

ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО БОЯГУЗІВ ТА БРЕХУНІВ

ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО БОЯГУЗІВ, АБО ЗАСІБ ВІД ПЕРЕЛЯКУ №9

РОЗДІЛ 1

КАКТУС ПОКАЗУЄ КОЛЮЧКИ

Я обережно визирнув із-за рогу будинку й одразу ж відсахнувся: біля мого під'їзду стояв Кактус. На жаль, з Кактусом, якого насправді звать Сашко Смик, я знайомий майже від народження – ми живемо у сусідніх квартирах. Мама каже, що сваритися ми з ним почали, ще лежачи у візочках. Варто було залишити наші колясочки поруч, як ми билися пляшечками з молочною сумішшю й намагалися видерти одне в одного іграшки. Не знаю, з чого почалася наша ворожнеча, але скільки я себе пам'ятаю, кожна наша зустріч закінчувалася якщо не бійкою, то штурханами.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Я до цього давно звик і ставився просто – як до неминучого лиха. Ми з Сашком завжди були однакові на зріст і сили в нас були рівні. Але після літніх канікул я побачив Кактуса й просто остовпів. Розумієте, раніше Сашко був невеличкий і худий, волосся в нього стирчало на всі боки, як колючки в кактуса, – через це його так і прозвали. А тепер він став схожий на гібрид жирафи з орангутангом. Тобто виріс одразу на дві голови й накачав м'язи, як у Шварценегера! І перша ж наша сутичка скінчилася тим, що я зрозумів: ось що відчувають альпіністи, потрапивши під гірську лавину!

Після цього я почав виходити з дому, як шпигун у старих фільмах – похлихо озируючись, а потім біг до школи крізь прохідні двори. А коли

все ж стикався десь із Сашком ніс до носа, то просто тікав, як звичайний боягуз А Кактус реготав мені в спину і кричав копіюючи Карабаса Барабаса з фільму "Пригоди Буратіно":

— Підійди до мене, дитинко! Зараз як дам боляче!

Ось і тепер Кактус мене помітив, ошкірився і почав підманювати пальцем. При цьому ще й приказував:

— Киць-киць, не бійся, я тебе трохи поб'ю, по-сусідськи, – і було видно, що зайти до під'їзду мені так і не пощастить.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Я відчув, що втягаю голову в плечі, мов черепаха, яка помітила небезпеку й намагається сховатися у панцир, і щодуху побіг геть, подалі від Сашка і від його нахабного переможного реготу. По ногах мене бив футляр від скрипки – адже я саме повертався з уроку музики, і це, здається, смішило Сашка найдужче. Адже він дражнив мене Поганським Паганіні ще відтоді, як уперше побачив зі скрипкою. Хоча справжнє моє ім'я Клим Джура.

Серце в мене калатало як скажене, я задихався і відчував, що Кактус ось-ось схопить мене за шкірки й почне лупцювати, – але тут сталося щось дивне й незрозуміле: люк, на який я наступив, раптом почав м'яко вгинатися під моїми ногами, і я шкереберть полетів у чорну прірву.

* * *

РОЗДІЛ 2

Я СТАЮ ПІДДОСЛІДНИМ КРОЛИКОМ

Спершу я почув звук. Він долинав звідкись іздалеку і був схожий на дзижчання бджоли. Навколо мене панувала темрява, і хоч як я вдивлявся туди, звідки почув оте тихе дзижчання, не побачив нічого. Я почав навпомацки просуватися вперед, усе ще не розуміючи, що сталося – адже останнє, що я пам'ятав, було падіння. І ще було дивно, що я зовсім не злякався. Почував себе так, ніби те, що зі мною відбувається – це якась комп'ютерна гра. Варто натиснути на кнопку, і все закінчиться.

Світло спалахнуло зненацька і засліпило мене. Виявляється, я стояв посеред великої порожньої зали. Стіни були глухі, без жодного вікна, а підлога під моїми ногами злегка вібрувала. Я підійшов до найближчої стіни, торкнувся до неї – і в ту ж мить під моїми пальцями з'явився невеличкий отвір. Звідти, немов на пружині, вискочила таця, на якій лежало кілька бутербродів і стояла склянка томатного соку.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

"Дивно, звідки вони знають, що я люблю томатний сік і бутерброди з лікарською ковбасою?" – подумав я і відчув, що справді страшенно зголоднів.

Щойно я взяв бутерброда й підніс його до рота, як звідкись ізгори почувся механічний голос:

— Смачного, шановний Климе Миколайовичу! Раді вітати вас у секретній лабораторії ТТБ.

— А що це таке – ТТБ? – запитав я, швидко жуючи бутерброд.

— ТТБ – це Таємне Товариство Боягузів, – чітко відповів механічний голос. – А тепер прошу сідати.

Я відчув, що підлога у мене під ногами гойднулася. З неї ніби виросло м'яке крісло. Я зручно вмовстився на ньому й приготувався до нових несподіванок. Та все ж, коли стіна переді мною розсунулася й перетворилася на велетенський екран, здригнувся. І навіть не через ці миттєві перетворення. На гігантському екрані я побачив вулицю, по якій щодуху мчала якась зіщулена перелякана істота. І раптом впізнав себе – та це ж моя вулиця, по якій я тікаю від Кактуса, і це мене б'є по ногах скрипка, яку я стискаю в руці.

Стало так соромно, що я відчув, як палають мої щоки. І сльози набігли мені на очі. Хто вони, ці люди, що так підступно підглядали за мною? Яке вони мають право? Я вже хотів схопитися з крісла й спробувати знайти вихід із цього дивного приміщення, але тут згори знову пролунав голос. Цього разу він був не механічний, а цілком живий. Було чутно, що жінка, яка зверталася до мене, ледь усміхається:

— Не поспішай, ми відпустимо тебе, як тільки ти цього забажаєш. Але в нас до тебе є пропозиція. Хочеш узяти участь у таємному експерименті?

— У якому експерименті? – обурено вигукнув я. – Та я ж навіть не знаю, хто ви. І чому ви за мною спостерігали? І як я опинився у вашій секретній лабораторії?

— Перш ніж я відповім, ти маєш пообіцяти, що збережеш усе, про що дізнаєшся, в таємниці.

— І ви не боїтеся, що я вас обдурю?

— Ні, – спокійно відповіла жінка, – нам досить твого слова.

— Ну що ж – обіцяю, – легко згодився я, але при цьому, про всяк випадок, непомітно схрестив безіменний і середній пальці. Адже

кожному дурневі відомо, що коли так схрещуєш пальці, жодна клятва не має сили.

— Ми винайшли засіб від страху. І ти маєш стати першою людиною, на якій ми хочемо його випробувати. Але повторюю: ти можеш відмовитися. Тільки зробити це треба зараз. Давши згоду, ти вже не зможеш стати таким, як раніше. Вирішуй!

Так само тримаючи схрещеними пальці, я кивнув і впевнено сказав:

— Я згоден!

Звісно, тоді я й уявити не міг, які неймовірні наслідки матиме ця моя необачна згода!

* * *

РОЗДІЛ 3

ЗНАЙОМСТВО З ЖУКОМ І ЗАЙЦЕМ

Я стояв посеред вулиці й мружився від сонця, що світило мені прямісінько в очі. Розгублено озираючись на всі боки, я намагався зрозуміти, де опинився. Вулиця була зовсім незнайома... Повз мене проходили заклопотані люди, часом із подивом позираючи у мій бік. Один дядечко навіть спинився й запитав:

— Хлопчику, що з тобою? Тобі допомогти?

Я заперечливо похитав головою й глянув на своє віддзеркалення у вітрині якогось розкішного бутіка.

Вигляд у мене справді був дурнуватий – волосся скуйовджене, сорочка розхристана, джинси в іржавих плямах. Ніби мене спершу всмоктав якийсь гігантський пилосос, а тоді виплюнув бозна-де. І що найдивніше – в руках я досі судомно стискав обшарпаний футляр зі своєю нещасною скрипочкою.

Я навмання побрів вулицею, намагаючись знайти дорогу додому. Хай ця чортівня врешті скінчиться. Може, просто хтось вирішив пожартувати зі мною? Може, зараз звідкись із-за рогу вискочить дядько й з ідіотським реготом повідомить:

— Увага, усміхніться, вас знімають прихованою камерою!

Але враз я відчув, що якась невидима сила не дає мені відхилитися з наперед визначеного шляху. Мене ніби в спину хтось підштовхував. Спершу я намагався пручатися, а коли зрозумів, що все одно нічого не вийде, махнув рукою і пішов туди, куди мене спрямовували.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Урешті я опинився біля старого будинку з іржавою залізною брамою, на якій висів великий старовинний замок. З цікавості я легенько поторсав маленькі ворітця, що, здавалося, вросли в іржаві петлі, – й вони легко відчинилися. Ледве я ступив за хвіртку, як ворота за мною заклацнулися, і я зрозумів, що знову опинився в пастці.

Серце закалатало так голосно, що навіть вуха позакладало. Але я щосили стиснув пальці в кулаки і рушив далі.

— Ось ти й на місці, – почув я вже знайомий жіночий голос – той, що приймав мене до ТТБ – Таємного товариства боягузів. – Саме час розпочинати наш експеримент. Так, як ми з тобою домовлялися.

Навпроти мене стояла молода білява жінка, обличчя якої здалося мені страшенно знайомим, але звідки я її знаю, ніяк не міг згадати. Так буває, коли прокидаєшся і марно хочеш пригадати той світ, у якому ти щойно стрибав з найкрутіших скель і перемагав озброєних до зубів бандитів.

— Отак зразу? – хрипко запитав я, ніби намагаючись виторгувати ще кілька хвилин на роздуми.

Але жінка вмить відчула моє вагання і вже зовсім інакше – жорстко й суворо наказала:

— Заходь у сад і починай тренуватися!

Я зробив ще кілька непевних кроків й інстинктивно відсахнувся. Повз моє вухо зі свистом пролетіла гострозуба металева зірочка і вп'ялася у стовбур старої яблуні.

— Нічого собі тренування! – обурено вигукнув я і озирнувся на біляву жінку, та поруч зі мною вже нікого не було.

Натомість звідкись із гущавини старого садка почувся пронизливий крик, і з кущів викотився живий клубок. Двоє хлопців приблизно мого віку гамселили одне одного руками й ногами, вигукуючи тоді ще не зрозумілі мені слова:

— Засіб від переляку номер один!

— Засіб від переляку номер сім!

— Засіб від переляку номер чотири!

Я з острахом відступив від явно божевільних хлопців, але в цю мить вони, мов нічого не сталося, припинили бійку. Підвелися й почали обтрушувати одне одного від прилиплих до одягу листків та гілочок. Один із хлопців – кругловидий, зі смішними, довгими, мов у зайця, передніми зубами, усміхнувся і сказав:

— Привіт, Музиканте!

А другий, чорнявий, з чорними як смола очима й густими насупленими бровами, похмуро бовкнув:

— Ходімо готуватися до вечірньої операції. Ти й так затримався!

* * *

РОЗДІЛ 4

ПІДГОТОВКА ДО СЕКРЕТНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Я слухняно, мов механічна лялька, пішов за хлопцями, ніби ми справді давно були знайомі й домовлялися про якусь операцію. Головне, що раптом я помітив – противний липкий страх, який переслідував мене ось уже кілька місяців відтоді, як мене відлуплював Кактус, кудись зник. Замість цього мене охопила цікавість і бажання приєднатися до Зайця й Жука – так я подумки прозвав своїх нових знайомих.

Продершись крізь переплетені гілки старих яблунь, ми вийшли на круглий піщаний майданчик, посеред якого стояв звичайнісінький дерев'яний грибок. Такі грибки можна побачити на будь-якому дитячому майданчику чи на пляжі. Жук і Заєць сіли під дашком дерев'яного мухомора, а я стояв перед ними, мов на екзамені.

Чорнявий підняв руку, захопився за дошку на дашку гриба – і раптом ця дошка почала розтягатися й перетворилася на сувій тоненького,

згорнутого трубочкою паперу. Жук розгорнув його на колінах. Пильно придивився до якихось позначок на папері, поводив пальцем по чітко намальованій схемі й сказав:

— Сьогодні рівно о 21:00 ти стоятимеш під цим банком. Одягни щось діряве й брудне. Гратимеш жалісну пісеньку про байбачка. А ми співатимемо.

І раптом Жук затягнув тоненьким жалісним голосом, йому басовито підспівував Заєць:

По світу я попобродив,

І байбачок зі мною.

Побачив я чимало див,

І байбачок зі мною.

І мій завжди, і мій завжди,

Мій байбачок зі мною.

І мій завжди, і мій завжди,

Мій байбачок зі мною.

Людей чимало на землі,

І байбачок зі мною.

Бувають добрі, більше злі,

І байбачок зі мною.

Співаю різні я пісні,

І байбачок зі мною.

Є і веселі, і сумні,

І байбачок зі мною.

За це в дарунок хліба шмат,

І байбачок зі мною.

І тим я сит, і тим я рад,

І байбачок зі мною.

Все в світі крам –

Купи-продам,

Мій байбачок зі мною.

За гроші ж душу не віддам,

І байбачок зі мною.

— З байбачком ми тебе познайомимо при зустрічі! Він спеціально видресирований – уміє витягати папірці з віщуваннями. А тепер біжи додому й готуйся. Спізнюватися не можна!

Не встиг я нічого сказати, як уже стояв за залізною брамою, на якій знову висів іржавий замок. У руках у мене, крім футляра зі скрипкою, опинився зіжмаканий папірець, на якому було написано адресу, намальовано план-схему й додано слова пісні про байбачка. Усе відбулося так швидко, що я не встиг розпитати у своїх нових знайомих, що ж має відбутися ввечері. Що це за таємна операція і навіщо я маю перевдягатися в лахи і грати на центральній площі міста жалісну пісеньку про байбачка?

* * *

РОЗДІЛ 5

ЧИ МОЖНА ПОРУШУВАТИ КЛЯТВУ?

Я сидів у своїй кімнаті й, мов загіпнотизований кролик, дивився на секундну стрілку годинника. Тепер наш настінний годинник нагадував мені велетенського хижого удава, що заковтує секунди й хвилини. Заковтує час, який залишався до таємної операції. У мене ще й досі стояв у вухах голос Жука: "Сьогодні рівно о 21:00 чекаємо тебе біля банку!"

На письмовому столі лежав клаптик паперу зі словами дитячої пісеньки про байбачка і планом банку. Цей будинок я й без того чудово знав. Просто тут працювала моя бабуся. Ні, не думайте, що бабуся у мене мільйонерша й очолює міжнародний банк. Вона там працює прибиральницею. Влітку я часто ходив з нею на роботу й допомагав поливати квіти й пилососити цілі кілометри килимових доріжок, що вкривали довжелезні коридори банку. Спершу ті коридори нагадували мені лабіринти, я весь час ішов не в той бік, але за тиждень вже орієнтувався в цьому хмарочосі, як у себе вдома.

Що ж вони збираються робити в банку? Може, я втрапив до банди грабіжників, і вони хочуть викрасти золоті зливки, що зберігаються у

броньованих підвалах? Тоді мені кінець – банк стереже ціла армія озброєних охоронців, а камери спостереження встановлено в кожному приміщенні. Я так поринув у роздуми, що підскочив, мов ошпарений, коли бабуся поклала мені руку на плече.

— Господи, дитино, чого ти від рідної бабусі сахаєшся, як від вогню? Хочеш пиріжків? – І бабуся поставила переді мною тарілку, повну рум'яних пиріжків із м'ясом.

Моя бабуся готує найсмачніші в світі пиріжки, а ще понад усе вона любить квіти. Здається, варто їй просто торкнутися до якоїсь рослини, як та оживає, бруньки на її гілках розвиваються, і вона починає цвісти. І вся наша квартира, завдяки старанням бабусі Солі, перетворилася на справжню оранжерею. Іноді я намагався допомогти бабусі поливати чи пересаджувати квіти, але вона завжди лагідно, але твердо відстороняла мене.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

— Ніколи не чіпай моїх квітів! – наказувала вона, коли залишала мене самого вдома. – Вони знають і розуміють лише мене. Від торкання чужих рук квіти можуть загинути.

Я сприймав застереження бабусі, як старечі дивацтва. Та все ж ніколи не порушував її заборони. Квіти в нашому помешканні і в сільській садибі, де бабуся жила влітку, доглядала лише вона.

Я стріпнув головою, відігнав від себе ці недоречні тепер спогади про бабусині квіти, вхопив ще гарячий пиріжок і, не попрощавшись із розгубленою бабусею, прожогом вискочив із квартири. До зустрічі залишалося 20 хвилин.

"Зорієнтуюся на місці!" – вирішив я, – адже завжди можна сказати моїм новим знайомим, що мене просто не відпустили батьки. І навіщо їм знати, що мама з татом уже півроку працюють на розкопках піраміди в Єгипті. А може, ми взагалі вже ніколи не зустрінемося із Зайцем і Жуком..."

Хоча я добре усвідомлював, що так просто ця історія скінчитися не може. Здається, я втрапив у якусь хитро розставлену пастку, і клятва, яку я дав членам Таємного Товариства Боягузів – ТТБ, зв'язала мене по руках і ногах.

* * *

РОЗДІЛ 6

І БАЙБАЧОК ЗІ МНОЮ...

Коли я підбіг до площі, на якій височіла будівля банку, вже запали сутінки. Почав накрапати противний дрібний дощик, і ліхтарі, що освітлювали вулиці, тьмяно виблискували жовтим вологим світлом. Я тихо скрадався попід стінами прилеглих до банку будинків і намагався розгледіти Жука і Зайця. Та біля центрального входу до банку не було нікого.

Я полегшено зітхнув і вже зібрався повертатися додому, коли з вузької бічної вулички на площу виїхав кумедний візочок, який штовхали двоє хлопців. Вбрані вони були у яскраві циркові костюми, на їхніх головах були надягнені блазенські ковпаки з дзвіночками, а на візочку у великій клітці з дротяним колесом усередині швидко перебирав лапками... байбачок.

Заєць почав крутити ручку якогось дивного музичного інструмента, що висів у нього на грудях, і до мене долинули пронизливі звуки знайомої

мелодії. Картина була така ідіотська, що я мимоволі засміявся, та в цю мить відчув, що хтось сильно штовхнув мене в спину.

Я кулею викотився на середину площі, мене помітили Жук та Заєць і почали вимахувати руками, підкликаючи до себе. Мені не залишалося нічого іншого, як підбігти до них.

— Де скрипка?! – люто просичав Жук, і далі хитаючи головою, подзенькуючи дзвіночками й тупцяючи на місці в такт жалісної музики.

— Та не казися, у мене є запасний варіант, – заспокоїв друга Заєць і показав очима на стару обшарпану скрипку-четвертинку, на якій вчать грати шестирічні малюки.

Я заперечливо похитав головою, але Жук глянув на мене з такою люттю, що я вхопив до рук скрипку-недомірку та смичок, що валявся біля неї на дні візка, й почав підігравати Зайцеві.

— А тепер співай, – наказав Жук.

— Ви що, збожеволіли? А якщо мене хтось знайомий побачить? – обурився я.

Але було вже пізно. Вправним рухом Заєць натягнув мені на голову такий же блазенський ковпак, накинув на плечі чорний плащ, розшитий золотими зірками, і я слухняно, мов дресирована мавпочка, почав і собі пританцьовувати на місці й хитати головою, подзенькуючи пришитими до ковпака дзвіночками.

"А от співати я не буду нізащо!" – подумав я, і раптом почув власний тремтячий голос, який жалісно затягнув пісеньку про сердешного гризуна.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку
№9, повість. Художник Володимир Штанко

* * *

РОЗДІЛ 7

НАПАД НА БАНКІРА

Поступово навколо нас почали збиратися люди. Жінки скрушно хитали головами й примовляли:

— Нещасні діти, змушені заробляти на шматок хліба!

— Куди дивиться міліція?! Дітей виганяють на вулицю жебрати!

Хтось укинув до нашого візочка гривню, хтось поклав цукерку, а якийсь чоловік із кейсом у руках усміхнувся й спитав:

— Хлопці, а ваш байбачок уміє віщувати майбутнє?

— Звісно, вміє, – усміхнувся у відповідь Заєць і простягнув руку до клітки.

Байбачок умить припинив крутити колесо, понишпорив на дні клітки й двома лапками витягнув з купи скручених у трубочку папірців один. Заєць спритно підхопив паперову трубочку й, уклонившись і скинувши блазенський ковпак, подав її чоловікові.

Та що це? Прочитавши кілька рядків, написаних на папірці нерівним дитячим почерком, чоловік зблід, зіжмакав записку, кинув її на землю і швидкими кроками попрямував до свого блискучого чорного автомобіля. Невеличкий натовп, що зібрався навколо нас, зацікавлено зашумів.

— Видно, щось не дуже приємне наворожили капіталістові, – єхидно проказала огрядна тітонька з великою господарського сумкою в руках.

— Так їм і треба, олігархам ненажерливим, – докинув і собі дідок із масивним ціпком у руках.

Він хотів іще щось додати, але його слова заглушило пронизливе вищання гальм. На площу на шаленій швидкості в'їхав мотоцикл, на якому сиділо двоє чоловіків у масках. Один у кілька стрибків опинився біля дядечка, якому щойно ворожив наш байбачок, висмикнув у нього з рук кейс і так само блискавично підскочив до мотоцикла. Грабіжники зірвалися з місця, і за мить там залишилася лише біла хмарка диму.

Я вражено дивився вслід мотоциклові, бо раптом мені здалося, що оті двоє на мотоциклі нагадують... моїх маму й тата. Просто ось так стріпувати головою вміє лише моя мама, а тато точнісінько так пригальмовує ногою, коли круто розвертає свій мотоцикл.

"Що за дурня! – відігнав я від себе дикі підозри. – Батьки зараз спокійнісінько розкопують руїни єгипетської піраміди десь посеред пустелі, а мені з переляку лізуть у голову всілякі нісенітниці!"

— Рятуйте! – зарепетувала огрядна тітонька. На її крик із банку вибігло троє здоровезних охоронців. Вони кинулися до пограбованого чоловіка і, підтримуючи його під руки, повели в будинок.

— Тікаймо! – почув я голос Жука, озирнувся і побачив, що хлопці вже встигли передягтися.

Кудись зникло їхнє блазенське вбрання. Тепер переді мною стояли два школярі у синіх формених костюмах і білих напрасованих сорочках. Заєць так само швидко переодяг мене: стягнув у мене з голови ковпак і зірвав із плечей чорний плащ, розшитий зірками. Хлопці вхопили за ручки

візок і непомітно, як і з'явилися, розтанули у підворітті сусідньої з площею вулиці...

Я почав озиратися на всі боки. Куди тікати? Адже за мить сюди приїде міліція, і мене затримають як свідка або як учасника пограбування. Спробуй потім поясни, чому опинився ввечері біля банку та ще й грав на скрипочці й співав дурнувату пісеньку про байбачка! Он скільки свідків навколо, і всі жваво обговорюють надзвичайну подію!

Щоправда, тепер мене важко було впізнати. Маленьку скрипку Заєць забрав разом із цирковим вбранням. Я знову був схожий на нормальну людину. Ось зараз спокійно піду геть, і на мене ніхто й уваги не зверне. Я почав повільно задкувати, але перед тим як зникнути, все ж устиг нахилитися й підняти з землі зіжмаканий папірець – той, що байбачок витягнув для веселого банкіра. Там було написано лише три слова: "Зараз тебе пограбують!"

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

* * *

РОЗДІЛ 8

ГРА У ЗАХОВАНІ СКРБИ ЧИ ПОГРАБУВАННЯ?

Щойно я ступив за ріг покрученої вузької вулиці, як мене міцно вхопили за руку й потягли до підворіття. Хоч як я пручався, мене заштовхали у двір якогось покинутого будинку. Тут я побачив своїх спільників – Зайця й Жука.

Байбачок спокійнісінько сидів на дні клітки. Колесо також завмерло, і я подумав, що цей маленький гризун теж є учасником пограбування, адже саме його записка з передбаченням майбутнього вплинула на

банкіра так, що той геть забув про пильність і, не покликавши охоронців, сам пішов до своєї машини. Та мої сумні роздуми урвав хрипкий голос Жука:

— Ну що ж, перше випробування ти пройшов. Але не можна розслаблятися. Це лише початок.

— Початок чого? – запитав я, передчуваючи, що головні неприємності на мене чекають попереду.

— Та ти не тремти, як заєць, – заспокоїв мене Заєць і весело всміхнувся. – Уяви, що це просто гра. Ти ж любиш гратися на комп'ютері, наприклад, у "Заховані скарби"? Пам'ятаєш, як там треба проходити різні рівні, уникати пасток і ховатися від чудовиськ, які охороняють золото?

— Ну пам'ятаю. Але ж то все не насправді. І коли у грі тобі випадково відривають голову, то це не болить...

— Та добре, голову тобі ніхто не відірве, – похмуро урвав мої сумніви Жук. – Хіба що ти сам пхатимеш носа, куди не треба. Ти навіть прочитав записку?

— Яку записку? – я вдавав, ніби нічого не розумію.

— Ану віддай і більше не лізь не в свої справи. Твоє діло грати на скрипочці й виконувати накази. До речі, ти захопив план будинку? Без нього нам до банку не пробратися.

І тут я зробив те, про що потім пожалкував. Але в цю мить мені страшенно хотілося похвалитися перед хлопцями, які бачили, як хвилину тому я перелякався й хотів тікати додому. Я зверхньо посміхнувся і сказав:

— Тю, а нащо мені той план! Я знаю цей банк, як власну кишеню!

* * *

РОЗДІЛ 9

ЗНАЙОМИЙ РОТВЕЙЛЕР

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Ми стояли посеред маленького двору, захаращеного поламаними меблями, іржавими ваннами й холодильниками. На цьому дворі я знав один секрет. Блукаючи підвалами банку, який прибирала моя бабуся, я виявив невеличкі двері під сходами. Вони були зовсім непомітні. Наче їх хтось спеціально замаскував, накидавши біля них цілу купу відер і довгих палиць із кудлатими ганчір'яними насадками для миття підлоги. Тоді, влітку, я розгріб завал, натиснув на клямку дверей, вони на диво легко відчинилися – і я непомітно вийшов на це невеличке подвір'ячко. Так я знайшов потайний вхід до банку, про який, напевне, всі давно забули. Адже цей величезний будинок – може, найвищий у нашому місті – перебудовували разів десять. Хто знав, що тепер я пробиратимуся до банку саме крізь ці потайні замасковані дверцята?

Я розкидав кілька пом'ятих картонних коробок, що затуляли вхід, натиснув на клямку невеличких дерев'яних дверцят – і вони розчинилися, пронизливо зарипівши. Жук сердито стукнув мене по шиї й засичав:

– Ти що, сказився?! Хочеш, щоб сюди збіглася вся банкова охорона?

Мені стало страшенно прикро. Я згодився допомогти цим дивним хлопцям лише через те, що одного дня дав ідіотську клятву вступити до ТТБ – Таємного Товариства Боягузів.

Раптом я зрозумів, що в глибині душі у мене жила божевільна мрія: а що, як і справді позбудуся цього огидного страху, що переслідує мене

скрізь? І тоді, коли Кактус крикне мені: "Гей ти, Поганський Паганіні! Ходи сюди, я трохи тебе відлупцюю!", – я зроблю блискавичний рух рукою, і Кактус полетить шкереберть на асфальт, розмазуючи соплі й сльози.

— Ти що, заснув? – знову штурхонув мене у спину Жук.

Я стріпнув головою і швидко пішов темним підземним коридором, час від часу торкаючись руками стін – щоб не загубитися у заплутаних підземних лабіринтах. Тепер, пізно ввечері, життя в банку завмерло, і я був певен, що хлопці прийшли сюди не для того, щоб просто собі прогулятися. Ясно було, що ми йдемо на пограбування. І я чудово усвідомлював, що нас ось-ось схоплять. В охороні банку працювали спортсмени-каратисти, а на кожному повороті банкових коридорів були встановлені камери спостереження.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир ШтанкоРаптом я почув зойк, озирнувся й не зміг втриматися від сміху. Мої сміливі супутники – Заєць і Жук стояли, мов укопані, притиснувшись до холодної стіни. А біля них, ошкіривши гострі ікла, стояв Бакс – місцевий ротвейлер, якого випускають уночі охороняти банк.

— Баксику, до мене! – пошепки покликав я грізного собацюру, і той, весело заметлявши хвостом, кинувся мені на груди й лизнув у носа.

— Це зі мною, – сказав я псові й недбало махнув у бік переляканих хлопців.

"А що, знатимете, як глузувати з мене?" – думав я, піднімаючись пожежною драбиною, на яку ми перелізли крізь маленьке віконце у комірчині для відер і ганчірок. Дивно, але нічна пригода вже починала мені подобатися. Ось зараз ми опинимося біля броньованого вікна на всю стіну – за тим вікном був кабінет директора банку, – і хлопці самі

зрозуміють, що проникнути туди – марна справа! Та холодний голос Жука вмить привів мене до тями:

— Відсторонися! Тепер діятимуть фахівці...

Хлопці, немов за командою, одночасно витягли з-за пазухи невеличкі гумові присоски й приклали їх до скла. Потім приладами, схожими на циркулі, окреслили два кола і беззвучно витягли з шибки невеличкі кружальця. Ще секунда – і Жук із Зайцем просунули руки крізь отвори і розчинили вікно навстіж. За мить ми вже стояли посеред директорського кабінету, встеленого м'яким перським килимом.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

— Гоп-ля-ля! – проказав Заєць і весело плеснув у долоні так, ніби ми стояли посеред арени цирку і він щойно зробив якийсь хитромудрий фокус.

— А як же камери стеження? – вражено запитав я, чекаючи, що ось-ось до кабінету ввірвуться озброєні охоронці.

— А про це подбаю я, – озвався Жук, витяг із нагрудної кишені тонку металеву трубочку, встромив у неї маленьку, завбільшки з горошину, кульку й, спрямувавши її на підвішену під стелею камеру, різко видув, поціливши прямісінько в об'єktiv.

— Усе, тепер ти слухатимешся нас. Головне: ні з чого не дивуйся і не кричи. На всю операцію нам відведено 15 хвилин! – мовив завжди веселий Заєць, який і тепер кумедно усміхався, показуючи довгі передні зуби.

Хлопці впевнено, ніби вони бували тут сотні разів, підійшли до величезної картини, що висіла ззаду за столом директора. Жук якусь

мить пильно розглядав намальований на картині сільський пейзаж – дерева, пагорби й маленьку хатинку на вершечку гори. Тоді простягнув руку й ледь доторкнувся до того місця, де були намальовані двері хатинки.

— Клац! – це картина раптом розділилася на дві половини і почала роз’їжджатися, відкриваючи вузький прохід у глибину стіни.

РОЗДІЛ 10

КРИЇВКА БЛАКИТНИХ ЖАБ

Перше, що мене вразило, коли ми ступили крізь отвір, який відкрився в стіні, був дивний запах. Це був запах вогкості й болотних трав. Так пахнув лужок біля бабусиної хати в селі, куди ми з мамою й татом їздили щоліта відпочивати. Але звідки болото посеред міста, та ще й на десятому поверсі цегляного будинку?

Та думати про це було ніколи. Спереду почулося пронизливе сюрчання – ніби водночас засвистіло кілька розлючених міліціонерів. Потім ударив барабан, а далі на нас накотилася ціла лавина шалених звуків. Галас був такий, що ми позатуляли вуха руками. Але Жук і Заєць уперто продовжували рухатися вперед.

Те, що відкрилося нашим очам, було таким дивним, що я навіть не встиг злякатися. У великому басейні, встеленому водоростями й лататтям, у зручних кріслах сиділи дивовижні створіння. З першого погляду було зрозуміло, що це космічні прибульці – на землі таких істот зроду не водилося.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Точніше, ці істоти найбільше скидалися на жаб – але велетенських, та ще й яскраво-блакитного кольору. Морди у потвор були сині, а банькати очі світилися червоною барвою. Перед кожною блакитною ропухою, що розвалилася в кріслі, стояв столик із частуванням, і на цих столиках були купками накладені хробаки, мухи й жуки. Найдивнішим було те, що блакитні жаби жваво перемовлялися, якщо можна було назвати мовою оті страхітливі звуки, що нагадували сюрчання міліцейських свистків і гупання барабанів.

— Що це?! – вражено запитав я.

— Тихо! Головне зараз – залишитися непоміченими й устигнути все зафільмувати, – прошепотів Жук і спрямував на жаб'ячий бенкет маленьку відеокамеру.

Тим часом Заєць витягнув уперед руку з приладом, на якому світився екран і мерехтіли колонки цифр, і почав робити якісь заміри.

Хлопці так захопилися роботою, що не помітили, як із бічного коридору до нас кинулася істота, що віддалено нагадувала людину. Здавалося, що це якась іграшкова фігурка, яку поспіхом виліпила маленька дитина, бавлячись пластиліном у садочку.

Ми прожогом кинулися до рятівного отвору в стіні, Жук натиснув на потайну кнопку, і картина знову заклацнула – дві половинки стали на місце. А ми вилізли через вікно, скочили на пожежну драбину і почали спускатися по ній, весь час озираючись – чи не наздоганяють нас блакитні монстри. Нарешті ось воно – рятівне віконце комірчини. Жук, Заєць і я по черзі пірнули в нього, потім пробігли підземним коридором, і вже за кілька хвилин стояли на захаращеному поламаними меблями й іржавим залізяччям подвір'ї.

Мені важко було зрозуміти, як під час нашої панічної втечі я знайшов потайні двері й урятував себе і своїх нових друзів від переслідування синьомордих потвор.

— Ну що ж, Музиканте, ти витримав і друге випробування – не покинув нас у тому лігвиську і вивів на волю, – тепер Жук говорив по-дружньому, куди й поділася його зверхність і грубість.

— Просто нам доручили перевірити тебе у справжній операції... Тільки так можна зрозуміти, чи людина підходить для роботи у ТТБ, – додав Заєць і усміхнувся. – Розумієш, ці хижі прибульці таємно заволоділи вже половиною світу.

— А цей банк – їхня головна база. Космічні окупанти вирощують тут мутантів-перевертнів і посилають їх на свої таємні завдання. Але найголовніше, що вони навчилися проникати в людську свідомість і підкоряти людей своїй волі, – похмуро додав Жук. – Наше товариство бореться з жаб'ячою цивілізацією. Але найгірше, що вони заразили майже все людство вірусом страху. Головне завдання – знайти протиотруту.

Я стояв мовчки і ніяк не міг прийти до тями. Невже все це відбулося насправді? Усі мої припущення й підозри луснули, мов мильні бульбашки. Я потрапив не у банду розбійників. Мої нові знайомі – мисливці за хижими прибульцями.

— Заждіть, а як же ми можемо боротися проти прибульців, якщо самі – боягузи? – врешті вражено запитав я. – Адже ви так і називаєтеся: Таємне Товариство Боягузів?

— У цьому й увесь секрет. Вірус страху найперше вражає хоробрих. У них зовсім немає імунітету. А нам, тим, хто звик боятися, все життя треба боротися зі своїм переляком. Тому в кожного боягуза є свої засоби подолання страху...

* * *

РОЗДІЛ 11

ПАГАНІНІ СТАЄ ЧАКОМ НОРИСОМ

— Климе, онучку, прокидайся! – почув я у себе над вухом і схопився з ліжка, мов ошпарений.

Біля мене стояла бабуса й лагідно усміхалася. Годинник показував восьму ранку, отже на те, щоб одягтися-умитися-поснідати-добігти-до-школи, залишалося якихось півгодини. Я прожогом кинувся до ванни, і тільки глянувши на себе в дзеркало й помітивши над бровою невеличку подряпину, пригадав усе.

Отже, ТТБ – це зовсім не жарт і навіть не банда злочинців. Те, про що я довідався вчора ввечері, не вкладалося в голову й видавалося хворобливою маячнею. Ну які можуть бути прибульці? І що це за міжгалактична змова монстрів? Якби я не бачив усього на власні очі, це здалося б мені дурнуватим сценарієм дешевого фантастичного фільму.

Усе ще намагаючись розібратися у вчорашніх неймовірних подіях, я вибіг із квартири і ніс до носа зіткнувся з Кактусом – моїм одвічним ворогом і сусідом Сашком Смиком. Він лиховісно посміхнувся і почав повільно підходити до мене. І я добре знав, що саме станеться наступної миті – я шкереберть полечу сходами вниз. Кактус називав цю веселу гру "живим футболом" і, як ви здогадуєтесь, м'ячем у цій грі був я. Тобто, якщо я сам не тікав від Сашка, він копав мене ногою.

Та що це? Замість того, щоб тікати, я, ніби виконуючи давно відомий мені прийом, широко розставив ноги і, пружинячи на ледь зігнутих колінах, поставив руки у "блок".

— Ги-ги, – розвеселився Смик, – це вже щось новеньке. Поганський Паганіні хоче стати Чаком Норісом!

Але це були останні слова, які вимовив Кактус. Якась незнана досі сила змусила мене підскочити догори, а потім із несамовитим криком, від якого в мене самого позакладало вуха, мов лавина, звалитися на свого ворога.

І сталося диво. Сашко Смик – непереможний Кактус – раптом осів, закрив руками обличчя й заскільки тоненьким дівчачим голосочком:

— Відпусти мене! Я більше не буду! Мені наказали тебе відлупцювати. Хазяїн мене покарає!

Але розбиратися із зарюмсаним Кактусом було ніколи. Я підхопив рюкзака, який звалився у мене з плечей під час фантастичного стрибка, й помчав до школи.

"Що зі мною відбувається?" – думав я, перебігаючи прохідний двір і пірнаючи під залізні ворота сусіднього будівництва (цією дорогою – навпрошки до школи – було вдвічі швидше). Адже я навіть не злякався. Здається, страх відступив від мене після відвідин таємного лігвиська блакитних монстрів.

Мабуть, усе, чого я боявся досі, тепер здавалося мені дитячими забавками. Та не встиг я цього подумати, як чиясь липка, схожа на присоску лапа міцно вхопила мене за руку й потягла до піщаного кар'єру, на краю якого працював екскаватор. Я з жахом помітив, що ця довга лапа з перетинками між кістлявими пазуристими лапами була яскраво-блакитного кольору.

* * *

МІРАЖ НА БУДМАЙДАНЧИКУ

За останні дні я побував у стількох неймовірних ситуаціях, що був певен – тепер мене вже нічого не здивує. Та виявилось, що я глибоко помилявся. Бо щойно на моїх очах піщаний кар'єр, на краю якого працював екскаватор, зник. Я не раз чув від своїх батьків розповіді про міражі, які вони бачили у пустелі. Але те, що я спостерігав тепер, нагадувало зображення на гігантському екрані, який раптово вимкнули.

Переді мною була рівна земля, без жодної травинки. Земля мала дивний іржаво-коричневий колір, і її вкривали глибокі тріщини. Ніби тут щойно прокотився страшний смерч, вбивши навколо все живе. Але найгірше було те, що посеред цієї пустелі, яка враз утворилася на місці будмайданчика, сиділо потворне створіння.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Мені здалося, що саме його я бачив учора під час таємного бенкету в банку. Принаймні огидна синя пика з довжелезним язиком, банькаті червоні очі, довгі лапи з перетинками і, головне, яскраво-блакитний колір шкіри цієї почвари говорили про те, що переді мною один із космічних прибульців.

Я спробував поворухнутися, але марно – мене ніби обмазали липким тягучим клеєм, і я почувався, як муха, що потрапила в павутину і не може поворухнути лапкою, готуючись до того, що її ось-ось ізжеруть.

Синьопикий широко роззявив пащу, і з неї вирвалися пронизливі звуки – свист, гуркіт, дзижчання і... кумкання.

Я мимоволі замружився (вуха я затулити не міг, бо мої руки були намертво приклеєні до боків), аж тут у моїй голові залунали слова:

— Слухай, нікчемне створіння! Ми, на відміну від вашої примітивної мови, володіємо досконалим мистецтвом передавати думки на відстані. Так отож, сьогодні вночі, рівно о 3:00, на вашу планету прибуває основний десант могутньої цивілізації блакитних жаб. Останньою перепорою на нашому шляху залишалося ваше таємне товариство. Досі нам не щастило захопити жодного члена ТТБ. Тепер вам кінець. Ти покажеш секретну лабораторію, і після цього експерименти проводитимемо тільки ми... над вами.

Блакитна тварюка висолопила довжелезного язика, на льоту вхопила якусь необачну муху й з апетитом схрумала її. Як видно, наші мухи були для космічних прибульців найбільшим делікатесом, бо процес споживання сердешної комахи цілковито захопив синьопикого. Мабуть, земні комахи впливали на прибульців ще і як снодійне. Бо думки потвори почали плутатися, і вона, сама того не усвідомлюючи, вибовкала зайве:

— Підкоримо цю смачненьку планетку... Вона нам на один зуб... Лишилося тільки проникнути в їхній штаб... Нам-ням, що може бути смачніше за мух... Тільки консервовані метелики під майонезом!

Велетенська синя ропуха захропла, але я встиг підслухати останню думку перед тим, як пожирач мух остаточно відключився:

— Цей людський екземпляр ще не до кінця приборканий. Щеплення переляку, напевно, не подіяло. Гаразд, прокинусь і вкушу його як слід, тоді він стане моїм рабом назавжди й зробить усе, що я звелю.

Марно було чекати на допомогу. Тож я почав діяти швидко й рішуче. Напруживши всі м'язи, я почав звиватись, як вуж, і сантиметр за сантиметром рухатися в бік паркану, що оточував цей фальшивий будівельний майданчик. Нарешті я виповз за межі випаленого кола порепаної землі, де продовжував хропти синьопикий.

На щастя, прибульці знищили не все на цьому колись вкритому кульбабками й травою пустирищі. Я шубовснувся у досить глибоку калюжу і відчув, як липка речовина – напевно, це була отруйна слина космічної жаби – почала розчинятися. Мені вистачило кількох секунд, щоб повністю звільнитися і кинутися геть від цього страшного місця.

Я проліз крізь дірку в паркані й опинився на гамірній вулиці. Мало не потрапивши під колеса автобуса, обминув свою школу і побіг до знайомого перехрестя. Туди, де кілька днів тому я так необачно наступив на металевий люк, що виявився входом до підпільної лабораторії ТТБ.

* * *

РОЗДІЛ 13

Я ШУКАЮ ДОПОМОГИ

Ви помічали, що зазвичай люди бувають страшенно неуважні? Тисячі разів піднімаючись сходами до власної квартири, ми не знаємо, скільки сходинок доводиться долати. Ми не звертаємо уваги на те, що на дереві під самісінькими нашими вікнами звилало гніздо чудова пташка з довгим жовтим дзьобом і темно-зеленими пір'їнами на хвості. І навіть не помічаємо, у що одягнений наш сусіда по парті. Просто більшості людей здається, що все в житті визначено наперед і жодних див з ними статися не може. Приблизно так вважав і я, аж поки вклепався у цю дику історію, яка ось-ось могла закінчитися загибеллю нашої цивілізації.

Тепер, коли я біг вулицею, залишаючи після себе мокрий брудний слід (купання в калюжі не лише звільнило мене від клею, а й перетворило на губку), я почав пильніше придивлятися до людей. І те, що я побачив, вразило мене. Так-так, усі довкола мали надзвичайно дивний вигляд. Вони рухалися, ніби у сповільненій зйомці. І вирази облич в усіх були

схожі – наче на них налягли гумові маски з наклеєними посмішками. Але сміху не було чути. Власне, люди майже не розмовляли.

Я почав пригадувати і зрозумів, що з самого початку навчального року мене весь час щось непокоїло. Вчителі ніби були ті ж самі, але часом вони розмовляли й рухались, як актори в театрі, котрі повторюють наперед завчені ролі. І що у словах, які вони вимовляють, немає жодного змісту. Але мене так зацькував Кактус, що замислюватися над усім цим мені було ніколи.

Завернувши за ріг, я не вагаючись став на кришку люка, передчуваючи, що зараз вона м'яко осяде під моїми ногами. Та що це? Кришка була тверда й непорушна. Я кілька разів ударив по ній ногою, але було зрозуміло – ніхто мене тут не чекає.

Я почав гарячково пригадувати дорогу до старої залізної брами й до саду, де я познайомився з Жуком і Зайцем. Але в моїй пам'яті було провалля. Ніби хтось витер цілий шматок моїх спогадів. Певно, синьомордий все ж устиг частково зазомбувати мене. І коли я вже втратив будь-яку надію і був готовий до того, що мене остаточно і назавжди захоплять хижі прибульці, до мене прийшла допомога. З неба.

Ні, не подумайте, що над моєю головою завис вертоліт, або до мене спустилася повітряна куля. Я почув лопотіння крил, і мені на плече вмовстився велетенський метелик – такого я зроду не бачив. Завбільшки він був із дорослого горобця, крила мав жовтогарячого кольору, а коли я придивився, то побачив, що до лівої передньої лапки у нього прив'язана маленька залізна капсула. Метелик легко дався мені в руки, і за мить я вже розгортав скручене трубочкою послання, написане знайомим кострубатим почерком Жука:

ТЕРМІНОВО ВЕРТАЙСЯ ДОДОМУ.

НІЧОГО НЕ БІЙСЯ.

ІНСТРУКЦІЇ ОТРИМАЄШ ВІД...

У цьому місці був відірваний кутик аркуша і, гублячись у здогадах про те, хто ж урешті допоможе мені врятувати людство, я прожогом побіг до свого будинку...

* * *

РОЗДІЛ 14

ПОСЛАННЯ ВІД БАБУСИ

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Підходячи до дверей своєї квартири, я сторожко озирнувся – космічні монстри могли спокійнісінько підстерегти мене саме тут. Тепер мені здавалося, що за мною стежать уже давно. Просто раніше я відганяв від себе підозри, коли помічав, як похмурі постаті у довгих плащах і старомодних крислатих капелюхах затуляються газетами або демонстративно втуплюються у вітрини магазинів, щойно я зверну на них увагу. Але тепер аналізувати всі ті дивні збіги було ніколи. Я кілька разів натиснув на ґудзик дзвінка, але всередині квартири було тихо.

"Отже, бабуся пішла на роботу – до банку", – подумав я і повернув у дверях ключ. Тиша, що стояла в помешканні, видалася мені моторошною й гнітючою. "Приїхали! – подумки дорікнув я собі – Вже й тиша тебе лякає..."

Та в цю хвилину я помітив на столі невеличкий предмет, схожий на комп'ютерну флешку. Однак, коли я взяв предмет до рук, то з подивом виявив, що це звичайнісінький спортивний свисток на мотузці. Схожий свисток має наш учитель фізкультури. Я розгублено покрутив свистка у

руках, аж раптом щось усередині нього клацнуло й звідти почувся...
голос моєї бабусі:

— Климє, якщо ти зараз чуєш моє послання, значить мене захопили синьомордики. Не хвилюйся. Головне: зроби все точно так, як я тобі скажу. По-перше, підійди до вікна.

Я був такий ошелешений, що слухняно рушив до єдиного у вітальні вікна.

— Бачиш вазон із калачиками? Витягни квітку, на дні горщика дістань ключа, – спокійний голос бабусі продовжував давати вказівки.

Я заляк. Уявити, що моя бабуся, для якої її квіти, здавалося, були найбільшою радістю в житті (вона весь час підливала їх добривами й підв'язувала листочки), сама пропонує видерти з коренем калачика, було просто неможливо. Але голос бабусі, яка ніби передбачала, що я вагатимусь, наказав:

— Скоріше, часу залишилося зовсім мало. Діставай ключ. На подвір'ї під старою грушею стоїть жовтий автомобіль. Цим ключем відчиниш дверцята, сядеш за кермо, а далі отримаєш нові інструкції. І головне, онучку: нічого не бійся. Ми маємо план. Скоро ти про все довідаєшся. Пам'ятай, ТТБ у тебе вірить!" – бабусин голос якось дивно забринів, і мені здалося, що вона намагається стримати чи то сміх, чи то сльози.

За останні дні я звик до несподіванок, але те, що моя лагідна й завжди усміхнена бабуся якимось чином пов'язана з Таємним Товариством Боягузів, не вкладалося у мене в голову. Але тепер над цим ніколи було розмірковувати. Раптом я відчув, що синьомордики, як їх влучно прозвала бабуся, перейшли у наступ. І, невідомо з якої причини, своїми першими жертвами вони вибрали нашу родину.

Я стріпнув головою, відганяючи вагання й страх, легко висмикнув калачика з горщика, намацав на дні ключ і вибіг з дому, шукаючи очима жовтий автомобіль. Чомусь я сподівався, що побачу щонайменше жовтий мерседес останньої моделі. Насправді ж під покрученою дуплавою грушею, що якимось дивом вижила посеред заасфальтованого міського подвір'я, стояв... обшарпаний "горбатий" "Запорожець"...

"Тю, – промайнуло у мене в голові, – і на цій іржавій консервній бляшанці ми збираємося перемогти космічних монстрів і врятувати світ?"

* * *

РОЗДІЛ 15

НАЙКРАЩИЙ У СВІТІ АВТОМОБІЛЬ — ЦЕ...

Подвір'я було абсолютно порожнє. Зрозуміло: діти пішли до садочків і шкіл, а дорослі – на роботу. Та щойно я підійшов до "Запорожця" й почав встромляти іржавого ключа в шпарину замка, як на наше подвір'я заїхав екскаватор із величезним, виставленим уперед ковшем. Мене здивувало те, що, їхав екскаватор неймовірно швидко.

"Нічого собі будівельна техніка розвелася – якісь гоночні екскаватори шастають містом", – подумав я, і враз зрозумів, що той екскаватор прямує саме до мене й до старенького жовтого "Запорожця".

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко
Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Урешті мені все ж пощастило відімкнути пом'яті дверцята автомобіля, я скочив на переднє сидіння й судомно вхопився за кермо. Що робити далі, я не знав. Ніколи в житті я не водив машини. Тим більше,

що не було жодної Гарантії, що ця іржава бляшанка взагалі зрушить з місця. А найголовніше: я не уявляв, як завести машину.

— Негайно пристебнися! – почув я механічний голос і відразу впізнав його. Саме цей голос привітав мене у підземній лабораторії ТТБ, куди я провалився крізь каналізаційний люк. Вагатися було ніколи. Ківш екскаватора вже навис над самісінькою моєю головою. Я намацав ремені безпеки і одним рухом за-клацнув їх на грудях. Не встиг я цього зробити, як мій старенький "Запорожець" загуркотів, немов ракета перед стартом, підстрибнув угору, наче велетенський гумовий м'яч, і вискочив з-під самісіньких залізних зубців гігантського ковша.

Краєм ока я побачив, що керує екскаватором уже знайомий мені синьомордий прибулець, який нещодавно захопив мене на фальшивому будмайданчику. Тоді мене врятувала ненажерливість блакитного хижака і те, що наша муха подіяла на нього як снодійне. Тепер усе залежало від того, чи пощастить мені втекти від нього на старовинному маленькому автомобільчику...

Та я даремно хвилювався. Як видно, мій "Запорожець" мав приховані резерви. Бо, здивувавши мене шаленим стрибком, автомобільчик несподівано чхнув, потім різко розвернувся на місці й помчав назустріч нападникові.

— Що ви робите?! – закричав я, чомусь звертаючись до машини на "ви".

— Заспокойся і міцніше тримай кермо, – озвався все той же голос, а наступної миті автомобіль так само спритно підстрибнув і опинився ззаду неповороткої машини. Прибулець почав смикати за важелі, намагаючись розвернутися. Величезна машина похитнулася і почала повільно завалюватися на правий бік.

За кілька секунд посеред мого двору лежав перевернутий екскаватор, що надсадно гудів і смикався. Всередині скаженів блакитний прибулець, марно намагаючись вилізти з перевернутої машини. На лобі в нього росла величезна синя ґуля.

А я, зрозумівши, що мій "Запорожець" – найнадійніший і найдосконаліший автомобіль у світі, з полегшенням відкинувся на спинку сидіння й на шаленій швидкості понісся у безвість – назустріч небезпеці.

* * *

РОЗДІЛ 16

ЗАГАДКОВА ПАНІ СОЛОМІЯ

— Це був їхній ватажок, – так само монотонно промовив механічний голос.

— Хто? – стрепенувся я, бо вже почав був дрімати.

— Істота, яка хотіла розчавити тебе ковшем екскаватора – ватажок космічних прибульців, – терпляче пояснив голос.

Ми мчали автострадою з неймовірною швидкістю, якої я майже не відчував. Бачив лише, що придорожні дерева й кущі зливаються у якусь суцільну зелено-жовту смугу.

— Прошу тебе бути уважним і все запам'ятовувати. Сьогодні прибуває основний десант космічних хижаків. Блакитні жаби – це тільки їхні розвідники. Десант прибуває в пустелю. Саме туди, де ведуть розкопки твої батьки. Рівно о третій ночі.

— Але чому ми їдемо туди самі? І як із усім цим пов'язана моя бабуся? І мама з татом? І як ти збираєшся встигнути? Навіть найшвидший "Запорожець" не може літати зі швидкістю ракети.

— Пані Соломія все продумала. Ми будемо вчасно.

— Пані Соломія? – вражено вигукнув я.

Це не вкладалося у мене в голову. Соломія – ім'я моєї лагідної й завжди заклопотаної хатніми справами бабусі. Щоправда, її так майже ніхто не називає. Вдома і на роботі вона просто бабуся Соля. І чим бабуся може захиститися від цих лютих і підступних потвор? Бити синьомордиків шваброю й ганчіркою? Ніби вгадавши мої думки, механічний голос додав:

— Пані Соломія – видатний учений. Це вона винайшла протиотруту від вірусу страху. А ним уже заражена більшість мешканців Землі. На жаль, синьоморди вистежили пані Соломію й зненацька захопили її. Та в неї, про всяк випадок, був підготовлений запасний план. І виконати його маєш ти.

Я ще думав над щойно почутими словами, коли відчув, що мій швидкісний "Запорожець" гальмує. Визирнув у вікно й зойкнув від подиву – ми стояли посеред сільської садиби моєї бабусі.

Я ступив на зелений спориш і підійшов до криниці. Хотів напитися води й уже почав опускати відро на ланцюгу, коли почув лопотіння крилець. До мене підлетів жовтий метелик – той, що зранку приніс записку, – і так, ніби він робив це все життя, спокійнісінько сів мені на долоню.

Тепер я зміг роздивитися метелика краще. Усе в ньому було точнісінько таке, як у звичайних капустяних метеликів – і жовті крильця, що мінилися на сонці, й довгий хоботок, і шість лапок, і закручені вусики.

Ось тільки цей метелик був разів у десять більший за звичайного. Як і першого разу, до лапки у нього була приладнана капсула із запискою.

"Нічого собі, раніше була голубина пошта, а тепер метеликова", – подумав я і швидко пробіг записку очима. Там було написано лише одне речення:

"Третій помідорний кущ ліворуч від паркану".

Я слухняно попрямував на бабусин город, підійшов до зеленого куща, на якому висіли стиглі червоні помідори. Що робити далі, я не знав. Підказок більше не було, тож я мимоволі простяг руку й зірвав найбільший томат. Тієї ж миті кущ почав повільно від'їжджати вбік, а під ним відкрилася металева поверхня, схожа на дитячу гірку, по якій так люблять спускатися малюки.

Що за чортівня! Я щоліта жив у бабусі – її село зовсім поруч із містом. Я стільки разів збирав на її городі огірки, картоплю й редиску. До речі, помідори бабуса чомусь завжди збирала сама... Може, тут теж схованка – як у горщику з-під калачиків?

* * *

РОЗДІЛ 17

МАШИНА ЧАСУ ІСНУЄ?

Я роззирнувся довкола – порадитися було ні з ким. Здається, вся відповідальність за визволення рідної бабусі з лабет хижих синьомордів, не кажучи вже про порятунок світу, лягала на мене. Я вдихнув повні груди повітря, замружився і, сівши на металеву доріжку, що стрімко спускалася в глибину, полетів у безвість.

За кілька хвилин я впав на щось м'яке й пахуче. Сіно – тільки від нього йде такий солодкий дух. Я підвівся, простягнув уперед руку, відчув під пальцями вимикач, і за мить уся невеличка підземна кімнатка освітілася яскравим світлом. Я вражено оглянув приміщення. Уявити, що це криївка бабусі Солі, було неможливо, але я мусив у це повірити.

Ось на стіні наше сімейне фото, прикрашене вишитим рушником. Ось мої тато й мама біля підніжжя єгипетської піраміди. А ось... Цю гарну молоду жінку я впізнав одразу – це її голос я вперше почув у таємній лабораторії ТТБ, це на її вимогу я заприсягнувся, що візьму участь у секретному експерименті. І врешті – це з нею я зустрівся за брамою, що вела у яблуневий сад, де відпрацьовували прийоми мої нові друзі – Жук і Заєць. Тепер я зрозумів, кого вона нагадувала. Очі в неї були точнісінько такі, як у бабусі Солі, тільки обличчя зовсім молоде.

— Нічого не розумію! – прошепотів я і почав обстежувати дивний прилад, що стояв у кутку кімнати на старовинному столі, вкритому химерним різьбленням.

Прилад скидався на комп'ютер, тільки замість клавіатури перед темним екраном лежала невеличка пласка скринька. Я спробував її відчинити, але кришка ніби приросла до чорного металу.

Я хотів підважити її лезом свого складаного ножа – марно. Щось підказувало – саме у цій скриньці схована розгадка усіх сьогоднішніх дивних подій. Бо чому ж тоді бабуся спрямувала мене у цей підземний схорон?

Втративши надію відгадати бабусині секрети, я знесилено опустився в крісло, що стояло перед столом, і поклав долоню на кришку загадкової скриньки. Тієї ж миті поверхня кришки освітілася м'яким зеленим світлом, на ній виступили контури моєї руки з усіма лініями, рисочками й цятками. На екрані з'явилося молоде обличчя жінки, яку я не міг назвати бабусею.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку
№9, повість. Художник Володимир Штанко

— Ну що ж, здрастуй, онучку, сказала жінка з екрану. – Ось ми й зустрілися...

Від хвилювання у мене перехопило подих, та все ж я зміг прошепотіти:

— Хто ви?

— Я – Соломія, я мати твого тата. Тільки зараз мені тридцять років. Я – з минулого. А тебе ще немає на світі. Зовсім недавно я сконструювала машину, за допомогою якої можна переноситися у часі й просторі. Тож я вирушила на тридцять років уперед, щоб дізнатися, що станеться з моїми нащадками.

— Хіба так буває?.. Навіть, якщо б Ви насправді винайшли машину часу, то за тридцять років про неї б уже всі знали. І користувалися б нею, як мобілками чи комп'ютерами.

— Не все так просто, Климе, – усміхнулася жінка. – Ти все зрозумієш. Я поясню, якщо встигну. А зараз треба рятувати мене... стареньку. Бо без мене порятувати світ не можна.

* * *

РОЗДІЛ 18

Я ВІДЧУВАЮ СМАК ПРИГОД

— Тепер зосередься і роби все точно так, як я тобі казатиму. Підійди до фотографії. Ось до цієї, де твої тато й мама біля піраміди. Ти маєш

перенестися на часолоті в те місце, де вони тепер ведуть розкопки. Саме туди прибудуть головні сили космічних хижаків. Запам'ятай: ти мушиш випередити ворога. Отже, перенесешся у вчорашній день. Тоді ще синьоморди не знали, що їх викрито і що ми проникли в їхній штаб у приміщенні банку. Ви зможете підготуватися.

— Зачекайте, а як же бабуся? Тобто Ви... тобто... моя теперішня бабуся.

Я так розгубився від фантастичної інформації, яку повідомила мені пані Соломія, що ніяк не міг оговтатися. Думки плуталися, в роті пересохло, і я відчув, що нудотний липкий страх, який, здавалося, кудись зник за останні дні, заволодів мною знову.

— І звідки я візьму цей часоліт? Тут його немає. І на подвір'ї я також нічого не помітив.

Раптом я усвідомив, що найбільше хочу, щоб мені дали спокій. Сховатися десь подалі від си-ньомордих прибульців, від небезпечних перельотів, від цієї жінки, яка ніби наскрізь пропікає мене своїми очима. Хіба моя бабуся така? Вона лагідна й добра. Вона вишиває рушники й серветки, наспівуючи сумну пісню про коня з сивою гривонькою. Я її дуже люблю, але що, що я можу зробити?! Адже існує ТТБ – Таємне Товариство Боягузів. Є Жук і Заєць, які нічого не бояться. От вони нехай з усім цим розбираються.

Обличчя на екрані почало зникати. Однак я встиг почути останні слова, які пані Соломія вимовила звідкись іздалеку. Та все ж я розібрав головне:

— Ключ від часолоту висить у тебе на ший. А сама машина часу замаскована під старенький "Запорожець". Користуватися ним дуже просто. Головне, щоб ти не схибив і потрапив до піраміди саме в той час,

який я назвала. Налаштуй часоліт на першу годину ночі. Тоді тебе напевно ніхто не помітить...

Звук урвався, екран потемнішав. Я знову залишився сам у підземній кімнаті. Про що вона говорила? Ключ від часольоту у мене на шиї? Я намацав маленький прилад на шкіряному ремінці, котрий знайшов у нас вдома на столі. Спершу він здався мені звичайним спортивним свистком, потім цей "свисток" передав інформацію від бабусі. А тепер виявляється, що це ключ від часольоту?

Треба було діяти – надія на те, що мені пощастить якось пересидіти небезпечний час, розвіялась, як весняна хмаринка. А втім, я вже відчув смак до шалених пригод. Вони затягали мене все дужче й дужче. І здається, це був іще один засіб від переляку – кидатися у вир пригод сторчголов, не залишаючи собі часу на вагання, сумніви й побоювання.

— Цікаво, а як я звідси вийду? – подумав я вголос.

Ніби відповідаючи на моє запитання, залізна стрічка смикнулася і поповзла вгору, як ескалатор у метро. Я скочив на неї, однією рукою вхопився за поруччя, що рухалося разом із металевою доріжкою, а другою притис до грудей фотографію, з якої дивилися на мене мої молоді й веселі батьки.

ПОЛІТ КРІЗЬ ЧАСОПРОСТІР

"Запорожець" стояв посеред двору, і тепер, коли я знав, що це хитро замаскована машина часу, то подивився на маленький кумедний автомобільчик зовсім іншими очима. Я прискіпливо оглянув сидіння, виготовлене з якогось невідомого мені сплаву. Воно було пружне й надзвичайно міцне. Коли я вмовстився спереду, сидіння враз набуло форми мого тіла. Тепер було зрозуміло, чому я не відчував перевантаження, коли мій "Запорожець" стрибав навколо екскаватора, мов оскаженілий кенгуру.

Я зняв зі "свистка" кришку і побачив маленький дисплей, по якому бігли знаки й цифри. Спершу то була якась абракадабра, а потім окремі літери почали складатися в слова:

"Витягни фотографію з рамки, приклади до неї руку. Потім намери на дисплеї потрібний час".

Я слухняно виконав інструкцію – обережно витягнув фото з рамки. Після цього знайшов на "свистку" крихітні кнопки – такі, як на електронному будильнику – і виставив час. Потім замружився й поклав руку на фотографію – просто на вершечок велетенської піраміди.

— Прошу пристебнути ремені безпеки. В разі невиконання цієї інструкції транспортований об'єкт може загубитися в часовому коридорі, – нагадав механічний інструктор.

— Нічого собі техніка! – обурився я. – А раптом ці іржаві дверцята відваляться під час перельоту, і мене просто висмокче назовні. Тут ніякі ремені безпеки не допоможуть!

— Шановний Климе Миколайовичу, – озвався голос, чітко вимовляючи кожну літеру, – вступаючи до ТТБ, Ви запряглися допомагати нашій організації. Отож, прошу зосередитися й приготуватися до переміщення.

Мені не залишалося нічого іншого, як відкинутися на зручному сидінні, пристебнутися, замружитися – й сподіватися на те, що часоліт не провалиться у якусь часову яму й не заблукає на манівцях часу і простору.

Якщо ви думаєте, що політ на часоліті хоч трошки схожий на те, що нам показують у фантастичних фільмах, то це дурниці. Я теж чекав, що ось зараз навколо мене закрутиться вихор, мене затягне у гігантський коловорот і понесе із шаленою швидкістю крізь часовий тунель. Та навколо панувала абсолютна тиша.

Я розплющив очі, впевнений, що сталася якась помилка, збій у програмі, й часоліт, тобто старенький жовтий "Запорожець", стоїть собі спокійнісінько, як і стояв, посеред бабусиної садиби. Однак я в ту ж мить переконався, що стрибок у часі відбувся. Просто це сталося зовсім непомітно. Ось ще секунду тому я був в українському селі, а тепер мій автомобільчик стояв на вершечку височенної усипальниці фараонів.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко
Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

На щастя, ця піраміда завершувалася не гострою верхівкою, а була стесана так, ніби якийсь велетень зрізав кінець піраміди гігантським ножем.

Колись батьки розповіли мені, що саме через цю дивну особливість – стесану верхівку, вибрали цю піраміду для розкопок.

"Хтозна, – подумав я тепер, – може, й хижі космічні прибульці також обрали місцем свого приземлення цю "мічену" піраміду, щоб легше було зорієнтуватися серед безкраїх пісків?"

Ця думка видалася мені такою безглуздою, що я мимоволі розсміявся. Серед нічної тиші мій сміх прозвучав несподівано голосно. Я перелякано затулив рота руками, та було запізно – я почув характерні звуки. То ляскали по холодному, вкритому нічною росою камінні, жаб'ячі лапи з перетинками. Здається, синьо-морди всеж випередили мене.

* * *

РОЗДІЛ 20

СИНЬОМОРДИ НАСТУПАЮТЬ

— Часовий переліт закінчено! – нагадав про себе мій механічний інструктор. – Ми перебуваємо на африканському континенті. Зараз рівно перша година ночі 26 вересня 2012 року.

— Зажди! – вигукнув я – Але ж я виставляв на дисплеї не 26, а 25 число! Ми помилилися на цілу добу. Тепер я не встигну попередити батьків.

— Пробачте, – так само спокійно відповів автомат, – як я вже повідомляв, ця машина є експериментальним зразком. Часом трапляються дрібні похибки. Але немає нічого простішого – спробуйте ще раз. Перепрограмуйте завдання, і ми вмиль опинимось в потрібному часовому відрізку.

Я почав нервово натискати на кнопки "свистка". Руки в мене тремтіли, і я ніяк не міг набрати потрібні цифри. Коли ж урешті мені це вдалося, на маленькому екранчику засвітився напис: "Технічні несправності. Тимчасова зупинка програми".

Ляскання жаб'ячих лап ставало дедалі голоснішим. Треба було діяти швидко й упевнено. Я знав, що коли затримаюсь хоч на секунду, до мене допадуться блакитні жаби. І тоді, як обіцяв синьомордий любитель мух та метеликів під майонезом, я перетворюся на піддослідного кролика. Мить – і я вже сидів усередині "Запорожця", ще мить – і я, захопившись за кермо, крутнув його так, що машина підскочила й полетіла по прямовисній стіні піраміди донизу.

Напевно, я б не ризикнув виконувати цей карколомний трюк, якби не знав, що мій "Запорожець" уміє стрибати, мов гумовий м'яч. І справді, зіткнувшись із землею, автомобіль підскочив кілька разів, а тоді благополучно спинився біля підніжжя піраміди.

Я вистрибнув назовні й тут-таки наштовхнувся на купу розкиданих глиняних черепків. Небо було чисте й зоряне, а місяць сяяв так, що

можна було добре роздивитися все довкола. Було зрозуміло, що табір моїх батьків захопили зненацька. Навколо валялися інструменти для розкопок, консервні бляшанки, пластикові пляшки з водою і роздерті на клапті намети. Але людей не було ніде.

Я розгубився...

І враз побачив виразний слід. Це була накреслена на піску стрілка, спрямована вглиб пустелі. Я впізнав цю стрілку – то був герб Андрія Джури, нашого предка-козака, який під час військових походів скрізь, де опинявся, залишав після себе цей знак. Ми з батьком, коли ходили у походи, також позначали своє перебування викладеними з шишок, гілочок чи камінців стрілочками, що закінчувалися двома маленькими хитромудро закрученими літерами – ДІЖ.

Отже, батько знав, що я можу прийти на допомогу, і мені нічого не доведеться йому пояснювати. Тепер я почав розуміти – вся наша родина пов'язана з Таємним Товариством Боягузів, ось тільки я довідався про це останнім. Я сів у "Запорожець", і мій вірний диво-автомобіль полинув по в'язкому піску легко, немов по розкішній асфальтованій трасі. Мені здалося навіть, що ми трохи піднялися над землею. І справді, коли я визирнув у вікно і глянув униз, то побачив, що ми летимо на повітряній подушці так, як на півночі їздять снігоходи.

За кілька хвилин я почув гуркіт мотору, й мене засліпили потужні фари величезного джипа, що мчав нам навперейми. Як видно, блакитні прибульці визнавали тільки такі – найбільші земні автомобілі. Спершу екскаватор, тепер цей автомобільний монстр зі здоровецьким бампером, купую різнокольорових фар та підфарників і величезним салоном для пасажирів.

З усіх вікон джипа виглядали огидні сині пики космічних хижаків, і до мене долинули вже знайомі звуки – свист, гуркіт і вереск. Так синьоморди спілкувалися між собою. Певно, космічні загарбники вже

подумки потирали свої липкі перетинчасті лапи, уявляючи, як зараз вони завиграшки розчавлять мого маленького "Запорожця".

Та жовтий автомобільчик повторив той самий фокус, що й на моєму подвір'ї. Він раптово спинився – і в ту мить, коли велетенський джип мав розплескати нас, як млинець, машинка високо підстрибнула в повітря й приземлилася позад нападників. Блакитні космічні ропухи різко скерували джип праворуч, потім ліворуч. Ще кілька стрибків довкола заморочених синьомордів – і ось уже потужний джип лежить догори колесами, а всередині в ньому безсило борсаються блакитні пожирачі комах.

* * *

РОЗДІЛ 21

КОЗАЦЬКА СВІТЛОВА АБЕТКА

Спекавшись переслідувачів, я розумів, що зараз головне – чимшвидше розшукати батьків. Адже я добре пам'ятав, що чужопланетних хижаків під час таємного бенкету в банку було кілька десятків. Довголапий синьоморд – той, що захопив мене на будмайданчику, сказав, що основний десант міжпланетних окупантів прибуває сьогодні рівно о третій ночі. Отже, у мене залишалося зовсім мало часу. Сподіватися на те, що часоліт запрацює, було марно – як повідомив мені автоматичний інструктор, це був лише експериментальний зразок машини часу.

"Ось чому пані Соломія (навіть подумки я не міг називати цю молоду вродливу жінку своєю бабусею) зникла з екрану в бабусиній підземній кімнаті, навіть не встигнувши проінструктувати мене як слід, – здогадався я. – Цікаво, чи удосконалила вона свій часоліт в майбутньому. Хоча, що це я? Майбутнє – ось воно..."

Я геть заплутався в цих часових загадках і вирішив, що спробую в усьому розібратися згодом. Тобто тоді, коли ми порятуємося від комічного десанту і врятуємо Землю від ненажерливих прибульців. Я почав роздивлятися навкруги й помітив, що на сусідньому піщаному пагорбі блимає слабкий червоний вогник. Придивився й помітив, що той вогник то засвічується, то згасає з різними проміжками часу.

— Та це ж таємна світлова азбука роду Джур! – вигукнув я, забувши, що, крім мого механічного інструктора, котрий час від часу дає мені настанови, поруч немає жодної живої душі.

Але зараз я так зрадів, помітивши блимання цього слабенького вогника посеред пустелі, що мені вкрай потрібно було хоча б із кимось поділитися.

— Розумію, – пролунало мені у відповідь, – моя господиня не раз розповідала про цю таємну абетку, яку винайшов козак-харак-терник Андрій Джура. Нею користувалися козацькі вартові, що пильнували у степу, чи не йдуть на Україну турки чи татари. Козаки будували високі дерев'яні вежі так, щоб з однієї було видно вогняний сигнал, який посилають з іншої. І ось так, від вежі до вежі, той сигнал доходив аж до Запорозької Січі.

* * *

РОЗДІЛ 22

У ВСЕСВІТІ ДРІБНИЦЬ НЕ БУВАЄ

Я скерував свого "Запорожця" у бік мерехтливого вогника, і за кілька хвилин ми вже здиралися на верхівку піщаної гори. Що ближче ми під'їжджали до червоного вогника, то меншим і слабшим він ставав. Я вже почав боятися, що це чергова пастка чи міраж, аж тут почув знайомий голос мами:

— Привіт, синку, нарешті ми тебе дочекалися!

— Ну що, перестав боятися? – озвався й татів голос, і вони обоє з'явилися з протилежного боку пагорба.

Тато тримав у руках невеличкого ліхтарика з червоним скельцем і говорив так спокійно й упевнено, що я й справді зовсім перестав боятися. За ті півроку, що ми не бачилися з батьками, мама й тато якось змінилися. Спершу я не міг зрозуміти, в чому річ, а тоді здогадався – засмага на їхніх обличчях була така густа, що вони стали схожими на кочівників пустелі – берберів. Не вистачало тільки каравану верблюдів і довгого, до землі, одягу.

Мені так багато треба було розповісти мамі й татові, що я просто не знав з чого почати. А найголовніше, що мене здивувало – то це те, що вони поводитися зі мною так, ніби нічого надзвичайного не відбувається.

— Бабуся... – почав я, та мама мене перебила.

— Ми все знаємо. У нас був прямий зв'язок зі штабом ТТБ, – і мама по-змовницьки підморгнула мені.

— Щоправда, синку, ми чекали на тебе вчора. Твоя затримка трохи ускладнила ситуацію, – додав тато.

Я обурився:

— А ви знаєте, що сьогодні вранці мене захопив огидний синьоморд і обмотав мене якоюсь липкою гидотою, як кокон шовкопряда? Я ледве від нього втік. А потім ще скажений голубий прибулець на екскаваторі. І ця жінка, яка каже, що вона моя бабуся, тільки з майбутнього.

Тато пильно глянув мені в очі й дуже серйозно сказав:

— Климе, а хіба ти не помітив: ти ж майже вилікувався від страху! На жаль, таких як ти на Землі тепер дуже мало. Просто майже всіх мешканців нашої планети заразили вірусом страху. Протиотруту від цієї страшної епідемії винайшла наша бабуся, але річ у тім, що тепер вона потрапила в полон до синьомордів.

— А та... пані Соломія, вона не може допомогти бабусі Солі? Тобто самій собі?

— Розумієш, за законами часопростору людина не може зустрітися сама з собою в іншому часі. Тоді відбуваються непоправні зміни у Всесвіті. І невідомо, як піде ціла історія людства.

— Через таку дрібницю? Це неможливо!

— У Всесвіті дрібниць не буває, запам'ятай це! А тепер годі базікати. У нас залишилося якихось дві години. Треба зустріти наших космічних гостей як слід.

* * *

Розділ 23

ЗБРОЯ ПРОТИ КОМАХОЖЕРІВ

Мама й тато швидко вскочили до жовтого "Запорожця". Цього разу ми з мамою сіли на заднє сидіння, а тато вхопився за кермо, натиснув на якийсь важіль, і наша диво-машина піднялася в небо й стрімко полетіла до піраміди зі зрізаною верхівкою. Тато керував автомобілем так упевнено, що я зрозумів – він їздив на часольоті не раз. А я з подивом відкривав у непоказному обшарпаному "Запорожці" все нові й нові властивості.

— Послухай, мамо, я пригадав, що наша бабуся найчастіше співає пісню про коня з сивою гривонькою, а ще дуже любить мугикати собі під ніс пісню групи "Бітлз" "Yellow submarine", що в перекладі означає – жовтий підводний човен. То, може, наш "Запорожець" і під водою може плавати?

Тато тільки усміхнувся й пробурмотів:

— Я радий, що ти став таким спостережливим. Що ж, цілком можливо, що ця машина універсальна. Бабуся вклала в неї усі свої знання й уміння.

Я вже хотів розповісти про те, як заклинило ключ від часольоту і він помилково заніс мене не в той день, але вирішив, що з'ясую це пізніше, за сприятливіших обставин.

А зараз, зробивши два кола над усипальницею фараона, наш автомобіль беззвучно приземлився біля південної стіни піраміди.

— Швидко за мною, – прошепотіла мама і побігла до стіни. Вона торкнулася суцільної, гладенько обтесаної кам'яної брили, натиснула на якусь невидиму кнопку – й велетенська стіна раптом почала опускатися вниз, і врешті перед нами відкрився широкий прохід усередину гробниці. Тато швидко заїхав туди на часольоті, ми заскочили за ним, і за мить стіна вже стояла на місці.

— А тепер поведіться дуже тихо, – наказав тато, – синьоморди мають гострий слух. До того ж вони вміють перехоплювати людські думки на відстані. Це давня войовнича цивілізація. І вони мають багатий досвід у захопленні нових планет. Зброї проти них практично не існує.

— Взагалі-то зброя є, – тихо промовив я. – Щоправда, я не знаю, чи ми зможемо нею скористатися.

— Ти жартуєш, яка зброя? – дорікнула мені мама. – Хіба можна сміятися в такий момент?

— Я не жартую, – від хвилювання у мене пересохло в горлі і я ледве видавив із себе: – Мухи!

— Про яких мух ти говориш? Так, ми знаємо, що блакитні жаби люблять ласувати нашими комахами, але до чого тут зброя?

Я пригадав, як сьогодні зранку звичайна муха подіяла на довголапого прибульця, як він втратив пильність, а згодом взагалі захропів, повністю відключився, проковтнувши одну-єдину муху.

Мені знадобилося лише кілька хвилин, щоб детально описати бенкет, який зафільмували Жук та Заєць, і розповісти про з'їдену муху, яка подіяла на прибульця, як снодійне.

Батьки презирнулися, а тоді схопили мене в обійми і тихенько, щоб не почули хижі чужопланетяни, крикнули:

— Врятовані!

* * *

РОЗДІЛ 24

ЖУК І ЗАЄЦЬ ВТРАЧАЮТЬ НАДІЮ

Правду кажучи, я не зовсім зрозумів, чому моїх батьків охопила така бурхлива радість. Ну гаразд, розповів я їм про те, що комахи діють на синьомордів як снодійне, – але де ми наберемо стільки комарів, мух та усіляких кузок? Проте скоро я дізнався, що стародавні перекази й таємниці родини Джур можуть стати у пригоді всьому світові.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко
Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Мама клацнула вимикачем, і я побачив, що стою посеред добре оснащеного центру керування. Тільки зрозуміти, чим саме керують із цього центру, я не міг. Та ось відчинилися невеличкі бічні дверцята і до кімнати увійшли... Жук та Заєць. Однак тепер вони були одягнені не як блазні – у чудернацькі ковпаки з дзвіночками й розшиті срібними зірками плащі. Ні, переді мною стояли справжнісінькі мешканці пустелі – бедуїни. На головах в обох були намотані високі тюрбани, а вбрані вони були у довгі, до п'ят, сорочки.

— А ви як сюди потрапили? – вражено запитав я у хлопців.

— Ось це якраз було зовсім просто – у нашому Таємному Товаристві Боягузі є й льотчики. Якихось три години польоту, і ми опинились в пустелі, – пояснив Заєць.

— Представники нашої організації роблять усе, що можуть, але підступний вірус страху вражає все більше й більше людей.

Побачивши моїх батьків, хлопці усміхнулися, але за мить їхні обличчя знову спохмурніли:

— Ми обстежили всі навколишні селища бедуїнів. Серед них немає жодного здорового. Епідемія страху охопила всю планету. Ми сподівалися, що зможемо використати протиотруту, яку винайшла пані Соломія... – Жук із надією глянув на моїх батьків.

Але тато заперечливо похитав головою.

— У такому разі нікому буде чинити опір десанту прибульців, – сумно промовив Заєць і, здається, вперше я не побачив на його обличчі посмішки – звичний оптимізм зрадив і його.

— Ніколи не можна впадати у відчай, – заперечив тато і поманив нас усіх за собою.

Він рушив по вузьких сходах. Стеля у цьому тісному коридорчику, що круто здіймався вгору, була зовсім низька. Навіть мені доводилося пригинатися. А тато зігнувся майже навпіл. Та наша маленька група подовжувала вперто підніматися все вище й вище. Врешті ми дійшли до другого рівня піраміди, і тато освітив потужним ліхтарем бічну стіну кімнати.

— Та це ж наш родовий знак! – мимоволі вихопилося у мене, коли я побачив на стіні вирізьблену стрілу з двома літерами на кінці – ДІЖ.

— Так, тут ще чотири століття тому побував наш прапрапрадід Андрій Джура. Він справді був джурою-зброєносцем у козацького ватаж-ка-характерника Омеляна Мухи. І знаєш, чим прославився той характерник? Він знав, як привертати цілі хмари комах і нацьковувати їх на ворогів. Звідти й отримав прізвисько – Муха.

– А твій прашур перебрав від Мухи його таємні знання, – додала мама.
– Разом вони мандрували по світах, разом вивчали науку характерництва. А згодом усе, що знали, сховали тут, серед непролазних пісків африканської пустелі. І ця піраміда – їхнє послання в майбутнє. Нам із татом пощастило розшифрувати майже всі закодовані знаки. Залишилося зовсім небагато, і ми зможемо прочитати весь стародавній заповіт. Але головне, що ми знаємо приворотний сигнал, який збере сюди мільйони комах.

* * *

РОЗДІЛ 25

КОСМІЧНІ ЗАГАРБНИКИ ПРИБУВАЮТЬ

Зненацька підлога під нашими ногами почала вібрувати, а звідкись ізгори пролунав звук, схожий на гуркіт грому. Було таке враження, що у верхівку піраміди щойно влучила страшної сили блискавка.

Я глянув на годинника й здригнувся. Стрілки показували рівно третю ночі.

— Здається, прибули наші незвані космічні гості, – дуже спокійно сказав тато, потім провів рукою по намальованій стрілці. В ту ж мить у стіні відкрилася ніша, з якої тато витягнув невеличкий металевий предмет. Так, ніби він робив це щодня, тато приклав предмет до губів, міцно затис його зубами, а тоді кілька разів злегка вдарив пальцем по невеличкій пластині, що стриміла всередині дивного інструменту.

— Та це ж дримба, – прошепотів у мене за спиною Заєць, – тільки форма у неї інша, ніж у звичайних дриμβ.

Дивні звуки залунали під склепінням кам'яної зали. Вони були схожі й на пронизливе дзижчання, й на свист вітру, і на дзюркотіння струмка. Не припиняючи грати, тато рушив по вузьких східцях догори. Ми, немов заворожені, сунули за ним, аж поки опинилися біля невеличкого металевого люку. Тато на хвильку урвав гру на дриμβі й звичним рухом розчахнув люк. Нам в очі вдарило сліпуче світло, а потім ми побачили космічні кораблі прибульців. То були гігантські прозорі капсули, що зависли над пірамідою. З кожної капсули струменів потужний сніп світла, спрямованого на усічену верхівку піраміди.

Коли наша невеличка команда вийшла на верхній майданчик, усі світлові промені вмить зосередилися на нас. Я відчув себе таким же

беззахисним і маленьким, як та муха, котру сьогодні вранці на моїх очах проковтнув довголапий синьоморд.

— Вони знижуються, – тихо промовила мама й узяла мене за руку.

— Я не думав, що їх буде аж так багато, – завважив Жук, і я відчув, що він, попри всі намагання, страшенно хвилюється.

— А я почуваюсь, як на арені цирку, – пожартував Заєць, і раптом підстрибнув і зробив у повітрі сальто-мортале.

* * *

РОЗДІЛ 26

А ТАТО ГРАЄ НА ДРИМБІ

Найспокійніше, здається, почувався мій тато. Він упевнено продовжував вигравати на дримбі, і раптом я почув, що до цих звуків почали долучатися десятки, сотні, тисячі інших. Спершу слабенькі, ці звуки, що долинали звідусіль, перетворилися врешті на суцільний мільйоноголосий хор. То до нашої піраміди наближалися величезні хмари оскаженілих комах!

За мить у сліпучих променях над пірамідою кружляли й дзижчали комарі, мухи, гедзі – кузьки усіх кольорів і розмірів. Зненацька я почув знайоме ляскання – то знову здиралися на піраміду синьоморді любителі комах, які вже встигли поласувати нашими мухами та комарами раніше, й тепер їхній потяг до земного делікатесу був непереборний.

Спершу я злякався, коли побачив, як із-за краю кам'яної стіни виткнулася перша ротата блакитна ропуха.

— Стережіться! – вигукнув я і вже хотів ховатися назад, усередину піраміди.

Але мама заспокоїла мене та хлопців:

— Погляньте, їх не цікавить нічого, крім поживи.

Не зважаючи на нас, блакитні жаби почали несамовито крутитися на всі боки, раз у раз підстрибуючи, висолоплюючи довжелезні язики й хапаючи все нових і нових комах. Як видно, їхня дивна поведінка зацікавила прибульців у капсулах, бо у прозорих літальних апаратах відкрилися люки, звідти вилетіли довгі драбини, по яких почали спускатися донизу космічні хижакі. Ще у повітрі, перебираючи довгими перетинчастими лапами по щаблях, космічні хижакі почали хапати комах. Видно було, що земні мухи, комарі та ґедзі вразили чужопланетян у самісіньке жаб'яче серце.

– Погляньте, вони щось переказують тим тварюкам, що залишилися у капсулах, – закричав спостережливий Заєць, показуючи на синьомордів.

І справді, ті прибульці, що спустилися з капсул по драбинках, почали свистіти, клацати й кумкати з такою страшною силою, що їх, певно, почули й на віддалених планетах.

У нас позакладало вуха, а синьоморди, що залишалися у капсулах, отримавши цінну інформацію про наших неперевершених кузьок, задріли люки – і за кілька хвилин приземлилися посеред піщаної пустелі.

Ще мить – і цілі зграї прибульців з радісним кумканням почали вистрибувати на пісок, на ходу ловлячи комах. Це було схоже на масовий сказ. Тепер небезпечних космічних окупантів можна було брати голими руками. Вони не помічали нічого, окрім смачної поживи, що хмарами кружляла навколо них.

* * *

РОЗДІЛ 27

Я РОЗМОВЛЯЮ МОВОЮ СИНЬОМОРДІВ

Тепер я зрозумів, чому тато казав про синьомордів, як про представників страшної цивілізації міжгалактичних загарбників. На спині у кожного з прибульців висів апарат із широким дулом і приладнаний до нього балон.

— Це газ, – сказала мама. – Він може спаралізувати будь-яку живу істоту. А потім ці почвари роблять із нею, що схочуть. Ми змогли дістати кілька таких балонів у тих космічних хижаків, що прибули першими, й дослідили їх.

Тато на хвилину покинув грати на дрімбі й додав:

— Найстрашніше, що той газ абсолютно безпечний для самих синьомордів. І взагалі, як виявилось: представники цієї агресивної цивілізації не чутливі до жодної отрути. Вони самі можуть отруїти будь-кого. Особливо небезпечний вірус, що його разносять ці паразити, – вірус страху.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Край неба поволі ставав рожевим, потім з-за обрію вигулькнуло пурпурове сонце, і над пустелею розвиднілося. Картина, що постала перед нашими очима, була фантастична. Скільки сягало око, пустеля була вкрита велетенськими блакитними ропухами, що лежали на піску догори черевами й голосно хропли.

— Оце так непереможні космічні завойовники! – зареготав Заєць.

— Страшна загроза людству! – зневажливо докинув Жук.

— Вони просто обжерлися і впали в сплячку, – пояснив тато.

— Треба скоріше їх знешкодити, бо вічно грати на дримбі наш тато не зможе, – по-діловому промовила мама.

— А головне: скоріше дізнатися, куди синьоморди заховали нашу бабусю, – озвався я. – Гадаю, найбільше про це нам може розповісти ось цей мухожер, – я показав на мого давнього знайомого синьоморда, що лежав, розкинувши лапи, посеред майданчика. Нападника легко було впізнати, адже після того, як він гнався за мною на екскаваторі й перекинувся, на лобі в ненажери вискочила велика синя ґуля.

– Цікаво, як довго синьоморди спатимуть? – замислено промовив тато. – Якщо кожен із них проковтнув щонайменше сотню комах, то годин зо п'ять вони хроптимуть. Що з ними робити далі, я поки що не знаю, але головне їх чимшвидше знешкодити.

Я підійшов до чужинця з ґулею на лобі й обережно поторсав його за плече. В ту ж мить у голові в мене залунало:

– Як смачно! Як поживно! Земні комахи – найкращі в усій галактиці!.. А стару чаклунку ми гарненько заховали. Її тепер ніхто й ніколи не знайде. Та й шукати буде нікому. Наш десант окупує всю цю планету. Спротиву аборигени не чинитимуть – всі вони заражені нашим вірусом. А хто не піддався, тому силоміць зробимо щеплення. І ніяка протиотрута не допоможе. Ось тільки б допасти до їхньої секретної лабораторії... Цивілізація блакитних жаб – найвеличніша цивілізація Всесвіту! Ми нездоланні! Люди стануть нашими рабами й працюватимуть на мушиних фермах – вирощуватимуть комах-бройлерів. Ми експортуватимемо чудові комашині консерви в кожен куточок галактики!

Я отямився лише тоді, коли тато сильно струсонув мене за плечі. Виявляється, я так перейнявся думками синьомордого чужинця, що почав свистіти, кумкати й клацати язиком.

Оговтавшись, я коротко переповів усе, про що довідався, вступивши в телепатичний контакт із космічним хижакom, і побачив, як мої батьки й Жук із Зайцем захвилювалися.

Стало зрозуміло, що святкувати перемогу ще зарано.

ПІРАМІДОСЕРФІНГ

— Ну що ж, час вирушати в дорогу, – звелів тато, – тепер не можна гаяти ані хвилини.

Я вже збирався лізти крізь люк усередину піраміди, а потім знову долати тисячі й тисячі сходинок, спускаючись донизу, але виявилось, що це не потрібно. Тато й мама показали нам чудовий спосіб пересування. Подумки я назвав його "пірамідосерфінг". Для того, щоб швидко й безпечно спуститися з піраміди, потрібні були лише легенькі пластикові санчата. Точніше, не санчата, а кругла пластинка з ручкою.

— Ви сідаєте на цю пластинку-санчата й просто з'їжджаєте з піраміди, як зі снігової гірки, – пояснила нам мама.

— Головне, щоб стіни піраміди були достатньо гладенькими, бо на котромусь горбочку чи ямці ви можете перекинутися й полетіти додола сторч головою, – застеріг тато.

— А тепер вибирайте собі санчата, – і тато показав на купу складених один на одного пластикових кружечків. – Саме для таких екстремальних спусків ми їх тут і тримаємо.

Спершу треба було транспортувати при-чмелених комахожерів, і ми заходилися прив'язувати синьомордів спеціальними ремнями до санчат.

— Я повезу ось цього, – показав я на прибульця з ґулею. – З нього ні на мить не можна спускати очей. Він ватажок передового загону прибульців і, певно, знає найбільше.

Ми посідали на пластини-санчата так, як сідають діти, коли вдвох спускаються з гірки. Попереду в нас були сплячі прибульці, а ми сиділи ззаду і керували санчатами.

На наше щастя, піраміда, яку досліджували мої батьки, мала досить пологі стіни, і жоден з нас не перекинувся.

– Розповім комусь, як я на санчатах з'їжджав з піраміди – не повірять, – захоплено вигукнув Заєць, коли ми успішно спустилися на землю.

— Головне, щоб на Землі ще залишилися ті, хто зможе вислухати твої розповіді, – понуро завважив Жук.

Було видно, що нашестя синьомордів і прозорі космічні капсули, які все ще висіли над самісінькою пірамідою, справляли на Жука гнітюче враження. Мені навіть почало здаватися, що до нього повертається страх. Певно, оті вправи, за допомогою яких хлопці лікувалися від переляку, потроху втрачали силу. Що там вигукували хлопці, коли я вперше побачив їх у садку за старовинною брамою? "Засіб від переляку номер один! Засіб від переляку номер сім! Засіб від переляку номер чотири!"

Цікаво, скільки є тих засобів від переляку і як довго вони діють? Як тепер я зрозумів, усі їх винайшла моя бабуся. А без неї та її чудодійної протиотрути ми ніколи не врятуємо людство від вірусу страху.

Космічні прибульці впали у такий глибокий транс, що й не думали прокидатися. А на нас попереду чекала тяжка робота – треба було придумати, як знешкодити синьомордів, щоб вони не могли накоїти лиха, поки ми шукатимемо бабусю Солю.

* * *

РОЗДІЛ 29

НЕХАЙ СИНЬОМОРДИ ПОСПЛЯТЬ

— Друзі, – замислено мовив тато, – дивлячись на вкриту сплячими синьомордами пустелю, – якщо зараз ми почнемо перетягати цих пузатих довголапів до нашої піраміди, то не впораємося й до вечора.

— А що ти пропонуєш? – схвильовано запитала мама, поглядаючи на годинник.

— Просто заблокувати їх за допомогою часольоту.

Я здивовано поглянув на тата. Адже, як мені здавалося, я вже досить добре вивчив усі властивості бабусиноного винаходу. Але про якесь там блокування я не знав нічого.

— Усе дуже просто, – пояснив мені тато. – Річ у тім, що часоліт має універсальні властивості. Він мусить захищати мандрівника у часі й просторі від будь-яких небезпек. Тому в нього закладено безліч програм.

— А звідки ти про все це знаєш? – не витримав я й підозріливо глянув на тата.

— Климе, про це я дізнався від своєї мами, а твоєї бабусі, ще тоді, коли мені було стільки ж років, як тобі зараз. Просто усі представники

роду Джур втаємничені у прадавні секрети характерництва. Але пані Соломія, як її називають учні й прихильники, змогла поєднати чудодійні сили з найсучаснішими науковими здобутками. І замаскувала свій універсальний прилад у старому "Запорожці". Погодьтеся, хіба комусь спаде на думку шукати машину часу в цій іржавій консервній бляшанці?

Тато швидко вивів "Запорожця" з піраміди, сів усередину, потім зробив кілька блискавичних рухів – певно, натиснув на якісь клавіші й важелі – і тієї ж миті кумедні старомодні фари автомобіля почали випромінювати дивне зеленкувате сяйво. Зелені промені освітили поснулик на піску прибульців, і ті немов закам'яніли. Над піщаною пустелею враз запанувала тиша – то миттєво урвалося тисячоголосе хропіння ротатих комахожерів.

— Ви вбили їх? – вражено запитав Заєць.

— Ні, закон всесвітньої рівноваги забороняє насильство. Ми можемо лише оборонятися. А цих незваних гостей найкраще буде відіслати назад, на їхню планету. До нашого повернення вони полежать тут у стані анабіозу.

— От тільки б знати, як нам звільнити мешканців Землі від вірусу страху, – зітхнула мама.

— Про це може знати тільки пані Соломія, – сказав Жук.

Я помітив, що про мою бабусю він говорить з величезною повагою й захопленням. Зрозуміти цього я не міг. Хоча, напевно, ми знали зовсім різних людей. Я – лагідну стареньку жіночку, яка весь час поралася на кухні й поливала квіточки у вазонах, а мої друзі – винахідницю, яка створила машину часу й приготувала протиотруту від вірусу страху.

* * *

РОЗДІЛ 30

МИ ВИСТЕЖУЄМО ВИКРАДАЧІВ

Уже вдесьте тато намагався запрограмувати у машині часу потрібні нам час і місце. Єдине, що нам було потрібно – це перенестися у вчорашній ранок. Найкраще у той час, коли я саме побіг до школи (і по дорозі потрапив у лабету синьоморда), а моя бабуся залишалася вдома.

— З усього випливає, що її захопили саме в той момент, коли й тебе. Отже, це сталося приблизно о 8:20, – тато ще раз виставив на дисплеї ці цифри. Але намарне, екран залишався темним.

Мама сиділа біля батька, а ми з Жуком та Зайцем – на задньому сидінні.

— А що буде, коли часоліт узагалі не запрацює? – пошепки запитав Заєць.

— Цього не може бути! – впевнено заперечив я і сам здивувався тому, що ми помінялися ролями – раніше хлопцям весь час доводилося мене підбадьорювати.

Зненацька я відчув, як щось навколо мене змінилося. Визирнув у вікно й побачив, що наш жовтенький автомобіль стоїть під старою грушею у дворі мого будинку.

— Приїхали, – просто сказав тато й почав вилазити з низенької автівки.

Мама й ми з хлопцями також вийшли й попрямували до під'їзду.

— Заждіть, – раптом скомандував тато і швидко сховався за трансформаторну будку.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Ми стали за його спиною, а тоді я обережно визирнув, аби побачити, що там відбувається. Вхідні двері відчинилися навстіж і з них вийшов... Сашко Смик – Кактус. Він сторожко озирнувся, нікого на подвір'ї не побачив – і поманив когось рукою. За ним вийшло кілька людей, вбраних у чорні старомодні пальта й крислаті капелюхи. Я впізнав їх – часто я помічав, як ці люди з низько насунутими на лоба капелюхами стоять десь біля вітрини чи сидять на лавочці, затулившись газетою. Отже, вони давно стежили за мною.

Як виявилось, цікавив їх не лише я. Бо разом із ними йшла наша бабуся. Мене здивувало те, що бабуся не пручалася й не намагалася якось вирватися від викрадачів. Вона йшла спокійно, і видно було, що навіть щось каже Кактусові й людям у капелюхах.

— Обережно, не витикайтеся, – прошепотів тато, – треба за ними простежити!

Група викрадачів завернула за ріг будинку, й ми обережно пішли за ними назирці.

— Погляньте, – скрикнула мама, – вони завели бабуся в будку, де лагодять взуття.

— Та вона ж давно стоїть зачинена і там ніхто не працює, – здивувався тато.

Але з усього було видно, що викрадачі мали чіткий план. Спершу в будку зайшли бабуся й люди в чорних пальтах і капелюхах, а потім,

переконавшись, що їх ніхто не помітив, туди вскочив Кактус і причинив за собою двері.

* * *

РОЗДІЛ 31

КУДИ ВЕДЕ ПРОВАЛЛЯ

Коли ми підкралися до маленької дерев'яної споруди, то почули дивний звук – ніби працював потужний мотор. Я зазирнув у невеличке віконце – будка була порожня.

Тепер можна було не ховатися й обстежити будку.

— Виявляється, у нас під носом був спостережний пункт блакитних жаб, – сказав Жук, показуючи на відбитки перетинчастих лап на брудній дерев'яній підлозі. Сліди були зовсім свіжі.

— Отже, ті чорні постаті насправді замасковані синьоморди! Тепер зрозуміло, чому вони так низько насували капелюхи – щоб не було видно їхніх синіх мордяк! – вигукнув Заєць.

— Але як міг Сашко вступити з ними у змову? – обурилася мама.

— Скоріш за все, вони просто зазомбували хлопця. Навіть такий розбишака з власної волі не піде служити космічним окупантам, – спробував виправдати Кактуса тато, але я мав іншу думку.

— Просто вони підкупили Кактуса. Він завжди понад усе любив гроші і владу, – заперечив я. – А після літніх канікул він не вилазив із салону ігрових автоматів – програвав щодня купу грошей, а наступного дня знову грав. І ті програші його зовсім не турбували. А його неймовірна

сила? Певно, прибульці давали йому якісь стимулятори росту. Ось чому він міг подолати мене одним мізинцем.

— Гаразд, розберемося з Сашком потім – зараз головне знайти жаб'ячий центр керування, – тато відчинив шафу, у якій купою було навалене старе взуття, легко відсунув її, і ми побачили глибокий колодязь, дна якого не було видно.

Заєць ухопив якогось подертого черевика, кинув його в колодязь і почав лічити:

— Один, два, три... – ми так і не почули, щоб черевик хлюпнувся у воду. Ми взагалі нічого не почули.

— Не розумію! Невже в цьому колодязі взагалі немає дна? – стурбовано запитав Жук.

— Хоч би що там було, а дослідити це провалля треба, – сказав тато, витяг із невеличкої сумки, що висіла у нього за спиною, якісь дивні предмети, які найбільше нагадували мильниці з присосками, і простягнув кожному з нас.

— Це стінолази – незамінна річ для пересування по прямовисних поверхнях, – пояснила мама. – Ми часто використовуємо ці пристосування, коли треба здертися на якусь круту стіну чи спуститися у підземелля.

Крім стінолазів, тато дав кожному круглий ліхтарик на широкій гумці. Його треба було надягти на голову й освітлювати перед собою дорогу.

Ми швидко натягли стінолази на руки й на ноги і почали обережно спускатися у безвість.

* * *

РОЗДІЛ 32

ЩО МОЖЕ АНТИЖАБ

Я спускався по стіні останнім, і коли глянув донизу й освітив своїх супутників ліхтариком, наша група видалася мені родиною велетенський павуків, що поспішають кудись у своїх павучих справах. Присоски на стінолазах міцно присмоктувалися до вологої поверхні стіни колодязя, і коли їх відривали, чудно було голосне цмокання.

— Нічого собі таємна операція, – пробурчав Жук, – так нас будь-який синьоморд почує за кілометр.

— Іншої ради немає, – сподіваймося, що прибульці зараз такі зайняті підготовкою до зустрічі свого головного десанту, що просто не звернуть уваги на ці звуки.

— Мені цікаво, як вони самі сюди спустилися, і головне: як перенесли бабусю? – запитав я.

— А ти чув, тут працював мотор? У них, мабуть, є якийсь апарат для спуску.

І тільки-но мама промовила останні слова, як її здогад підтвердився, причому в дуже неприємний спосіб. Звідкись із глибини колодязя спершу почулося тихеньке гудіння, а тоді я побачив, що по стіні піднімається маленький вагончик.

— Бачите, на протилежній стіні протягнутий трос, ми його не помітили в темряві, – сказав тато. – Швидко всі притуліться до стіни й вимкніть ліхтарики!

Ми миттєво виконали татів наказ. І саме вчасно, бо повз нас промчав вагончик, у якому сиділи замасковані під людей синьоморди і мій підступний сусід Сашко Смик.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Тепер, коли синьоморди не підозрювали, що їх може побачити хтось сторонній, вони тримали крислаті капелюхи в лапах. І видно було, що мордяки у блакитних прибульців вдоволені й спокійні. Кактус теж сяяв від задоволення.

— Зрадник! – прошипів Жук, і стало зрозуміло, що Кактусові краще ніколи в житті не зустрічатися із Жуком. Нічим добрим для Смика це скінчитися не могло.

Ми продовжили спуск у похмурому мовчанні. Врешті тишу порушив Заєць:

— Як ви думаєте, синьоморди залишили охорону біля пані Соломії? І якщо нам доведеться битися, то чи є у нас зброя?

— Не хвилюйся, у нас є чудовий прилад. Зветься антижаб.

— То чому ж ми не використали твого ан-тижаба в пустелі? Чому довелося чекати, аж поки прибульці нажеруться мухами й комарами і відключаються? – обурився я.

— На жаль, антижаб поки що існує у єдиному екземплярі, і знешкодити ним можна лише одного, в крайньому разі двох синьомордів.

— Увага! – почув я тихий голос мами. – Здається ми знайшли те, що шукали.

* * *

РОЗДІЛ 33

МИ ВИКОНУЄМО АКРОБАТИЧНІ НОМЕРИ

Нарешті ми спустилися на дно глибочезного колодязя. Води в ньому майже не було – під ногами хлюпала ріденька грязюка. Перед нами була щільно зачинена брама. З усього було видно, що просто так крізь неї пройти не пощастить – на її поверхні раз у раз миготіли вогники сигналізації, а для того, щоб вхід відчинився, до брами треба було прикласти... жаб'ячу лапу. Зображення такої лапи світилося на броньованих воротах яскраво синім сяйвом.

— Щось мені підказує, що ні в кого з нас жаб'ячої лапи немає. Отож, ідентифікаційний прилад не спрацює, – сумно пожартував тато.

— Боюся, що він якраз спрацює, але не відчинить ворота, а підніме тривогу, – відповіла мама.

— А що, коли ми спробуємо виконати один трюк? – раптом запитав Заєць. – Але для цього нам знадобиться третій, – і хлопець глянув на мене.

Серце у мене закалатало, мов телячий хвіст, але відмовлятись я не міг. Тим більше, що на мене дивилися тато й мама, а за зачиненою брамою синьоморди тримали бабусю Солю.

— Кажіть, що робити, – захриплим голосом мовив я.

— Поглянь: прибульці зробили сигналізацію лише на рівні людського зросту. Треба їх перехитрувати. Ми станемо на плечі одне одному, високо вгорі проріжемо отвір на брамі, я пролізу всередину й відчиню ворота з іншого боку.

Я пам'ятав, як спритно хлопці проникли крізь вікно у кабінет директора банку. Але то було скло, а тут вхід до свого центру синьоморди захистили броньованим металом.

— Не бійся, – ніби вгадав мої думки Жук, – ми маємо такі інструменти, які ріжуть будь-який матеріал.

Я був найвищий і найміцніший, тому виконував роль підпори. Мені на плечі став Жук, а нагору спритно здерся по наших плечах легенький і гнучкий Заєць. Головне було міцно тримати на собі обох хлопців і не похитнутися, бо тоді б наша піраміда вмить розвалилася, спрацював би сигнал тривоги й на нас накинута б охорона синьомордів.

Напевно хлопці справді мали якісь надзвичайно потужні прилади. Бо я почув лише скрегіт металу – і за кілька хвилин до моїх ніг упав чималий його шмат.

За кілька секунд сигналізація вимкнулася, зображення жаб'ячої лапи на брамі перестало світитися і дві половинки масивних воріт прочинилися й пропустили нас досередини.

* * *

РОЗДІЛ 34

БАБУСЯ СОЛЯ ДАЄ НАМ ІНСТРУКЦІЇ

Ми переступили через поріг центру космічних прибульців, і нас засліпило яскраве сяйво. Коли очі призвичаїлися до світла, ми побачили, що посеред встеленої свіжою травою кімнати сидить на маленькому дерев'яному ослінчику бабуся Соля. Зараз вона перебувала у такому ж стані, як я, коли мене захопив головний синьоморд. Вона була щільно обмотана якоюсь слизькою гідотою так, що не могла поворухнутися.

Тато кинувся, щоб звільнити бабусю, але вона крикнула:

— Не рухайтесь! Синьомордики влаштували спеціальні пастки на той випадок, якщо мене прийдуть рятувати. А ще запам'ятайте: вам треба якнайшвидше повертатися у завтрашній день. Бо зараз вам доведеться змінювати майбутнє, а це може викликати дивовижні й непередбачувані зміни. Отже, слухайте. У мене в лівій кишені фартуха лежить маленький полотняний мішечок. Візьміть його з собою і вертайтеся в пустелю. Підніміться на піраміду козака Мухи й розвійте насіння по вітру. Далі все буде так, як передбачив наш пращур Андрій Джура. Космічні хижакі перестануть загрожувати нашій планеті.

Тато нахилився до бабусі й дістав із кишені її фартуха полотняний мішечок.

— Бабусю, а як же ти? – крикнув я і мало не заплакав, так мені шкода було дивитись, як моя бабуся сидить прип'ята до ослінчика, а хижі синьоморди ось-ось можуть до неї допасти.

— Не хвилюйся, онучку, все буде гаразд. Головне: зробіть усе так, як я сказала. А тоді повертайтеся додому. Не забудьте поставити ча-соліт на те саме місце, де взяли – під старою грушею. Це дуже важливо. І зробіть так, щоб синьоморди не помітили, що ви тут побували. Зараз у них обідня перерва – жеруть, нелюди, наших комашок. Але за дві хвилини вони повертаються...

І бабуся втомлено заплющила очі й почала тихо мугикати свою улюблену пісню: "Ой, чий то кінь стоїть, що сива гривонька..."

Ми вже бігли до виходу, коли я почув, що пісня дивним чином зазвучала інакше, й бабуся Соля заспівала чистісінькою англійською мовою: "We all live in the yellow submarine". Що в перекладі з англійської означало: "Усі ми живемо на жовтому підводному човні..."

* * *

РОЗДІЛ 35

КВІТИ ПЕРЕМАГАЮТЬ ХИЖИХ ПРИБУЛЬЦІВ

Ми стояли на верхівці піраміди. Позаду був часовий стрибок у ранній ранок нинішнього дня. Сонце вже освітило безкраї піски, нерухомих синьомордів та їхні прозорі капсули.

— Почнемо, – сказав тато й витяг з кишені полотняну торбинку.

Він дочекався сильного пориву вітру, розв’язав мотузочок і витрусив дрібненькі насінини собі на долоню. А тоді почав висипати їх зі своєї жмені – ніби сіяв у повітрі. Вітер підхопив крихітні зернятка й поніс у пустелю.

Ми всі – тато, мама, Жук, Заєць і я, затамувавши подих, чекали, що буде далі. Але минула хвилина... дві... десять — і нічого не змінилося. Так само світило сонце і вітер гнав піщані хмари кудись ген за овид.

— Дивіться! – раптом скрикнув Заєць, показуючи рукою вниз. – Квіти!

І справді, на наших очах пустеля почала вкриватися різнобарвними квітами. Вони проростали скрізь, де лежали синьоморди й стояли їхні бойові капсули. Ось уже перед нами колихався велетенський строкатий килим. І не було видно ані блакитних космічних хижаків, ані їхніх кораблів.

Леся Воронина, Таємне Товариство Боягузів, або засіб від переляку №9, повість. Художник Володимир Штанко

Я побачив, що з кожної квітки випурхує метелик. І крильця в метеликів точнісінько такої ж барви, як квіти, в яких вони народились.

— Погляньте, – вигукнула мама, – синьоморди заворушилися! Зараз вони розпочнуть полювання. Метелики – це ж їхня найулюбленіша їжа!

— Не хвилюйтеся, – тато показав нам клаптик паперу, який щойно витяг із бабусиної торбинки, – тут є чіткі інструкції. Але виконати їх може лише Клим. – І тато простягнув записку мені.

Я одразу ж упізнав чіткий бабусин почерк:

"Климчику, щойно синьомордики вдихнуть пилок цих квітів, як стануть слухняними й покірними. Ти маєш віддати їм наказ забиратися геть із нашої планети й назавжди забути до неї дорогу. Адже тільки ти розумієш мову блакитних жаб і можеш з ними спілкуватися."

Я зосередився й наказав синьомордам:

— Стати в колону по два! Взятися за лапи! Кроком руш до своїх капсул!

Тієї ж миті космічні пірати почали шикуватися в колону, а тоді, побравшись за лапи, немов першокласники, слухняно попрямували до своїх літальних апаратів. Коли останній синьоморд застрибнув усередину капсули, я подумки передав їм останню настанову:

— Повертайтеся додому і ніколи, чуєте, ніколи не прилітайте на Землю! Бо наступного разу вам це так просто не минеться!

Крізь прозорі ілюмінатори я бачив, як блакитні жаби ствердно захитали головами. Капсули беззвучно піднялися в небо — і за кілька секунд від грізних прибульців не лишилося й сліду.

Тепер я був певен: Землю врятовано... А що ж буде з нами?

— Все буде добре! – заспокоїв мене тато й усміхнувся; виявляється, я промовив своє запитання вголос.

— Ти повернешся до школи й нікому нічого не розповідатимеш, – сказала мама. – Мешканцям Землі ще зарано знати про деякі загадки Всесвіту.

— А ви? – запитав я в Жука й Зайця.

— Ми виступатимемо в цирку, але ще не раз зустрінемося з тобою в ТТБ! Адже боягуз, котрий переміг свій страх, – найсильніша людина у світі. Запам'ятай це!

* * *

РОЗДІЛ 36

ТАК НАРОДЖУЮТЬСЯ НАРОДНІ ПІСНІ...

Ніби нічого не змінилося на подвір'ї біля нашого будинку відтоді, як я був тут востаннє. Але ні – навколо лунало безліч звуків. Діти ліпили у пісочнику пасочки, бабусі на лавочках обговорювали останні політичні події, двірник підмітав асфальтову доріжку. Мої нові друзі Жук і Заєць потисли мені руку, вилізли з машини й за мить зникли за рогом будинку.

А ми з батьками, лишивши "Запорожця" під старою грушею, піднялися на наш дев'ятий поверх. Тато подзвонив у двері, й за мить на порозі з'явилася бабуса Соля. З кухні долинали пахощі свіжоспечених пиріжків, і бабуса сказала те, що я найменше чекав почути від неї зараз:

— Здорові були, діточки. Ви, певно, зголодніли з далекої дороги? Ану, швидше мийте руки й сідайте до столу!

Я здивовано глянув на батьків, та вони тільки усміхнулися й пішли виконувати бабусин наказ.

Я кинувся за бабусею й запитав про те, що мене мучило всі останні дні:

— Бабусю, а що то за дивовижний засіб від переляку? І чому синьоморд казав, що на мене не подіяв вірус страху?

— Та все дуже просто, – озвалася бабуся. – Я винайшла універсальні ліки від перелку – вони не дають вірусові страху розвиватися, але діють дуже повільно. А клала я ті ліки... в піріжки. Ти ж, Климчику, їх любиш найдужче. Тепер зрозумів? Тож ходи за мною, допоможеш накрити на стіл.

Я зайшов на кухню й завмер від подиву. На підвіконні, біля горщиків з бабусиними калачиками, сиділи дві блакитні ротаті ропухи й лупали банькатими очима. Щоправда, за розміром вони були разів у десять менші від синьомордів, але в однієї жаби на голові стирчала чимала ґуля.

Бабуся засміялася й весело пояснила:

— Розумієш, довелося мені трохи попрацювати над тими бузувірами, щоб вони мене звільнили зі свого підземелля. Вдалася я до нашого родинного характерництва – та й зменшила їх. Подумала: а чого ж їх не використати на хазяйстві? Он-о скільки мух розвелось. Хай собі ловлять. Та й кумкатимуть вечорами. Нагадуватимуть про нашу пригоду.

Я все ще стояв з роззявленим ротом, а бабуся, ніби це не вона щойно врятувала людство від нашествия космічних хижаків, узяла тацю з піріжками й понесла її до кімнати, наспівуючи собі під носа:

"Ой хотіла жаба, синяя ропуха, та й світ підкорити..."

Я почував потилицю й подумав, що он воно, виявляється, як народжуються народні пісні, казки й легенди.

ПАСТКА ДЛЯ СИНЬОМОРДА, АБО ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО БРЕХУНІВ

Повість

Розділ 1

Зустріч зі старими знайомими

Щоразу, коли я приїжджаю в гості до бабусі Солі, зі мною трапляються неймовірні пригоди. Я вже так до цього звик, що просто не можу уявити свого життя без екстриму. Кажуть, що іноді навіть можна захворіти на таку хворобу — пригодоманію. Це коли ти весь час намагаєшся вскочити у якусь страшенну халепу, а тоді мусиш рятувати власне життя.

Мені ж довелося визволяти зі смертельної небезпеки не лише себе й своїх рідних, а й усе людство. І не треба так скептично усміхатися й крутити пальцем біля скроні — я, Клим Джура, не божевільний і не закінчений брехун. Шкода, що вас не було зі мною під час моєї останньої пригоди... А все почалося приблизно рік тому, коли я довідався про існування ТТБ — Таємного Товариства Боягузів, і став учасником фантастичних, а часом і смертельно небезпечних подій.

Ви не повірите, але найбільше мене здивувало не те, що світ ось-ось мали захопити хижі прибульці з космосу — синьоморди, які заразили більшість мешканців Землі вірусом страху. Мене вразило те, що моя рідна бабуся Соля, яку я знав від народження, як тиху пенсіонерку, котра вирощувала квіточки, варила борщі й пекла найсмачніші у світі пиріжки з м'ясом, виявилася геніальною вченою-винахідницею.

Так-так, вона спокійнісінько мандрувала у часі й просторі, адже ще замолоду винайшла універсальний часоліт, завдяки якому могла вберегти нашу планету від найбільших неприємностей.

Та й мої батьки, на перший погляд, звичайні археологи, що їздили по світах, розкопуючи різні старожитні руїни, вже не перший рік виконували небезпечні завдання. Як секретні агенти ТТБ, вони були готові в будь-яку хвилину вирушити на пошуки найпідступніших злочинців і знешкодити їх.

...Із глибокої задуми мене вирвав лагідний голос бабусі, яка вийшла на ґанок свого сільського будиночка й покликала мене обідати:

— Климе, онучку, ти знову дрімаєш у гамаку на сонці! Скільки разів я попереджала тебе, дитино, що ультрафіолет шкідливий для незахищеної шкіри. Ти ж пам'ятаєш, останнього разу, коли довелося переслідувати отих бузувирів із сонячними бластерами, ти так попівся, що місяць не міг вийти на вулицю...

— Не хвилюйся, ти ж мені дала свій чудодійний і, до речі, неймовірно смердючий засіб від опіків. І я так ним намастився, що тепер мені не страшно не лише сонячне проміння, а й комарі. Усі комахи гинуть, щойно наблизяться до мене ближче, ніж на метр...

— Ну гаразд, годі знущатися з моїх наукових дослідів, — образилася моя завжди спокійна бабуса. — Корінь цієї рослини я знайшла у Канаді, високо в Скелястих горах, на березі священного озера індіанського племені крі. Колись я тобі розповім про ту свою подорож... — бабуса загадково усміхнулася і, заходячи в будинок, додала вже зовсім побуденному. — А тепер мерщій мий руки — і за стіл! А то борщ і пиріжки вихолонуть.

— Зараз, бабусю, — я спробував підвестися зі зручного гамака, натягнутого між двома старими дуплавими яблунями, — аж тут почув дивний звук, що нагадав мені про події минулорічної давнини.

Щось важке й мокре ляпнуло на бабусин квітник, і в мене мурашки побігли по спині. Я рвучко повернувся, так що мало не випав із хисткого гамака, й побачив те, що змусило мене забути і про сонце, і про обіцяні пиріжки. Посеред розкішної клумби сиділа величезна блакитна жаба з синьою мордякою і нахабно шкірилася, дивлячись на те, як я безпорадно борсаюся в гамаку. В руках огидне банькате створіння тримало добре мені відомий предмет — пінобластер, що вмить міг перетворити будь-яку живу істоту на липкий кокон.

Розділ 2

Іноді й звичайна муха може стати у пригоді

Якщо ви вирішили, що я злякався звичайнісінької жабки-скрекотушки, яка кумкає десь на березі ставка чи в болоті, то глибоко помилилися. Переді мною стояв огидний блакитний покруч, завбільшки з дорослого дядька. Свого часу я добре роздивився цих синьопиких потвор, що віддалено нагадували наших земних жаб: велика ротяка з довжелезним язиком, тоненькі кінцівки, що закінчувалися пазурястими лапами з перетинками між довгими пальцями, і велике кругле пузо, яке ці космічні хижаки любляють набивати нашими земними комахами.

Власне, через мух, метеликів, комарів та інших кузьок синьоморди й хотіли захопити Землю. Річ у тім, що найбільшими ласощами для цих космічних лиходіїв є земні комахи — заради них синьоморди готові були перетворити все людство на своїх слухняних підданців. Проковтнувши бодай одну муху чи гедзя, ці агресивні істоти впадали в гіпнотичний транс. І саме цією слабкістю непереможних чужопланетян скористалися члени ТТБ. Адже, поринувши у солодкий сон, синьоморди вибовкували всі свої секретні плани.

Як виявилось, саме я, єдина людина у Всесвіті, розумів мову синьомордів і міг попередити своїх товаришів із Таємного Товариства Боягузів про підступні наміри космічних загарбників. На щастя, бабуся

Соля створила протиотруту, яка знешкодила страшний вірус страху, яким синьоморди заразили майже всіх землян. Здавалося, ми назавжди позбулися непроханих гостей із космосу — але, як виявилося, наша радість була передчасною...

"Треба діяти швидко й несподівано, — подумав я, намагаючись вистрибнути з гамака. — Головне, щоб ця огидна синьопика жаба не захопила бабусю!"

Чорт забирай, я геть забув, що синьоморди вміють читати думки будь-якої живої істоти, тож пузата потвора, що стояла навпроти мене з пінобластером, голосно зареготала й поклала перетинчасту лапу на спусковий гачок. Та що це? Раптом гігантська синя жаба високо підстрибнула вгору, висолопила довжелезного язика й на льоту вхопила велику муху, що саме кружляла над бабусиним квітником. Щойно синьоморд проковтнув комаху, його банькаті очі заплющилися, він безсило осів на землю й заснув.

— Ну, Климчику, чого ж ти забарився? — бабуса визирнула з будинку, вмить зорієнтувалася в ситуації й кинулася мені на допомогу.

— Треба його зв'язати, — сказав я, врешті звільнившись із гамака й стаючи на рівні ноги.

— Ти поглянь, а я вже думала, що ми спекалися цих непроханих гостей, — примовляла бабуса, роздивляючись синьоморда, що плямкав уві сні губами й облизувався — мабуть, йому снилося, як він пожирає все нових і нових комах. — Онучку, ану допоможи мені відв'язати від дерева гамак, він нам стане у пригоді.

За якусь хвилину ми так щільно замотали сонного синьоморда в цупку сітку гамака, що він і лапою не міг поворушити.

Не така страшна жаба, як її малюють

Я вже збирався замаскувати велетенську блакитну жабу свіжоскошеною травою й сухими гілками, та бабуся зупинила мене:

— Зачекай, спершу я хочу дізнатися, про що думає цей пузатий мухоїд.

Пильно дивлячись на потвору, що хропла на нашому квітнику, я зосередився — і раптом у мене в голові залунав противнучий, схожий на скрегіт залізних коліс, голос:

— Муха! Що може бути смачніше й поживніше?! Ось заради чого нас, найдосвідченіших воїнів, вирядили на цю небезпечну планету! Ми витратили рік часу й подолали три галактики, щоб потрапити до місця призначення! Адже наш перший бойовий десант повернувся скаліченим і вкритим ганьбою — горді синьоморди, які досі не знали жалощів до жодної живої істоти у Всесвіті, перетворилися на пришепелкуватих слабаків. Вони весь час лізли обійматися, садили квіточки, насіння яких привезли із собою, й навідруб відмовилися воювати! Тьху! Ну, нічого, головне знешкодити Соломію — це вона винайшла антижаб, і не буде їй прощення!!!

Тут думки синьоморда почали плутатися, він лише повторював подумки одне слово:

— Муха! Муха! Муха! Десять... сто... тисяча... мільйон чудових смачнучих мух!!! А ще комарі, метелики, гедзі та бабки! Такого розмаїття делікатесів немає в жодній галактиці! Ця хирлява планетка — скарб для нашої синьомордівської цивілізації! Адже головна мета кожної високорозвиненої істоти — жерти досхочу! Кожне пузо має бути набитим! Гризь! Кусь! Гам! Плям!

Я переповів бабусі те, що прочитав у плутаних думках космічного прибульця, і вона скрушно похитала головою:

— Отже, моя наука не пішла їм на користь. Синьоморди виявилися хитрішими, ніж я гадала. А може, наші мухи їх так ваблять, що вони нехтують небезпекою і готові знову захопити Землю... Ну що ж, не можна гаяти часу, ситуація дуже серйозна, і сама я з нашими непроханими гостями не впораюся. Тобі, онучку, час збиратися в дорогу.

— А що робити з цим любителем мух?

— Залишимо його тут, він ще з добру годину спатиме, а нам треба хутко зв'язатися зі штабом ТТБ! — бабуся задріботіла до хати, а я, йдучи за нею слідом, раптом помітив, яка вона маленька й беззахисна. Мені чи не вперше стало так її шкода, що я забув і про те, що Соломія Джура, перенісшись у минуле, вмить може помолодшати й перетворитися на владного й рішучого командира секретного загону для боротьби з космічними терористами будь-яких гатунків.

— Добре, що нашого синьоморда не бачили сусіди, — по-діловому сказала бабуся, спускаючись до підвалу свого непоказного будиночка.

Ця невеличка хатина-мазанка цілком могла стати експонатом музею народної архітектури. Та коли б допитливий відвідувач зазирнув до приміщення, де ми тепер перебували, то, напевно, не втримався від здивованого зойку — на стінах тьмяно світилися величезні монітори, окреме місце займали пульти управління й зв'язку з членами ТТБ. Бабуся Соля приклала вказівний палець до одного з пультів, і на екрані спалахнула карта зоряного неба.

— Гаразд, зараз я подивлюся, звідки цей синьомордик узявся... Ой, лишенько, варто було на годинку відволіктися, щоб зварити абрикосове варення, як ці бузувіри увійшли в нашу стратосферу! Оцей, що так необачно проковтнув муху і відключився, певно, їхній розвідник. І, гадаю,

їх сюди незабаром прибуде чимало... — бабуся скрушно похитала головою, а тоді зосередилася, скинула з голови квітчасту хустку, яку завжди носила, пораючись по господарству, й умить перевтілилася.

Тепер за пультом надсучасного комп'ютера сиділа Соломія Джура — видатна винахідниця, президент Таємного Товариства Боягузів, готова вже вкотре рятувати Землю від катастрофи. І часом у мене просто язик не повертався називати цю владну жінку з рішучим виразом обличчя бабусяю. Вона також, ніби забувши, що якісь п'ять хвилин тому лагідним голосом пропонувала мені поїсти борщу з пиріжками, наказала:

— Климе, ти вирушиш просто зараз! Відремонтований часоліт стоїть у коморі, залетиш до наших хлопців на Червоне море — ось тобі навігатор із точними координатами приземлення. Жук і Заєць сьогодні там виступають на змаганнях із фрідайвінгу і, здається, перемагають. Але доведеться їм трохи відволіктися від спорту — зараз є справи важливіші. І пам'ятай — не така страшна жаба, як її малюють...

Бабуся спершу прискіпливо оглянула мене, перевірила, чи не забув я ПУПС — Похідний Універсальний Просторовий Сканер, а потім усміхнулася своєю найлагіднішою усмішкою і по-змовницьки підморгнула.

Розділ 4

Червоне море сьогодні синє

Якщо ви думаєте, що часоліт, винайдений моєю бабусяю, схожий на ті сяючі суперсучасні боліди, що їх показують у фантастичних фільмах, то глибоко помиляєтесь. Коли я увійшов до комори, то побачив крихітний жовтий автомобільчик, що носив горду назву "Запорожець". Уявити, що це і є славетний апарат, здатний в уламок секунди перенести тебе в будь-яку точку Земної кулі, та ще й стрибати в часі, мов скажений кенгуру (іноді часоліт "глючив", адже бабуся постійно його

вдосконалювала, і це призводило до деяких незручностей), було просто неможливо.

У цьому й полягала хитрість — замаскований під стару, потрібну хіба що збирачам металобрухту бляшанку на іржавих колесах із "лисою" гумою, наш часоліт не привертав до себе уваги і міг спокійнісінько стояти в садибі старої пенсіонерки, якою всі, крім членів Таємного Товариства Боягузів, вважали мою бабусю Солю.

Я приклав долоню до кумедної ручки керування, схожої на картоплину. Машинка тихо загула, вібруючи всіма своїми старечими частинами, і я почув знайомий механічний голос:

— Радий вітати вас на борту часольота, шановний Климе Миколайовичу!

— Привіт! — радісно озвався я, пригадавши, зі скількох безнадійних ситуацій вирятував мене цей робот-інструктор, якого моя видатна бабуся завбачливо вмонтувала у свій часоліт.

— Чи готові ви до переміщення? — так само ввічливо і спокійно запитав голос.

У мене по спині побігли мурашки, і то був зовсім не переляк — його я позбувся ще під час першого нападу синьомордів на нашу планету. Просто я відчув ознаки пригодоманії — чудової хвороби, яка змушує нас кидатися сторч головою у вир небезпечних та несподіваних авантур.

Я підключив до блоку живлення навігатор із точними координатами приземлення на узбережжі Червоного моря, відкинувся на спинку зручного сидіння, яке обхопило мене з усіх боків, оберігаючи від можливих ґуль, синців, а то й серйозніших травм.

— Їдьмо! — впевнено скомандував я. — Тільки, прошу, не переплутай час та координати, бо мені зовсім не хочеться опинитися десь серед айсбергів, та ще й у минулому столітті...

— Не хвилюйтеся, Климе Миколайовичу, пані Соломія удосконалила свій часоліт, так що похибки в часопросторі трапляються дуже рідко...

Мені здалося, що в механічному голосі робота-інструктора прозвучала образа, та мені було ніколи вдаватися в такі дрібниці як настроїв мого віртуального супутника. Врешті, хто як не я допоміг урятувати нашу планету від навали синьомордів минулого разу?! Я заплющив очі, про всяк випадок міцно вчепився в поруччя крісла, й наш "Запорожець" полинув у напрямку Червоного моря, до невеличкого курортного містечка, де саме відбувалися міжнародні змагання з підводного плавання.

— Переміщення закінчено, — промовив мій автоматичний помічник, і я, зовсім не дивуючись (як це було під час моїх перших подорожей у часопросторі), що ми за мить перенеслися на інших кінець світу, вийшов зі свого непоказного "Запорожця".

Добре, що завбачлива бабуса Соля за допомогою надсучасного навігатора знайшла затишну місцинку з піщаним гротом на узбережжі Червоного моря, де можна було сховати наш часоліт. Я озирнувся — навколо, скільки око сягало, лежала мертва пустеля, і тільки вздовж узбережжя стриміли білі будинки готелів.

Ще під час нашої першої зустрічі з синьомордами, яка відбулася біля підніжжя Єгипетської піраміди, оточеної безмежними пісками, я був вражений, коли дізнався, що колись тут буяли ліси й текли повноводі ріки. Тепер люди намагаються створити невеличкі оази, підводячи під кожен кущик чи дерево спеціальну трубочку з водою. Робот-інструктор, ніби підслухавши мої думки, проказав:

— Хочу нагадати — оаза, до якої ми зараз прямуємо, штучно створена. Варто хоча б на кілька днів перекрити воду, як усі ці розкішні пальми, бугенвілії та інші екзотичні рослини зав'януть, і навкруг знову розкинеться безкрая пустеля... Адже дощ у цих краях випадає раз на п'ять-сім років.

— Треба поспішати, бо щойно синьоморди виявлять наше місце знаходження, то одразу ж перейдуть у наступ. А ти ж пам'ятаєш, що їхня улюблена зброя — рослиносмок, за допомогою якого вони знищують усі живі рослини.

Я стріпнув головою й рушив у бік моря, що вузькою смужкою синіло попереду.

"Тю, — подумав я мимохіть, — а море це зовсім не червоне, а синє-синє".

Звісно, було смішно сподіватися, що Червоне море матиме барву стиглих помідорів, але сьогодні, після зустрічі з блакитними жабами, мені чомусь не хотілося дивитися на синяву в будь-яких проявах.

Розділ 5

Агенти синьомордів серед нас?!

Мої давні друзяки Жук і Заєць, з якими я познайомився, щойно вступив до ТТБ, дивували мене стільки разів, що врешті я звик до їхніх карколомних трюків та циркових фокусів. Так-так, вони могли здертися на прямовисну стіну хмарочоса, надягши на ноги спеціальні стіноходи-присоски, і спуститися у найглибше провалля на тонкому сталевому шнурі. Але тепер я стояв на довжелезному понтоні, що заходив далеко в море, і спостерігав за виступами нурців.

— Погляньте! Погляньте!

— Он ті двоє хлопчаків!

— Що вони виробляють?!

Такі здивовані вигуки залунали на понтоні, де зібрався цілий натовп глядачів, щойно з борту маленького катера, що курсував уздовж коралового рифу, до води стрибнули Жук та Заєць. Якщо досі всі учасники змагань із фрідайвінгу пірнали у воду поодиноці, то мої товариші занурилися у морську глибіню одночасно.

Судді, що сиділи на спеціальному помості й пильно спостерігали за змаганнями, також почали здивовано перемовлятися. Хлопців не було так довго, що люди на понтоні спершу тихо, а потім дедалі голосніше почали вимагати:

— Треба їх негайно рятувати!

— Скоріше їх витягніть! Жоден дорослий не може перебувати під водою довше кількох хвилин, а це ж хлопчаки!

— Мерщій! Не гайте часу! Вони ж пірнають без кисневих балонів! Тому цей спорт так і зветься — фрідайвінг!

А коли Жук і Заєць одночасно виринули з води, тримаючи в руках величезні рожеві мушлі, публіка почала шалено аплодувати. Хлопці ж, ніби нічого особливого не сталося, піднялися по драбинці на яхту й почали знімати з себе важкі свинцеві пояси, які допомагали нурцям опускатися глибоко під воду.

— Тут якесь шахрайство! — обурювалася висока смаглява жінка з рудим, як лисячий хвіст, волоссям. — Не можна ось так одразу знайти в морі рідкісні мушлі, які на міжнародних інтернет-аукціонах коштують тисячі доларів! Та ще й зробити це, просто затримуючи дихання! Рекорд світу — вісім із половиною хвилин, і це тоді, коли людина сидить під

водою десь у безпечному басейні й не ворухиться. А ці двоє тендітних підлітків показали тут цілу циркову виставу!

— Треба їх перевірити, а тоді дискваліфікувати! — вигукнув опецькуватий чоловік у ядучо-синій бейсболці й таких самих яскравих шортах.

Я б не звернув на товстуна уваги, та раптом мій погляд упав на дивне татуювання, що виднілося на лівому плечі нервового чоловіка. То була пузата блакитна жаба із синьою мордякою і довгими перетинчастими лапами, що закінчувалися гострими пазурами.

— Що, синку, подобається моя жабонька? — раптом промовив дядько улесливим голосом, але очі в нього залишалися холодні й жорстокі. — Ти з ким тут? Де твої батьки? — продовжував розпитувати мене гладун, поплескуючи себе по плечу.

Я розгублено мовчав, бо аж ніяк не сподівався зустріти на узбережжі Червоного моря агента синьомордів. А в тому, що це був саме він, я не сумнівався.

— Хлопчику, ну чого ти злякався? — приєдналася до дядька з татуюванням руда жінка. — І, до речі, як ти тут опинився? Щось я тебе раніше не бачила, адже на пляжі зібралися лише мешканці нашого п'ятизіркового готелю "Мушля". Через це і змагання з дайвінгу проходить саме тут. І переможе той, хто дістане з дна моря найбільшу і найкрасивішу мушлю...

"Оце так вклепався! — подумав я, задкуючи й озираючись на всі боки. Але допомоги чекати було марно — мій вірний "Запорожець" стоїть схований у піщаному гроті, добігти до нього я не встигну. Жук і Заєць навіть не підозрюють, що я тут, близько".

Руда жінка, ніби відчувши мою розгубленість, міцно вхопила мене за руку й почала тягти в бік розкішного готелю. На нас ніхто не звертав уваги, бо люди були зацікавлені тим, як закінчаться змагання з фрідайвінгу.

Я щосили намагався вирватися і втекти, викручуючи свою руку з цупкої долоні жінки. Аж тут на безіменному пальці рудоволосої синім полум'ям зблиснув перстень — то була майстерно вирізьблена сапфірова жаба, рубінові очі якої палали хижим червоним сяйвом.

Розділ 6

У мене несподівано з'являється і тут таки зникає дідусь

— Ну і чого ж ви, жіночко, дитину ображаєте? — несподівано почувся хрипкий старечий голос.

— Відчепіться, це не ваша справа! — верескнула жінка й грізно глянула на сивого дідка в купальному халаті, що спирався на паличку й хитро мружився з-під старомодного капелюха-панамки.

— Та ні, дорогесенька, це якраз моя справа! — наполягав дідусь і вхопив мене за другу руку. — Бо це, шановненька, мій онучок, ке-кхе... Климко, кхе-кхе, — дідусь закашлявся, руда незнайомка гидливо скривилася і відвернулася від старого, а той раптом невловимим рухом торкнувся перенісся лютої жінки, і вона завмерла з роззявленим ротом.

— Біжімо! — шепнув дідусь і рвонув з місця з такою швидкістю, що я ледве встигав за ним.

"Нічого собі дідок — чеше, як чемпіон світу з марафону..." — подумав я, дивуючись, звідки цей пенсіонер знає моє ім'я, а головне — намагаючись зрозуміти, навіщо йому було видирати мене з цупких пазурів рудої незнайомки.

— Ти сказився, Музиканте? — почув я знайомий голос, коли ми, захекані, зупинилися за брамою готелю "Мушля". І одразу впізнав свого товариша по шалених пригодах Жука. — Отак засвітитися на пляжі, де всі всіх знають, та ще й одразу наскочити на таємних агентів синьомордів!

— А як ти дізнався, що я тут?

— Подякуй роботів-інформатору з часольоту. Щойно ти пішов шукати нас біля "Мушлі", як він зв'язався зі мною і з Зайцем і попередив, щоб ми про тебе потурбувалися.

— А хто ж тоді отримає приз? Адже ви перемогли! Я просто очам своїм не повірив, коли побачив, як ви одночасно стрибнули у воду, а тоді побили всі рекорди із затримки дихання. Та ще й притягли з дна моря однаковісінькі величезні мушлі! У вас що — зябра замість легень? Я тут мало не збожеволів, поки ви виринули!

— Ну, взагалі, ніякого рекорду не було. Це ми із Зайцем заздалегідь все підготували — сховали у кораловому гроті мушлі й акваланги, щоб ковтнути повітря. Ми будь-що мали отримати приз. Таємному Товариству Боягузів дуже потрібні гроші.

— То, виходить, ця тітка із жаб'ячим перснем мала рацію — ваше довготривале пірнання і чудові мушлі — шахрайство?!

— Знайшов чим перейматися! По-перше, перед виступом ми перехрещували безіменний та середній пальці на правій руці. Ти ж знаєш, що тоді брехня вважається несправжньою. А по-друге, ти не уявляєш, які на цьому курорті бандюки зібралися! Думаєш, отой пузатий у синій бейсболці й руда із перснем випадково сюди прибули? Ми за ними давно стежимо. Але годі базікати, час переходити до дій.

— Так, бабуса... тобто пані Соломія чекає на нас у таємному штабі, — ніяково промовив я, бо зрозумів, що без допомоги Жука навряд чи позбувся б рудої помічниці синьомордів.

Жук швидко скинув своє маскувальне вбрання — довгого, мало не до п'ят купального халата, гумові пляжні капці, дурнувату панамку, потім рвучким рухом відклеїв сиву борідку й кошлаті брови. Хлопець натиснув на маленьку заглибину в кам'яній брилі, біля якої ми спинилися після шаленої гонитви. Вона повільно роз'їхалася на дві половинки, і я побачив глибокий сховок, куди Жук укинув свій камуфляж.

— Бачиш, ми часу не марнували, — гордо сказав мій товариш, але тут-таки схаменувся й додав: — Та все це дрібниці, дитяча гра в шпигунів. Головне зараз — не допустити, щоб синьоморди розсекретили наш головний об'єкт.

Промовивши останні слова, Жук, суворо глянув на мене, ніби я хотів вивідати в нього якусь страшну таємницю, і похмуро замовк.

"Невже бабуса Соля має від мене секрети? — ображено подумав я. — І чому Жук знає про якийсь головний об'єкт, а я навіть ніколи не чув про нього?"

Мені було дуже прикро, але після історії на понтоні я відчув, що мені явно бракує досвіду і я будь-якої хвилини можу вскочити у якусь чергову халепу.

— Зараз Заєць отримає премію за перемогу в змаганні з фрідайвінгу і приєднається до нас. Добре, що робот-інформатор вчасно нас попередив, і ми встигли тебе підстрахували.

Жук мимоволі перейшов на цирковий жаргон, і я відчув, що бабуса даремно послала мене саме до хлопців, які досконало володіли мистецтвом жонглювання та акробатики, а ще знали купу всіляких

фокусів, за допомогою яких могли заморочити голову не лише земним лиходіям, а й хижим прибульцям із космосу.

Розділ 7

Піщана схованка перетворюється на пастку

Коли ми дійшли до гроту, де я заховав "Запорожець", на нас уже чекав Заєць і, як завжди, усміхався, показуючи свої кумедні довгі, мов у куцохвостого, передні зуби. Між іншим, саме через цю особливу прикмету хлопець і отримав своє прізвище. Так само, як наш чорнявий товариш із темними, мов вуглини, очима, який і справді нагадував симпатичного, заклопотаного своїми справами жука.

Мушу сказати, що своє прізвище — Музикант, за яким мене знали усі члени ТТБ, я отримав також не випадково. Просто, коли я вперше потрапив до Таємного Товариства Боягузів, у мене з собою була скрипка. І якщо спершу я соромився свого непоказного старенького інструмента, то згодом скрипка не раз допомагала мені виплутатися з небезпечних ситуацій.

— Агов, Музиканте, прокинься! — почув я голос Жука, який, як завжди, почав командувати.

— Я не сплю, просто згадав про скрипку...

— До речі, ти її часом не захопив? — по-діловому поцікавився Заєць, який завжди вигадував якісь веселі розіграші, особливо, якщо це стосувалося небезпечних завдань, що ми отримували від ТТБ.

— Зараз, коли ми виявили в готелі "Мушля" ціле кубло агентів синьомордів, саме час згадати наші показові виступи, — додав наш винахідливий товариш і зазирнув до "Запорожця", ніби сподівався побачити там не лише мою скрипку, а ще й купу циркового реквізиту.

— Та ти що! — обурився я. — Синьоморд звалився мені мало не на голову. Добре, що я його знешкодив... — промовивши останні слова, я відчув, що зашарівся. Кахикнув і додав: — Точніше, його знешкодив не я, а... муха. Ви ж знаєте, як на блакитних жаб діють наші комахи!

— Ну, годі базікати! — наказав Жук. — Час вирушати!

Ми вже зібралися зручно розташуватися в нашому непоказному "Запорожці", але тут трапилося дрібне непорозуміння, яке призвело до непередбачених ускладнень.

Заєць сів на заднє сидіння, а Жук упевнено зайняв місце водія. Я ж спокійно стояв біля машини, чекаючи, що буде далі. Справа в тому, що наш самовпевнений товариш забув, що пульт управління часольоту реагує саме на мене — сканує відбитки моїх пальців і лише тоді починає працювати. Ми із Зайцем презирнулися, крадькома підморгнули одне одному — в Таємному Товаристві Боягузів усі добре знали, що відчайдушний і кмітливий Жук має один недолік — він дуже любить давати розпорядження й керувати найскладнішими операціями.

— Не розумію, чому пані Соломія запрограмувала управління часольоту на твій дотик, — невдоволено пробурмотів собі під ніс Жук. — Ну, не барися, швидше сідай за кермо!

Та щойно ми з ним почали мінятися місцями, як пісок під нашими ногами ледь помітно затремтів, і не встигли ми схаменутись, як ціла піщана лавина підхопила нас і наш маленький автомобільчик, і ми полетіли у бездонне темне провалля.

— Хлопці, тримайтеся! — звідкись ізгори почувся голос Зайця.

Останнє, що я побачив перед тим, як піщана лавина остаточно поглинула нас, це те, як Заєць високо підлетів угору над вирвою, що утворилася на місці затишного гроту, де я сховав наш часоліт. Я

зрозумів, що наш спритний товариш усе ж встиг увімкнути катапульти, якою були обладнані сидіння в часольоті, й вилетів із піщаної пастки. Над ним розкрився парашут, і Заєць, підхоплений попутним вітром, полетів у бік моря.

Розділ 8

ПУПС стає у пригоді

Коли я отямився, то відчув, що на зубах у мене скрипить пісок і в горлі пересохло так, що я не міг вимовити ні слова. А мені дуже треба було подати голос, щоб дізнатися, чи є десь поруч Жук. Раптом серед цілковитої темряви почулися звуки, які віддалено нагадували голос мого самовпевненого товариша:

— Музиканте, ти мене чуєш? Як ти думаєш, куди це ми провалилися?
— прохрипів Жук.

Я проковтнув сухий гарячий клубок у горлі й так само ледь чутно відповів:

— Здається, з нас вирішили виготовити свіженькі мумії. Ти ж знаєш, який тепер попит на єгипетські сувеніри.

Чому саме в цю хвилину мене потягло на жарти, не знаю, але впадати у відчай я не збирався, а найкращі ліки від переляку (в цьому я не раз переконувався) — сміх!

— Я серйозно, — вже не так розгублено озвався Жук. — Якщо це пастка, яку розставили синьоморди, то нам гаплик. А якщо якась старовинна підземна печера, то в нас ще є шанс урятуватися...

— Зажди хвилю, я спробую знайти нашу машину часу. — Я почав розгрібати навколо себе пісок, що сягав мені аж до пояса, і врешті відчув

під пальцями металеву поверхню нашого вірного "Запорожця". Від радості в мене сказано закалатало серце.

— Чого ти замовк? — відчувалося, що Жук ось-ось запанікує. Досі я ще ніколи не бачив свого товариша таким наляканим.

І раптом я зрозумів, що вся самовпевненість і хвалькуватість Жука — це лише маска, бажання приховати свій переляк. Ми ніби помінялися з ним місцями. Тепер командувати й вирішувати за нас обох мав я, бо з власного досвіду добре знав, як важко подолати цей липкий і невідчепний страх, коли твоє єдине бажання — тікати від небезпеки світ за очі!

— ПУПС! Він нам допоможе! — раптом вигукнув я.

— Ти що, сказився?! — визвірився на мене Жук. — Який ще пупс і звідки дитяча іграшка може з'явитися у цьому піщаному проваллі та ще й допомогти нам?

Я зареготав, хоча розумів, що час і місце для цього зовсім невідходящі.

— Ти не зрозумів, ПУПС — це Похідний Універсальний Просторовий Сканер, останній винахід пані Соломії. Зараз побачиш, як він діє.

Я дістав із кишені невеличкий плаский предмет, що зовні нагадував звичайну мобілку, і натиснув на єдину кнопку, що реагувала лише на дотик власника, тобто мене. Тієї ж миті на ПУПСІ заблимав екран, і я побачив місце, куди ми з Жуком і часом так безглуздо провалилися.

— Музиканте, це що — якийсь підземний музей? — вражено запитав Жук.

— Та ні, не думаю. Скоріше це схоже на старовинну усипальницю — поховання фараона. Однак я ніколи не бачив, щоб у гробницях було так багато мумій фараонів, і до того ж, щоб вони мали такий квітучий і свіжий вигляд. І ще: ці прозорі капсули, зажди, вони нагадують...

Я не встиг висловити своє божевільне припущення, бо раптом у підземеллі стало видно, як удень, і пісок, що до половини засипав нашу машинку й нас, почав витікати крізь невидимі отвори. Ми нарешті змогли підвестися й оглянути це дивне приміщення.

Розділ 9

Загадкові капсули, жук-скарабей і велетенська жаба

Ми вражено роззиралися навкруги, намагаючись зрозуміти, хто ж спорудив усі ці підземні приміщення й розмістив тут прозорі капсули, у яких завмерли гігантські людиноподібні істоти, замотані в тонку, блискучу, як фольга, тканину.

— Слухай, Музиканте, по-перше, це ніякі не мумії, бо з мумій, як ти знаєш, витягали всі нутрощі, а тоді бальзамували їх. Я бачив ті мумії по телевізору — вони схожі на висушену тараньку. А ці дядьки, запаковані, як кури гриль у блискучі кульки, видаються цілком живими й здоровими. Схоже, що вони сплять, ось лише їх сон розтягся років на сто...

— А може, й на кілька тисячоліть, — припустив я, роздивляючись вирізьблені на стінах зображення.

Я не раз бував у експедиціях разом зі своїми батьками — вони в мене археологи і досліджують культуру стародавнього Єгипту, — тому досить добре розрізняв усіх отих моторошних богів із людськими тілами й головами звірів. Їх у єгипетському пантеоні безліч. Хоча сучасні туристи найкраще знають одного — Сфінкса, міфічне чудисько з головою жінки і

з лапами та тілом лева. Цей покруч мав охороняти кордони Єгипту від бога смерті Сету, який ніс із собою спопеляючий вітер.

І ось тепер я побачив велетенську скульптуру Сфінкса, вирізьблену з суцільного шматка прозорого яскраво-жовтого каменю, що ніби випромінював сонячне сяйво. Сфінкс височів у центрі найбільшої зали, де стояли прозорі капсули з тілами людей, загорнутих у срібlistі мішки.

Блискучі, мов дзеркало, стіни підземелля прикрашали зображення жука-скарабея, що штовхав перед собою сонячний диск. Недаремно ж Єгипет у ті прадавні часи називали країною Сонця, а верховних правителів, фараонів, — синами Сонця.

— Ти збираєшся приєднатися до цих рум'яних бройлерів? — почув я роздратований голос свого товариша, — здається до нього знову повернулася самовпевненість і бажання командувати. — Нам треба якомога швидше звідси вшиватися, а ти розглядаєш картинки на стінах, ніби потрапив до якогось історичного музею.

Я стріпнув головою, востаннє обвів поглядом стіни велетенської підземної зали, яку тепер мені зовсім не хотілося називати гробницею, і рушив до нашого "Запорожця", що терпляче чекав на нас, притулившись до стіни цього загадкового приміщення.

— Скоріше! Уявляєш, як хвилюється пані Соломія! Та й Заєць невідомо куди полетів на тому парашуті. Принаймні сподіваюся, що його не схопили оті двоє ворожих агентів, які вмить вирахували тебе на понтоні, коли ти, роззявивши рота, насолоджувався змаганням драйверів.

— Слухай, Жук, я ж не дістаю тебе через твої проколи... — я вже хотів нагадати про те, через кого ми провалилися в підземелля, але вчасно зрозумів, що саме завдяки моему хвалькуватому товаришеві ми, можливо, відкрили якусь прадавню таємницю.

Тож я стріпнув головою, ми сіли до часольоту (як ви розумієте, тепер Жук уже не претендував на те, щоб керувати автомобільчиком), я увімкнув навігатор і ввів точні координати бабусиної садиби. Цього разу ми рухалися в режимі реального часу — інакше, якщо б ми перенеслися, наприклад, у сьогоднішній ранок, перемоги на змаганнях із дайвінгу, яку здобули мої друзі, а точніше, Заєць та дублер Жука, просто не було б. І цінний грошовий приз, заради якого й змагалися члени ТТБ, отримав би хтось інший.

Звісно, я не забув налаштувати наш апарат так, щоб він зробив невеличку просторову петлю, й ми по дорозі захопили Зайця. Наш товариш, напевно, все ще ширяв у струменях вітру над пустелею на парашуті, який легко можна було перетворити на дельтаплан. Саме так цю корисну річ запрограмувала моя видатна бабуся.

Наш вірний "Запорожець" затремтів, його потужні фари освітили гладеньку поверхню стіни, і останнє, що я побачив перед нашим переміщенням, було зображення велетенської блакитної жаби із синьою пикою і довжелезним язиком, яким те огидне створіння вхопило муху.

Розділ 10

Ворожі агенти вивчають моє фото

Напевно, відпочивальники розкішного курорту на узбережжі Червоного моря ще довго переповідатимуть неймовірну історію про те, як просто на їхніх очах зник дельтапланерист, який щойно летів у безхмарному небі. Адже ми буквально втягли Зайця до "Запорожця", і зробили це так швидко, що він навіть не встиг зрозуміти, що відбувається.

— Ну ви даєте! — засміявся Заєць, коли вже зручно вмовстився на сидінні часольота. — Знаєте, коли ви мене підібрали, я саме стежив за двома підозрілими суб'єктами на пляжі — рудоволосою жінкою з

блискучим перснем у вигляді синьої жаби, яка сварилася з гладким чоловіком із дивним татуюванням. Той був одягнутий, як клоун у цирку — в ядучо-сині кумедні шортики, і мав таку ж дурнувату кислотну кепочку-бейсболку на голові. Бачили б ви їхні фізіономії, коли мій парашут-дельтаплан раптом згорнувся у маленький клуночок і впав їм до ніг. А я — упс — і просто випарувався.

— Не забудь подякувати пані Соломії — це ж вона кілька днів тому додала нову функцію своєму часольоту. Тепер, коли він рухається по землі, по воді чи по небу в режимі реального часу, то може набувати будь-якого кольору і відтінку. Тож зараз "Запорожець" просто злився з небом, і нашого хитрого автомобільчика ніхто не зауважив, — Жук знову став самим собою і взяв на себе командування нашим маленьким загonom.

— Зайцю, а що ти там казав про руду тітку з жаб'ячим перснем і гладкого дядька з татуюванням на плечі?

— А, це дуже цікава історія, — усміхнувся Заєць, показуючи "фірмові" довгі передні зуби. — Річ у тім, дорогий наш друже Климе на прізвисько Музикант, що ці двоє роздивлялися твою фотку. Ти ж знаєш, у мене напoxваті завжди є потужний прилад, що наближує зображення з відстані кількох кілометрів. Я не міг помилитися — на знімку був саме ти. Так от, цікаво, звідки у них ця світлина?

— Не знаю, я їм не позував, та й побачив їх уперше тут, на понтоні, коли стежив за вашим виступом.

— А я думаю, що все дуже просто, — озвався Жук. — Під час свого першого візиту на нашу планету космічні пірати створили цілу мережу, завербувавши серед землян таємних агентів, які чекали слухної хвилини, щоб почати діяти. А тепер вони надіслали цим агентам фотографії усіх відомих їм членів ТТБ, які збереглися в їхніх архівах.

Треба негайно оголошувати стан найвищої небезпеки і збирати загальну раду! Ой, що це?!

Голос Жука так несподівано змінився і затремтів, що ми із Зайцем не втрималися й зареготали.

— А це, пане командире, просто впала на дах "Запорожця" стигла абрикоса! — пояснив я наполоханому Жукові. — Ти так захопився командуванням, що й не помітив, як ми прибули на місце.

Справді, наш вірний автомобільчик стояв посеред бабусиної садиби, під старою абрикосою, на якій було повно стиглих плодів, що час від часу падали додолу. У літній кухні на великій старовинній печі стояла мідна миска, в якій варилося моє улюблене абрикосове варення, солодкі пахощі якого розливалися по всьому подвір'ю.

Картина була така мирна й спокійна, що я на якусь мить засумнівався — чи справді все, що відбулося за останні кілька годин, мені не приверзлося. Можливо, саме через це я вчасно не розповів бабусі про дивовижне підземелля, у яке ми провалилися з Жуком поблизу розкішного курорту, де відбувалися змагання з фрідайвінгу.

Тоді я не уявляв, до яких страшних наслідків це призведе у майбутньому. А ще я не замислився над тим, чому й мій хвалькуватий товариш Жук, який раз у раз виявляв ознаки переляку, вирішив промовчати й нічого не сказав про знайдені нами дивні капсули з рум'яними "муміями".

Розділ 11

Синьоморд розв'язує язика

— Ну, нарешті! — почувся голос бабусі Солі, але тепер перед нами стояла не старенька лагідна пенсіонерка, а зосереджена ділова жінка,

яка готувалася до складної й небезпечної роботи. — У нас багато справ, і боюся, що цього разу спекатися синьомордів буде набагато важче. Ви пам'ятаєте: коли вони прислали свій перший десант, я винайшла антидот від вірусу страху, а самих прибульців знешкодила за допомогою квітів, які впливали на їхню агресивність. Тобто перетворила хижаків на миролюбних істот, не здатних скривдити навіть муху...

Промовивши останні слова, пані Соломія ледь усміхнулася, а ми з хлопцями зареготали. Адже мухи, метелики й комарі були тією головною здобиччю, заради якої ці потвори ладні були на все.

— Пані Соломіє, а може, ви знову застосуєте оті квіти, за допомогою яких перепрограмували синьомордів під час минулого нападу? — запитав Заєць.

— Та ні, цього разу мої рослини безсилі. Я зробила деякі аналізи нашому синьомордові й виявила, що ці хитрі й небезпечні істоти виробили стійкий імунітет проти моїх квітів. Тож треба шукати інші рішення. І робити це слід якомога швидше. На них діють тільки наші комахи — ось бачите, цей синьоморд повністю відключився і проспить ще години зо дві.

— А ти змогла щось вивідати у нашого непроханого гостя? — я поглянув у бік клумби, куди приземлився синьоморд, і побачив, що хижак спокійнісінько хропе, розкинувши лапи й облизує довгим язиком. Мій улюблений гамак, яким ми зв'язали синьомордівського розвідника, був розірваний на клапті — блакитна потвора уві сні весь час плямкала, ласо облизувалася й дригала пазуристими лапами, ніби намагаючись когось упіймати.

— Був єдиний спосіб змусити цього запеклого хижака заговорити. І ви, певно, здогадуєтесь, який...

Бабуся перевела погляд на дивний предмет — він звисав із гілки старої груші-лимонки, що росла поблизу квітника, на який так невдало

приземлився розвідник синьомордів. Щиро кажучи, я не зрозумів, що то за блискуча стрічка повільно розгойдується на вітрі.

— Напевно, можна було б назвати цей предмет секретною хімічною зброєю проти блакитних жаб.

— Невже, поки я літав по хлопців, ти винайшла якийсь новий засіб, який знешкоджує синьомордів?

— Зраджу вам таємницю: у себе на горищі я зберігаю багато потрібних речей, серед яких знайшла і цю просту, але дієву зброю, за допомогою якої люди з давніх давен полювали на мух. Хоча ти, Климе, часто мене критикуєш за те, що я не хочу викидати, як ти кажеш, старий мотлох. Так от — це звичайнісінька мухоловка. Стрічка, намащена спеціальним неймовірно липким розчином, який полюбляють мухи. Мушу зізнатися, що винайшла цю корисну й потрібну річ не я, але діє вона бездоганно. Ось погляньте, скільки мух уже назавжди зав'язли в пастці, і скільки ще літає навколо солодкої стрічки...

— То ти хочеш сказати, що синьоморд злив інформацію в обмін на мух?

— Авжеж, мені навіть не довелося його довго переконувати. Я була змушена діяти за принципом бартеру. За кожну муху він розголошував чергову синьомордівську таємницю. Так що план захоплення Землі я знаю до найменших подробиць.

Розділ 12

Пані Соломія оголошує операцію "Антижаб-2"

— Та це ж класно! — зрадив Заєць. — Хоча мене дивує, як ви змогли зрозуміти мову синьоморда? Адже вона нагадує звук автомобільної сигналізації, скрегіт заліза й сюрчання міліцейського свистка, і досі лише

єдина людина в світі — Музикант міг розібратися в тому, про що думають ці космічні монстри.

— А мені й не потрібно було розуміти їхню мову. Цього разу синьоморди ретельно підготувалися до захоплення нашої планети, тож кожен із них має універсального перекладача — крихітний прилад, вмонтований у них під носом... Ось послухайте.

Бабуся швидко нахилилася, підняла із землі тонку лозинку й полоскотала нею під носом у синьоморда.

— Я буду верховним правителем цієї відсталого планети, яка постачатиме комах високорозвиненій цивілізації блакитних жаб! — почули ми противний голос велетенської блакитної жаби, яка хрипко заговорила крізь сон, голосно підсвистуючи й цмокаючи в кінці кожного слова.

— Нічого собі! — ця синьопика потвора знає українську мову! — вражено зойкнув Заєць.

— І не лише українську, — завважила бабуся. — Використовуючи універсальний перекладач, космічні хижакі можуть спілкуватися будь-якою з відомих на Землі мов, включно з міжнародною мовою есперанто! їм же треба було підготувати до заключної операції із захоплення нашої планети своїх вірних агентів!

— Мені здається, що цей пузатий завойовник проспить без задніх лап ще не одну годину. Адже він зжер кілька десятків мух? — запитав я у бабусі, яка накривала балакучого синьоморда рядниною, щоб його не було видно з вулиці.

— Так, він перебуватиме у комашиному трансі аж до ранку. А ось решта прибульців готові до висадки. Я весь час стежила за їхнім бойовим кораблем. На жаль, крім мене, його на Землі ніхто не може побачити —

синьоморди оточили свій космічний апарат потужним екраном, який робить його цілком невловимим для сучасної техніки. Отже, ми можемо розраховувати лише на власні сили. Я оголошую стан найвищої небезпеки і збираю загальну раду! Ми розпочинаємо операцію "Антижаб-2"!

— Пані Соломіє, я саме це хотів запропонувати і нещодавно говорив про це хлопцям! — гордо промовив Жук і зверхньо глянув на нас із Зайцем.

Та бабуся, яка тепер зовсім не нагадувала лагідну стару жінку, а рухалася й говорила швидко і владно, лише ковзнула поглядом по обличчю Жука, і той умить втратив свій зарозумілий вигляд і слухняно пішов слідом за пані Соломією в бік старенького непоказного будиночка з побіленими стінами й солом'яною стріхою.

— Майте на увазі: користуватися технічними приладами не можна. Синьоморди миттєво перехоплюють будь-які сигнали. Ну що ж, доведеться вдатися до хитрощів. Климє, ти добре знайомий із метеликовою поштою. Пам'ятаєш, саме метелик приніс тобі інструкції під час нашої першої антижаб'ячої операції? Зараз ми спорядимо метеликів-листонош за різними адресами. Вони ніколи не помиляються — в них закладено генетичну програму точного орієнтування на місцевості. Тобі допоможе Заєць. І запам'ятайте: жодних розмов по мобілках, тоді синьоморди ні про що не зможуть здогадатися!

— А що робити мені? — трохи ображено запитав Жук.

— Для тебе у мене буде спеціальне завдання. Ти стерегтимеш розвідника синьомордів і при перших же ознаках пробудження годуватимеш його мухами.

Я був певен, що зараз Жук обуриться і почне вимагати, щоб йому дали якесь відповідальніше завдання. Але мій хвалькуватий товариш на

диво легко згодився виконувати це принизливе доручення. Він вдоволено усміхнувся і зверхньо позирнув на нас із Зайцем. Ми вже хотіли йти, аж раптом Жук стріпнув головою, ніби відганяючи від себе погані думки, й простягнув мені на прощання руку. Я з радістю потис його долоню, але тут-таки відчув, що моя долоня прилипла до чогось в'язкого й противного. Я ледве висмикнув свою руку й почав витирати її об джинси.

— Ти що, сказився? — обурено запитав я у Жука, який зловтішно шкірився й обережно відліплював від своєї руки якусь прозору плівочку.

— А це на згадку про нашу вірну дружбу — я збираю відбитки дружніх долонь! — зареготав Жук і пішов до бабусиної хати, наспівуючи дурнувату пісеньку: "Харашо! Всьо будєт харашо, я ето знаю!"

Заєць покрутив біля скроні пальцем, я знизав плечима, і ми поспішили виконувати бабусине завдання. Ми й не підозрювали, чим пізніше обернеться ця безглузда, як нам тоді здавалося, витівка нашого друга...

Розділ 13

Бабуся перетворюється на бізнес-леді, а я маю стати брехуном

— Цікаво, як швидко ця метеликова пошта доправить наші повідомлення? — запитав я у Зайця, який разом зі мною завзято виконував доручення бабусі.

Ми обережно прикріплювали до лапок величезних, завбільшки з долоню, метеликів, виведених моєю видатною бабусею-винахідницею, вже п'ятий десяток маленьких капсул, у які були вкладені записки.

Найдивніше було те, що метелики з жовтими крильцями самі підставляли нам свої лапки. Після цього кмітливі комахи по черзі підлітали до велетенської електронної мапи, що світилася на стіні

бабусиної комори, засікали яскравий зелений сигнал, що спалахував саме в тому місці, куди мало потрапити повідомлення, а потім випурхували в крихітне віконце під дахом.

— Не хвилюйся, а краще поглянь на мапу. Схоже, що пані Соломія потурбувалася про те, щоб усі члени ТТБ мешкали в радіусі кількох десятків кілометрів від її села. Здається, президент ТТБ припускала, що синьоморди можуть повернутися...

Якби хтось із допитливих бабусиних сусідів зараз зазирнув до її садиби, то побачив би, як з горища старенької кривобокої комори, збудованої ще на початку минулого століття, вилітають великі жовті метелики й розлітаються в різних напрямках, як осінні листки, підхоплені вітром.

— А тепер, хлопці, ви маєте мені допомогти. Діяти треба дуже швидко. Я скажу, що робити, — на порозі комори стояла гарно вбрана літня жінка, схожа на багату бізнес-леді, чи, принаймні, на менеджера якоїсь розкрученої компанії.

Я не дуже розуміюся на модному дорогому вбранні, але костюм, туфлі на високих підборах, а головне — коштовні персні на її пальцях, що мінилися всіма барвами веселки, виразно свідчили про те, що ця пані — VIP-персона.

— Климе, закрій рота! — почув я знайомий бабусин голос і врешті вийшов зі ступору. — Мені й самій ці модні речі ні до чого. Але сьогодні особлива нагода. У нас попереду дуже тяжка, складна й небезпечна робота. І річ не в тому, що доведеться кудись бігти чи тягати важкі каменюки. Сьогодні всім нам доведеться перевтілитися. Так-так, кожен із членів ТТБ буде грати якусь роль, тільки відбуватиметься ця вистава не на сцені театру, а в цілком реальному житті.

— Пані Соломіє, — весело озвався Заєць, — та це ж моє улюблене заняття! Все життя я когось удаю, бо у нас в цирку без цього ніяк не можна! Тож кажіть, ким мені треба бути сьогодні? І, до речі, куди це подівся Жук? Він також може прикинутися ким завгодно!

— З тобою все зрозуміло. Я не сумніваюся, що ти збрешеш — і оком не зморгнеш. Щодо Жука, то він справді може будь-кого ввести в оману, але зараз виконує інше відповідальне завдання. А от чи зможе Клим обдурити синьомордів та їхніх помічників? Він же страшенно червоніє, коли говорить неправду або хоча б трошки прибріхує. Це зовсім непогано — отже, людина не втратила совість і сором. Однак виняткові обставини змушують мене просити власного онука бодай на один вечір стати брехуном. І це стосується не лише тебе, Климе. Віднині наша організація називатиметься не Таємне Товариство Боягузів, а Таємне Товариство Брехунів! Я дуже сподіваюсь, що це триватиме недовго...

Розділ 14

Я змушений надягти фрак і краватку-метелик

Після того, як ми із Зайцем переодягайся, нас не впізнали б не лише розвідники синьомордів, а й рідні батьки. Заєць тепер був убраний в оксамитний костюмчик, його завжди розпатлана біла чуприна була акуратно розділена на проділ і прилизана, але найкумедніший вигляд мали великі окуляри в золотій оправі.

— І нема чого так шкіритися! — образився він, коли помітив, як я давлюся сміхом. — Краще поглянь на себе.

Я зазирнув у старе каламутне люстро, що висіло в бабусиній хаті, й відсахнувся. Картина справді була фантастична. Бабуся звеліла мені надягти вузьенькі штани-дудочки, білу сорочку, оздоблену рясним мереживом, і фрак, у якому я почувався повним дурбеліком.

Найганебнішим мені видавалося те, що на шиї в мене висіла краватка-метелик.

— Ну що, друже, — стріпнув головою Заєць, поправляючи свого метелика, — вжаримо сьогодні по тих синьопиких потворах! Щось мені підказує, що пані Соломія замислила грандіозну операцію, в якій ми з тобою відіграватимемо не останню роль...

— Ну, годі базікати! Хлопці, невже ви не розумієте, що все дуже серйозно? І від того, наскільки точно ми зіграємо свої ролі, можливо, залежить доля всього світу?

Бабуся прискіпливо оглянула нас і, здається, залишилася задоволеною.

— Затямте: я — примхлива екзальтована мільйонерша, а ви — мій почесний ескорт, актори-ліліпути. Ми будь-що маємо потрапити на розкішний бал, який відбудеться сьогодні ввечері на головному майдані нашого міста. Вхідний квиток на це свято — п'ятдесят тисяч доларів. Саме стільки, скільки отримали Жук і Заєць за перемогу на змаганнях із фрідайвінгу.

— Пані Соломіє, але ж ми збиралися витратити ці гроші на притулок для собак — он їх скільки розвелось. Ходять голодні цілими зграями, я дивитися на це не можу. Взяв до себе п'яťох малих цуценят, буду з ними готувати цирковий номер. А що робити з рештою? — голос Зайця затремтів, і я чи не вперше за час нашого знайомства побачив в очах хлопця сльози.

— Заспокойся. Головне зараз вистрибнути цілими з цієї халепи. І йдеться не лише про нас і наших товаришів із ТТБ, а про все людство. До речі, гроші, які багатії заплатять сьогодні за квитки на бал, мають піти на благоустрій нашої столиці. Сподіваюся, що й безпритульних цуциків не забудуть. І мені б дуже хотілося вірити, що після нинішньої ночі буде що

облаштовувати. Ви ж знаєте, що синьоморди залишають за собою випалену пустелю...

Я розумів, що зараз, коли людству загрожує глобальна катастрофа, моє запитання звучить недоречно, та все ж не втримався — дуже не хотілося почуватись повним ботаном:

— А можна я хоча б зніму з шиї цю дивакувату жовту краватку-метелик?

— І не думай! Ця краватка — головний розпізнавальний знак для членів ТТБ! А тепер мерщій на бал! Свято має розпочатися з хвилини на хвилину, і я гадаю, що наші синьоморді знайомі не забаряться. Треба влаштувати їм гідну зустріч!

Уявити, що ця вишукано вбрана жінка ще кілька годин тому варила абрикосове варення і поралася по господарству, було просто неможливо. Але за час свого перебування в ТТБ я вже звик до цих миттєвих перевтілень своєї неймовірної бабусі. Вона владно махнула рукою, ми із Зайцем слухняно вмостилися в часольоті, бабуся ввела координати пункту призначення, і ми вирушили назустріч небезпеці.

Розділ 15

Найнепомітніше те, що стирчить у вас перед самісіньким носом

Коли ми залишили наш непоказний і зовсім не підходящий для VIP-персон "Запорожець" на вузькій темній вуличці й прибули на центральний майдан нашого міста, той сявав безліччю вогнів. Десь високо-високо в небі мерехтіли зорі, але їх світло видавалося тьмяним і слабеньким. А ось тут, посеред майдану, було так гамірно, весело й святково, що мені на мить здалося, що ніяких синьомордів просто бути не може. Що все це мені приверзлося у страшному сні.

— Хлопці, зосередьтеся, зараз головне — пройти повз охорону, — бабуся високо підняла голову, і ми слухняно пішли за нею.

— Пані, — звернувся до бабусі охоронець, схожий на Кінг-Конґа, — хіба ви не знаєте, що на сьогоднішній бал вхід тільки за запрошеннями?! І до того ж, ви хочете провести з собою цих двох неповнолітніх хлопців, а це благодійне свято — для дорослих!

— Та як ви смієте?! — обурилася пихата пані, на яку вмить перетворилася моя лагідна бабуся.

Вона так увійшла в роль, що не тільки охоронець Кінг-Конґ злякався, а й ми із Зайцем остовпіли.

— По-перше, я маю особисте запрошення від самого мера міста, а по-друге, двоє моїх супутників — зірки театру ліліпутів, і їм давно вже виповнилося вісімнадцять!

Розгнівана мільйонерша, роль якої так переконливо виконувала бабуся, недбалим жестом витягла з крокоділячої сумочки пачку тисячодоларових банкнот і помахала ними перед носом в отетерілого охоронця. Здоровань відступив, пропускаючи нас із бабусею, і шанобливо схилив голову.

— А скільки бідолашних цуциків могли знайти собі притулок... — зітхнув Заєць, стежачи поглядом за бабусиною рукою і грішми, які зникли в прозорій куленепробивній скарбничці у вигляді огрядної свинки.

Я не міг відвести погляду від цієї дивовижної цяцьки-скарбнички. Коли їй до писка підносили валюту, механічна тваринка роззявляла рота, ковтала купюри й починала вправно перелічувати їх, швидко теліпаючи рожевим язичком. Переконавшись, що вся сума на місці, свинка усміхалася, кувікала, а тоді співала пісеньку-подяку:

Любі друзі, слава вам —

Благодійникам-гостям!

Ваші грошики, ням-ням,

Я біднесеньким роздам:

Діточкам, старим, недужим,

До яких усі байдужі!

Безпритульним цуценяткам

Побудую теплу хатку.

Тож радійте, любі друзі,

Гроші тут —

У свинки в пузі!

— Який цинізм! — похитала головою бабуся, дивлячись на цю хитру іграшку-здирницю. — А втім, чого ще можна чекати від прислужників синьомордів... Ну гаразд, зараз нема коли про це думати. Бачите, у скарбничці вже лежить ціла купа доларів та євро — як видно, іншої валюти ця примхлива свинка не споживає. Отже, більшість гостей уже прибули, і бал ось-ось розпочнеться. Головне встигнути як слід усе підготувати і скоординувати дії усіх членів ТТБ.

— А як ми знайдемо наших друзів? Тут не те що члена ТТБ, а й синьоморда не впізнаєш, — захвилювався я, озираючись навкруги.

— Хіба ти забув про метелики? Так-так, метелики у будь-якому вигляді — це можуть бути такі, як у вас, краватки, а ще брошки, бантики чи запонки. Головне, щоб їх колір був жовтий. Запам'ятайте: місце нашої зустрічі — під он тією гігантською сценою, що стоїть посеред майдану. Ми розпочнемо наші надзвичайні збори, щойно мер оголосить початок грандіозного балу, котрий має увійти до Книги рекордів Гіннеса як найбільша у світі вечірка, на якій зібрали найбільше жертв.

— Нічого собі місце для зборів! — не втримався я від здивованого вигуку. — А якщо ця велетенська сцена впаде нам на голову?

— Не хвилюйся, я брала участь у конкурсі на найкращий проект цієї суперсцени, — звісно, під псевдонімом, — і перемогла. Про всяк випадок я зробила всю цю складну металеву конструкцію радіокерованою.

— Пані Соломіє, невже ви наперед запланували сьогоднішні збори? І чому саме тут, на центральному майдані?

— Зараз немає часу розповідати. Але запам'ятайте, хлопці: найнепомітніше місце те — що, стирчить у вас перед самісіньким носом. І саме сьогодні я можу врешті відкрити вам і всім членам ТТБ таємницю, про яку досі знали лише кілька посвячених. Таємний штаб Товариства міститься саме тут — на центральній площі нашого міста!

Промовивши останні слова, моя видатна бабуса — вона ж пані Соломія, вона ж президент Таємного Товариства Боягузів, тимчасово перейменованого на Таємне Товариство Брехунів, — просто розчинилася у строкатому натовпі, що вирував на майдані.

Розділ 16

Заєць розповідає про складне мистецтво випендрювання

— Увага! Увага! Шановні пані та панове! Розпочинаємо наш грандіозний бал!

На величезній сцені у світлі потужних прожекторів стояв опецькуватий чоловік у яскраво-блакитному костюмі. Він здався мені знайомим, але я ніяк не міг збагнути, де я його бачив. Чоловік змахнув руками, і вгору злетіли феєрверки й розсипалися безліччю різнокольорових вогнів.

Спершу це були стрімкі бурхливі водоспади, що стікали донизу сліпучими хвилями. За мить небо осяяли цілі мерехтливі картини — на очах враженої публіки спалахували й розквітали фантастичні квіти, казкові птахи тріпотіли крилами й кружляли над майданом, гублячи вогняні пір'їни. А потім над нашими головами з'явилася справжнісінька веселка. Це було дуже гарно, але й трохи моторошно — яскрава веселка посеред чорного нічного неба.

Гуркіт стояв несамопитий, і тому я спершу не почув Зайця, який смикав мене на рукав і намагався щось сказати. Врешті він нахилився мені до вуха і прокричав:

— Це той дядько, що роздивлявся твою фотку на пляжі в Єгипті!

— Ти про що? Який дядько?

— А он той, пузатий, що командує на сцені.

— Та ти що? Не може бути! Це ж мер нашого міста!

— А он і тітка, що була поруч із ним на понтоні, — Заєць показав рукою на рудоволосу даму в сліпучій блакитній сукні, що вийшла на сцену і стала поруч із мером.

Тепер у мене не було жодних сумнівів: агенти синьомордів зайняли найвпливовіші пости в нашому місті, а може, і в усьому світі. Вони слухняно виконують накази своїх господарів, і цей бал, ясна річ, організовано для того, щоб розпочати операцію із захоплення Землі.

— Слухай, Заєць, я не розумію: якщо вся ця супервечірка організована лише для прикриття, то навіщо було морочити голову гостям і збирати такі величезні гроші? Навіщо було розставляти усіх отих свинок з їхнім дурнуватим кувіканням, посмішечками й пісеньками?

— А хіба не ясно? Що дорожчий вхідний квиток, то престижніша гулянка. У багатіїв завжди так — треба повипендрюватися одне перед одним. Звідти усі оті прибамбаси: черевики з крокодилячої шкіри, айфони, прикрашені діамантами, й золоті унітази.

— То що, ти хочеш сказати, що тут зовсім немає нормальних людей? — запитав я і почав пильніше роздивлятися гостей, що прийшли на цей бал-пастку.

— Звісно, є! Навіть серед багатіїв трапляються цілком пристойні екземпляри, — Заєць усміхнувся, показуючи свої "фірмові" передні зуби. — А ще тут повно наших друзяк із ТТБ.

Ніби підтверджуючи слова мого товариша, до нас, спритно пробираючись крізь святкову юрбу, наблизився офіціант із повною тацею тістечок. На комірці його білосніжної сорочки я побачив значок у вигляді крихітного жовтого метелика. Офіціант ввічливо усміхнувся, подав нам із Зайцем по тістечку у формі маленької рум'яної свинки і тихо проказав:

— Ні в якому разі не їжте цієї гидоти. Я бачив, як кондитер крадькома підсипав у тісто якийсь порошок.

Ми слухняно взяли частування, а офіціант тихо додав:

— А тепер ідіть за мною. Поки стріляють феєрверки, на нас ніхто не звертатиме уваги. Пані Соломія розпочне збори, щойно годинник на міському магістраті проб'є північ.

Розділ 17

Головне завдання — якомога краще... брехати!

Ми пробиралися крізь скупчення людей, які захоплено дивилися в небо, не помічаючи, що відбувається навколо них. Справді, зараз був найвідповідніший час для того, щоб прослизнути під хитру конструкцію сцени, яку створила моя бабуся.

Офіціант, що привів нас до сцени, блискавичним рухом натиснув на потайну кнопку, і в суцільній металевій конструкції з'явився невеличкий отвір, крізь який ми із Зайцем ледве протиснулися.

— А куди йти тепер? — запитав я і озирнувся на офіціанта, але позаду нас уже нікого не було — зник і наш провідник, і прохід під сцену.
— Цікаво, як же ми тепер потрапимо на збори?

— Та біс його знає... — трохи розгублено відповів Заєць.

Але в цю мить підлога у нас під ногами почала плавно опускатися — це нагадало мені рухомі сходи в метро. Я підняв руку і серед суцільної темряви намацав гумове поруччя. Отже, ми справді їхали на місце зустрічі з членами ТТБ на ескалаторі. За хвилину темрява почала розсіюватися, ескалатор урешті спинився, і в очі нам вдарило яскраве світло. Я на мить замружився, а коли розплющив очі, то завмер на місці з роззявленим від подиву ротом. А мій товариш захоплено вигукнув:

— Нічого собі секретна кімнатка!

Я мовчки крутив головою, пізнаючи і не пізнаючи приміщення, куди ми потрапили.

— Хлопці, вітаю вас у секретному штабі ТТБ! — почув я знайомий голос.

Пані Соломія стояла біля прозорої скляної стіни, оточена кількома десятками людей, на кожному з яких була знайома відзнака — жовтий метелик. Я пильніше придивився до учасників загальних зборів ТТБ, але не побачив жодного знайомого обличчя, крім одного — обличчя відомої на всю країну телеведучої супершоу "Побрехенька".

Заради безпеки організації кожен її член міг знати лише трьох учасників Таємного Товариства, яке ділилося на маленькі групи з трьох осіб. Ці групи отримували завдання і виконували їх, не знаючи, від кого вони надходять. Бабуся вважала, що саме завдяки такій суворій конспірації ТТБ досі не викрили і не знищили.

— Заждіть, але ж це... модна торгівельна галерея, розташована під майданом! — вихопилося у мене.

Я не раз відвідував цей розкішний торгівельний центр, що розтягся на кілька кілометрів, годинами роздивляючись надсучасні, сказано дорогі ноутбуки, айфони та айподи. Звісно, я міг лише мріяти про ці дива сучасної техніки, — а тепер вони лежали на вітринах, і найдивнішим було те, що сигналізація не спрацьовувала і до нас не бігли озброєні охоронці.

— Я ж казала: найменш помітне те, що стирчить у вас перед самісіньким носом! Агенти синьомордів шукали нашу криївку скрізь: високо в горах, у непролазних лісових хащах, на дні моря. Але здогадатися, що секретний штаб міститься в галереї, крізь яку щодня проходять десятки тисяч людей, вони не могли!

— І ти хочеш сказати, що вся ця техніка також належить ТТБ?

Мабуть, бабуся зрозуміла, що я накинув оком на гарнющий айфон 4 — мрію мого життя, бо суворо завважила:

— Климе, зараз у нас є набагато важливіші справи. І, до речі, у майбутній операції тобі належить зіграти досить важливу роль. Звісно, якщо ти до цього готовий.

— Та я просто запитав, — намагався виправдатись я, але, як завжди, коли я брехав, вуха в мене спалахнули, щоки вкрилися яскравим рум'янцем, і я засоромлено опустив голову.

— Прошу всіх уважно подивитися на цього юного члена ТТБ на прізвище Музикант. Як бачите, він зашарівся і так викрив свою брехню. А сьогодні це може призвести до повного провалу нашої операції "Антижаб-2"! Кожен із вас мусить удавати наших запеклих ворогів — синьомордів. І зробити це слід так, щоб жоден агент блакитних жаб про це не здогадався! Нинішньої ночі головне наше завдання — брехати! І брехати якомога переконливіше!

Розділ 18

Ми приступаємо до здійснення божевільного плану

Президент ТТБ злегка доторкнулася до скляної стіни, що відділяла салон надсучасної електронної техніки від підземної галереї, і на склі з'явилося зображення безмежного зоряного неба, на якому світилися великі яскраві зірки. Серед знайомих сузір'їв я побачив одну, найбільшу зірку, вона росла просто на очах.

— А ось і наші гості-синьоморди. Вони мають прибути на свято зовсім скоро. Але ми спробуємо їх випередити.

Бабуся віддавала розпорядження владно і чітко. І вже за кілька хвилин усі, хто зібрався на екстрені збори ТТБ, знали, що мають робити.

Нам знадобилося хвилин десять, щоб перетворитися... на великих блакитних жаб із синіми пиками й банькатими червоними очима.

— Я трохи удосконалила пінобластер, яким був озброєний синьоморд-розвідник, що так необачно приземлився в нашому садку, а потім об'ївся мухами й вибовкав мені всі таємниці. А тепер грізна зброя стане нам у пригоді.

Бабуся наповнила великий пластиковий балон тягучою голубою рідиною, прикріпила його до пінобластера, натиснула на спусковий гачок — і з широкого розтруба вилетів струмінь блакитної піни, яка рівномірно огортала членів ТТБ з голови до ніг. Коли піна застигла і вкрила тіла учасників операції "Антижаб-2" рівним шаром, вони натягали на руки й на ноги рукавички у вигляді жаб'ячих лап із довгими пазурами й перетинками між пальцями. На голову кожен із учасників операції натягнув синю маску.

— Ну ось, усе готово. Музикант і Заєць підуть першими. Головне встигнути спрямувати корабель синьомордів точнісінько в центр сцени. Запам'ятайте: точнісінько в центр. А зробите ви це так...

Бабуся нахилилася до нас і пояснила план дій, який за інших обставин видався б мені цілком божевільним, але тепер у нас не було іншого виходу.

Уже знайомими рухомими сходами ми із Зайцем піднялися нагору й знову опинилися під центральною сценою. Тут було чутно, як перемовляються мер та його руда супутниця.

— Люба, не хвилюйся, скоро наші повелителі будуть на місці! Я вже відчуваю їхнє наближення! — схвильовано промовив мер і почухав ліве плече там, де у нього було тату у вигляді блакитної жаби.

— Головне, щоб вони віддячили нам так, як обіцяли. Адже ми точно виконували всі їхні накази... — рудоволоса жінка піднесла до губ праву руку й поцілувала перстень у формі синьої жаби з виряченими червоними очима.

— Не хвилюйся, я подам сигнал, і Володарі Всесвіту здійснять посадку в потрібному місці.

Я побачив, як товстун глянув на годинник, а тоді витягнув із кишені невеличкий круглий диск і вже замірився натиснути на ньому яскраву червону клавішу. Час було діяти.

Коли ми разом із Зайцем вистрибнули на сцену крізь спеціальний отвір, радісні крики, що супроводжували вогняне шоу, вмить ущухли і над майданом запанувала мертва тиша. І справді, коли посеред розкішного балу несподівано з'являються дві блакитні потвори з тілами жаб-мутантів і огидними синіми пиками, це навряд чи додає веселощів. Найбільшою несподіванкою наша поява була для мера та його супутниці. Вони заклакнали на місці, не розуміючи, що відбувається.

А ми, голосно ляскаючи перетинчастими лапами по металевій підлозі сцени, наблизилися до мікрофона. Тепер усе залежало від того, чи зможу я точно зімітувати мову синьомордів.

Розділ 19

У жодному куточку Всесвіту не довіряють зрадникам

Заєць упевненим рухом вирвав мікрофон із рук мера і підніс його мені. Я набрав повні легені повітря — і над центральною площею міста пролунали звуки, яких тут не чули ніколи. Свист, завивання автомобільної сигналізації, скрегіт металу, пронизливий вереск і сичання. То була страшна какофонія, яку вміли створювати єдині істоти в космосі — гігантські жаби-синьоморди. А я так добре засвоїв мову хижих

прибульців, що тепер без особливих труднощів відтворював усе, що колись почув від них.

— Великий Володарю, — ледь чутно прохрипів мер, — чим я заслужив ваш гнів? Ми ж так старалися, організували цей безглуздий бал, заманили сюди найвпливовіших людей світу, зібрали всіх ваших вірних агентів.

— А де ваш літальний апарат? — запобігливо спитала рудоволоса помічниця мера. — Адже у ваших розпорядженнях йшлося про прибуття потужного космічного десанту...

Тут ініціативу перехопив Заєць і, не даючи агентам синьомордів отямитися, прокричав:

— Мені доручено перекласти слова Великого Володаря з нашої досконалої синьомордівської мови на вашу примітивну й відсталу. Так отожд! Ми прибули раніше! Про всяк випадок — адже в жодному куточку Всесвіту не довіряють зрадникам. їх просто використовують, а потім викидають, як непотріб! Але у вас є шанс зберегти своє життя — якщо ви так само слухняно виконуватимете накази. Наш повелитель наказує всім його слугам вийти на сцену! Ви маєте показати свою відданість просто зараз! Вишикуйтеся в колону — кроком руш до свого Володаря!

Сцену з усіх боків оточили члени ТТБ, переодягнені в костюми синьомордів. Крізь вузькі прорізи в масці я бачив, як з усіх кінців площі до сцени почали рухатися святково вбрані люди. В усіх них на обличчях застигла однакова жалюгідна й запобіглива посмішка, і вони намагалися не зустрічатися поглядами з рештою гостей. У цілковитій тиші майдану чути було лише веселу пісеньку, яку продовжувала виспівувати іграшкова свинка-скарбничка:

Любі друзі, що за свято!

Олігархів тут багато,

І банкірів, й депутатів,

Мер для всіх нас —

Рідний тато!

Тож танцюйте і співайте,

І про нас не забувайте!

В кого зайві грошенята —

Треба хутко їх віддати.

В свинки пузо, як барило —

Жертвуйте на добре діло!

Гості найбільшого у світі балу спершу почали розгублено переглядатися, потім усміхатися — і, врешті, реготати. їм раптом здалося, що вся ця страшна й безглузда вистава, що відбувається на їхніх очах — лише дурнуватий розіграш, організований для того, щоб розважити гостей. Я зрозумів, що треба негайно рятувати ситуацію, тож схопив мікрофона і засвистів, завищав, засичав і заскреготав з іще більшою силою.

А мій товариш Заєць, скориставшись сум'яттям, що зчинилося на площі, швидко вихопив із рук розгубленого мера плаский пульт управління, за допомогою якого огрядний агент синьомордів мав надіслати їм сигнал про час і місце приземлення, і щосили пожбунив його у бік співочої свинки.

— Лусь! — прозора свинка-скарбничка, жалібно кувікнувши, розлетілася на дрібні скалки, і в повітря злетіли цілі хмари зелених та рожевих папірців.

— Музиканте, зараз саме час ушиватися зі цієї сцени, — прошепотів мені на вухо Заєць. — Я, звісно, люблю увагу глядачів, але на сьогодні з мене досить!

— Слухай, вони нам повірили! — вигукнув я, коли ми з моїм вірним друзякою Зайцем швидко зістрибнули зі сцени й приєдналися до решти членів Таємного Товариства, переодягнених у костюми синьомордів. Наш невеличкий загін щільним кільцем оточив центр площі й приготувався до несподіванок, що чекали на нас попереду.

Розділ 20

Фокус "Чарівний клумачок, або Пастка для синьоморда"

Здається, салют із доларів та євро сподобався гостям балу ще більше, ніж свято феєрверків. Поважні дами у вечірніх сукнях та джентльмени у фраках почали підстрибувати, як пустотливі діти, й на льоту ловити барвисті купюри. І це був найвідповідніший момент, щоб послати НАШ сигнал синьомордам.

— Шановні гості, свято триває! Зараз ви побачите унікальне космічне шоу, яке ми приготували спеціально для нашого балу! — почув я голос президента ТТБ — і водночас моєї рідної бабусі, видатної винахідниці Соломії Джури.

Тієї ж миті посеред площі спалахнув потужний сніп блакитного світла. Він прорізав чорне небо, і весь майдан захоплено загув і вибухнув аплодисментами — у світлі прожектора з'явився космічний корабель синьомордів, схожий на велетенську срібну гусінь. Він беззвучно приземлився точнісінько в центрі сцени. Його обшивка, наче стиглий

стручок квасолі, розкололася на дві половинки, і звідти, мов стиглі квасолини, посипалися синьоморди.

— Дивовижно!

— Фантастично!

— Які неймовірні спецефекти!

— Яка досконала лазерна графіка!

Такі вигуки враженої публіки чулися звідусюди. Адже гості балу були впевнені, що їм показують грандіозну виставу, яка й справді має увійти до Книги рекордів Гіннеса як наймасштабніше видовище за всю історію людської цивілізації. А синьоморди, озброєні смертоносними бластерами, ніяк не могли зрозуміти, чому ці відсталі аборигени зустрічають їх із такою несамовитою радістю. Саме цих кількох секунд вистачило членам ТТБ та їхньому президентові, щоб успішно завершити "лазерну виставу".

— А тепер, шановні гості, ми покажемо вам фокус, який зветься "Чарівний клумачок, або Пастка для синьоморда" — бабусин голос, що лунав над величезною площею, змусив усіх присутніх затамувати подих.

Синьоморди, які ошелешено роздивлялися своїх двійників, котрі стояли навколо сцени, врешті почали щось розуміти. Але було вже запізно, бо краї сцени раптом почали загортатися, підніматися вгору так, що добровільні помічники синьомордів, сам пузатий мер зі своєю рудою помічницею, а головне — корабель синьомордів і весь десант хижих блакитних жаб опинився у велетенському клумаку, краї якого зав'язалися акуратним вузликом. Було важко повірити в те, що складна металева конструкція може ось так легко згорнутись, як звичайний носовичок. — Погляньте, а що це за дивовижа?!

— Певно, це якийсь жарт!

— Дідусь "Запорожець" летить по небу!

— Ой, дивіться, з цього крихітного автомобільчика по мотузці спускається якийсь відчайдушний акробат!

— Він чіпляється здоровенним гачком за вузол металевого клумака!

Я придивився і впізнав у шаленому акробаті, який, висячи над майданом, проробляв усі ті карколомні трюки, нашого хвалькуватого приятеля Жука. Він справді дуже спритно зачепив гачком вузол "клумака", у якому борсалися синьоморди та їхні земні агенти-прислужники, так само вправно здерся по канату нагору, заліз усередину старенького автомобільчика, хряснув іржавими дверцятами і... зник. А разом із Жуком зник і "Запорожець", і "клунок" із синьомордами.

Розділ 21

Я знайомлюся з біороботом Стахом і розумію, що не все класно

— Нічого собі гулянка! — почув я біля себе голос якогось дядечка, що тримав перед собою велику тарілку з тістечками й одне за одним кидав їх до рота. — Бував я на різних забавах, але такого драйву не було ніде!

Я зрозумів, що план бабусі здійснився на всі сто. Публіка сприйняла усі фантастичні події, які відбулися на центральній площі нашого міста, як супершоу з надсучасними спецефектами.

— Ну й костюмчики ви собі вибрали — уві сні таке побачиш, то злякаєшся! — продовжував вихвалити вечірку балакучий дядечко. — Я коли побачив, як приземляється ота летюча квасолина, то на якусь хвилину навіть злякався — таким реальним це все здавалося. Аж урешті до мене дійшло, що такого просто не може бути. Тільки я не зрозумів, навіщо було розбивати свинку-скарбничку? Хоча, мабуть, організатори

встигли підмінити справжні гроші на фальшиві папірці... Щоб було іще прикольніше! Я собі взяв одного папірця на пам'ять.

Я відчув, як тисне маска синьоморда, та й увесь блакитний камуфляж уже час було скидати. Тож я простягнув веселому дядечкові руку, на якій ще й досі була надягнута рукавичка у вигляді пазуристої лапи з перетинками, й сказав:

— Вечірка справді убойна! Дякую, що завітали!

Чоловік усміхнувся, хотів іще щось сказати, та раптом його очі почали злипатися, він широко позіхнув і осів на землю.

— Це почав діяти сонний порошок, який шеф-кухар підсипав у тістечка, — почув я ввічливий голос. Озирнувся й побачив невисокого лисого як коліно чоловіка в уніформі. На комірі його білої куртки я роздивився крихітний жовтий значок-метелик. — Погляньте, вже майже вся публіка поснула. Добре, що ночі тепер теплі.

Я обвів поглядом величезний майдан — справді, розкішно вбрані дами й кавалери полягали просто на бруківку й поринули в глибокий сон. Ті ж, кого снодійне ще не зморило, позіхали і ось-ось мали відключитися.

— Як класно, що все вже позаду! — сказав я лисому чоловікові і вже зібрався скинути страшну маску з синьою жаб'ячою мордякою, але він зупинив мене:

— Та ні, шановний Климе Миколайовичу, нічого класного немає. І ще нічого не закінчилося!

— Заждіть, я звідкись знаю ваш голос! — до мене раптом дійшло, що саме так зі мною розмовляв... механічний помічник із бабусиного часольоту, замаскованого під старенький "Запорожець".

— Так, ви правильно здогадалися: ми зустрічалися під час переміщень у часопросторі. Я, за дорученням пані Соломії, мав інструктувати вас та ваших товаришів.

— Але ж я завжди вважав тебе... тобто вас... просто механічним пристроєм...

Хай йому біс! Я не знав, як звертатися до цього суб'єкта. Він явно не був людиною, але й приладом, що монотонно видає інформацію, його теж не можна було вважати.

— Я з радістю розвіяв би ваші сумніви, але це не в моїй компетенції. Скажу лише, що виникли деякі непередбачувані обставини. Тепер мій потужний штучний інтелект та вся інформація, якою наділила мене пані Соломія, вміщений у цю людиноподібну оболонку. Отже, я — біоробот. Щоб вам було зручніше, можете називати мене Стахом. А тепер нам час повертатися до секретного штабу. Всі члени ТТБ уже там. Бракує лише вас та ще однієї особи. Чому? Власне про це йтиметься на засіданні штабу.

Розділ 22

У ТТБ з'явився зрадник?

Уже знайомим шляхом ми спустилися до підземної торгівельної галереї й увійшли до салону, де продавалася надсучасна електроніка. Тепер мене вже не дивувало, що велика скляна вітрина салону на час засідання ТТБ перетворилася на мапу. Тільки зараз це була не мапа зоряного неба, а детальна карта Землі. Точніше, однієї її частини — пустельного узбережжя Червоного моря, де мені зовсім недавно довелося побувати.

— Климе, підходь ближче і сідай, — покликала мене бабуся. — Ми саме радимося, і твоя інформація буде для нас важливою. Адже ти

спілкувався з Жуком ще сьогодні вранці й, можливо, помітив якісь зміни в його поведінці.

— А що трапилося? Я думав, що операція із захоплення синьомордів та їхніх агентів відбулася успішно. Ми їх усіх надурили, як ти й запланувала. А потім Жук зробив отой карколомний фокус — спустився з часольоту, упіймав на гачок клунок із синьомордами і зник у невідомому напрямку на очах здивованої публіки.

— Та ні, дещо пішло зовсім не за планом, — тихо промовила бабуса й оглянула всіх присутніх, які вже встигли познімати костюми синьомордів, набули свого звичного людського вигляду й розташувалися на пластикових складаних кріслах у проходах між вітринами.

До мапи нечутно підійшов лисий біоробот Стах, підняв руку, як зразковий учень першого класу, і бабуса зрозуміла, що він просить слова.

— Я не знімаю відповідальності з себе. Член ТТБ на прізвисько Жук увів мене в оману, приклавши до пускового пристрою часольоту точну силіконову копію відбитку долоні іншого члена ТТБ — Кліма Миколайовича Джури на прізвисько Музикант, на яку був запрограмований даний літальний апарат під кодовою назвою "Запорожець".

— Стаху, у нас мало часу, говори по суті, — різко обірвала біоробота бабуса Соля. — Що було далі?

— Вищеназваний Жук налаштував навігатор часольоту на центральний майдан, потім спустився по канату до невпізаного мною об'єкту у формі великого клумака і, підчепивши його спеціальним гачком, повернувся до салону автомобіля. Після цього Жук, якого я ідентифікував як Кліма-Музиканта, визначив подальший маршрут. Але під час спуску-підйому по канату з його руки зісковзнула силіконова

плівка з відбитком долоні Музиканта. Тож я викрив підміну, встиг катапультиватися, трансформувавшись у біоробота. Так мене запрограмувала пані Соломія. На жаль, я не встиг заблокувати пульт управління, і часоліт відбув у наперед визначеному напрямку.

— Інакше кажучи, серед членів ТТБ був зрадник, — різко підсумувала довгу і плутану промову Стаха бабуся Соля. — До того ж він виявився найздібнішим брехуном. Адже, у мене не було навіть тіні сумніву щодо його відданості нашій організації.

Розділ 23

Мене виручають власні вуха

— Заждіть! Здається, я знаю, куди полетів Жук і навіщо він захопив із собою клунок із синьомордами! Сьогодні вранці, коли я літав на часолоті до Червоного моря, щоб забрати звідти Жука і Зайця, ми випадково провалилися у підземний палац. Там стояли фігури давньоєгипетських богів, а ще прозорі капсули із застиглими істотами, схожими на людей-велетнів. І це були зовсім не мумії — вони мали такий вигляд, наче щойно заснули. Заждіть... там було щось іще... дуже важливе...

Я напружив пам'ять і подумки перенісся до загадкового підземелля.

— Знак синьомордів! Так-так, в останню мить, коли ми звідти відлітали, я побачив його на гладенькій стіні усипальниці!

— Про яку усипальницю ти говориш? І що за знак на стіні? А головне: чому ти одразу ж не розповів мені про це? — з підозрою запитала пані Соломія, яка, здається, зовсім забула про те, що перед нею стоїть рідний онук, якому ще сьогодні вранці вона пекла пиріжки й варила борщ.

— Я просто забув! Спершу ота блакитна потвора ляпнулася просто на нашу клумбу. Потім, коли я спостерігав за виступом Зайця і Жука, мене

мало не захопили агенти синьомордів. А коли ми прибули в село, виявилось, що синьомордівський десант збирається захопити Землю вже цієї ночі...

— А може, у них із Жуком змова? — запитала струнка чорнява жінка в окулярах, у якій я впізнав телеведучу популярної програми "Побрехенька", і мало не наскрізь пропекла мене поглядом.

— Та ви що! — виступив наперед Заєць. — Хіба ви не знаєте, що саме завдяки Музикантові сьогодні ввечері ми заманили в пастку не лише агентів синьомордів, а й самих хижих блакитних жаб разом з їхнім космічним кораблем?! Ви чули, як він імітував синьомордівську мову, що в усіх аж вуха позакладало!

— А у мене саме це і викликає найбільшу підозру! — не хотіла відмовитися від своїх звинувачень жінка. — Надто добре він ту мову знає!

— Годі! Так ми почнемо підозрювати одне одного й сперечатися, аж поки синьоморди захоплять Землю, і всі ми перетворимося на їхніх рабів.

Президент ТТБ доторкнулася рукою до скляної стіни, і зображення морського берега почало наближатися. Ось уже я побачив піщаний грот, у якому ховав свого "Запорожця", коли ходив дивитися на змагання з фрідайвінгу. А потім саме тут наш часоліт провалився в загадкову підземну усипальницю. Тепер на цьому місці з'яяла глибока вирва, над якою височів якийсь дивний предмет... Зображення стало чіткішим, об'ємнішим, і ми впізнали "чарівний клумачок" — зав'язану у вузол металеву конструкцію, яка ще недавно була величезною сценою, на якій відбувалися найголовніші події нинішньої ночі.

— Погляньте! — вигукнула підозрілива телеведуча. — Синьоморди прорізали отвір у металевій пастці, в яку ми їх заманили. А он і зручний трап від їхнього космічного апарату, який вони використали, щоб спуститися в підземелля... І після цього ви стверджуєте, що вони не

здогадувалися, куди прямують?! Що все це випадковість, і про підземну гробницю вони не знали?!

— Схаменіться і не перетворюйте наші збори на сенсаційне телешоу, — спокійно промовила бабуся, намагаючись вгамувати знервовану жінку.
— Хочу нагадати, що зараз ви не в ефірі. А щодо Музиканта, то я йому вірю. І не тому, що він мій рідний онук. Він справді нічого не знав про підступні плани Жука і зовсім не збирався приховувати від нас важливу інформацію. А щоб у цьому переконатися, варто просто поглянути на нього!

І пані Соломія — видатна вчена-винахідниця, президент ТТБ, а водночас моя бабуся, яка знала мене як облупленого, навела знервованій жінці неспростовний аргумент на мою користь:

— Бачите, зараз він розгублений і засмучений, але він точно каже правду. Річ у тім, що у Кліма Джури є одна особливість, про яку не може знати навіть ведуча такої чудової передачі, як ваша. Розумієте, я маю свої секретні способи, за допомогою яких завжди можу перевірити хлопця. Коли мій онук намагається щось приховати або збрехати, в нього червоніють вуха.

Усі члени ТТБ, як за командою, повернули голови в мій бік, пильно поглянули на мої дещо відстовбурчені вуха, і тут-таки переконалися, що я кажу чистісіньку правду — вуха були абсолютно нормального кольору.

Розділ 24

Що ми знаємо про давньоєгипетських богів?

— Нічого не вдієш, — зітхнула бабуся, — вороги захопили наш часоліт, тож доведеться діяти на відстані, так би мовити, брати віртуальну участь в операції "Антижаб-2", яка ще далеко не закінчилася. На щастя, завдяки супутниковому зв'язку я зможу спостерігати в режимі

онлайн за всім, що відбуватиметься в підземеллі, й давати необхідні вказівки.

— Пані Соломіє, то, може, ми також долучимося до операції? Он тут скільки підключених компів, а гуртом, як то кажуть, і батька добре бити, не кажучи вже про якогось там зарозумілого запродавця Жука! — запропонував бабусі поважний добродій із професорською борідкою, яку він час від часу посмикував.

Як виявилося, я вгадав — цей дідусь справді був професором, бо саме так до нього звернулася бабуся Соля:

— Пане професоре, ваша допомога буде неоціненною, адже ви фахівець зі стародавніх єгипетських культів. І археологічні розкопки ви проводили саме в цій частині пустелі.

— А я вам зараз покажу місце, де ми знайшли унікальні підземні тунелі. До речі, вони вели саме до цієї частини узбережжя Червоного моря, — професор підійшов до прозорої мапи, зробив кілька ледь помітних рухів, і на карті з'явилася піраміда з дивною усіченою верхівкою, до якої вів глибокий рівчак. — Там і зараз працюють двоє наших найкращих археологів.

Ми з бабусею крадькома презирнулися, бо впізнали місце, де вже кілька років працювали мої батьки.

— Наша експедиція майже розчистила стародавній хід до таємного поховання фараона. Я висунув гіпотезу, що саме там заховані найбільші скарби часів Раннього Царства. Це майже три тисячі років до нашої ери! Ви уявляєте?! — сивобородий дідусь так захопився розповіддю про старожитності, що цілком забув про причину наших термінових зборів. — Ось зараз я швиденько розповім вам про найвідоміших богів Давнього Єгипту.

Ентузіазм старенького професора і непереборне бажання познайомити всіх і кожного зі складною ієрархією єгипетських богів долали будь-які перепони. Навіть моя бабуся відступила під його натиском.

— Так отож, мої дорогесенькі, слухайте уважно і запам'ятовуйте! Хто хоче, може відразу занотовувати... Я диктуватиму за абеткою. Анубіс — головний бог царства мертвих, покровитель бальзамування і некрополів!

Дідусь зробив красномовну паузу, потім натиснув якусь клавішу на пульті, й на екрані з'явилася моторошна постать з вовчою головою.

— Ну й страшидло! — мимоволі вигукнув мій вразливий друг Заєць. — А може, це якась помилка? Невже єгиптяни вклонялися ось таким потворам-мутантам?!

— Юначе, прошу не перебивати! Що ви розумієте в стародавніх уявленнях про красу? Краще погляньте на Апіса — божество родючості з головою бика!

Професор, як міг, спробував зобразити грізного рогатого бика — наставив уявні роги й почав стукати ногою, взутою в масивний черевик фірми "Мартене", об підлогу.

— А це — Бастет, богиня любові та веселощів, вона з головою кицьки!

Поважний археолог грайливо підморгнув, склав губи сердечком і послав слухачам повітряний поцілунок. Дехто із присутніх членів ТТБ, попри всю драматичність ситуації, не витримав і почав підсміюватися — надто вже кумедний вигляд мав підтоптаний бородатий професор у ролі грайливої богині кохання. Та славетний археолог не зважав на реакцію публіки і вів своєї:

— Бес — покровитель сім'ї і материнства, охоронець від злих сил!

Знавець старожитнього Єгипту склав руки на грудях і почав колисати уявне немовля.

Тут президентіві ТТБ остаточно увірвався терпець, і вона ввічливо, але твердо зауважила:

— Вельмишановний пане професоре! Нашому світові загрожує смертельна загроза, а Ви нам читаєте лекцію про давніх єгипетських богів...

— Ну як ви не розумієте — все в цьому світі нерозривно пов'язане! І таємниці давньоєгипетських богів, цілком можливо, допоможуть нам здолати синьомордів! Невже ви думаєте, що ця ворожа цивілізація вперше прибула на Землю?! Тож не перешкоджайте, я закінчу бодай коротенький перелік давньоєгипетського пантеону. Тот — бог мудрості й знань, він із пташиною головою ібіса! Сахмет — богиня війни і палючого сонця, вона з головою левиці!

І раптом на величезному екрані-вітрині з'явилася знайома синя мордяка з вибалушеними червоними очима й довжелезним висолопленим язиком, до якого прилипла муха. Я мимоволі зойкнув, а сивобородий професор спокійно пояснив:

— А це — зображення одного з найзагадковіших богів — володаря мороку й смерті, ім'я якому Квакожер! Серед давніх богів Квакожер вирізняється жахливою ненажерливістю й жадобою, він пожирав усіх, кого зустрічав на своєму шляху, і ніхто не міг врятуватися від нього!

— Професоре, я, звісно, не сумніваюся у вашій глибокій обізнаності, — зауважила бабуса, — але скажіть, як же тоді давні єгиптяни могли протистояти цьому непереможному монстрові?!

— Вважалося, що, жодна жива істота в світі, окрім легендарного Сонячного Сфінкса, не могла впоратися з Квакожером. Однак це лише міф... А тепер я хочу розповісти про...

— Годі! Годі! Ми вже почули все, що треба, — врешті урвала бурхливий потік професорової красномовності бабуся Соля. — Ми занотуємо ці важливі відомості трохи згодом, коли врятуємо Землю. А зараз — до роботи!

Усі члени ТТБ по-діловому розташувалися за комп'ютерами і виявляли повну готовність розпочати електронну атаку проти непроханих космічних гостей.

Розділ 25

Ми вирушаємо у віртуальну експедицію

Усе, що відбувалося тієї шаленої ночі, я згодом згадував, як фантастичний багатосерійний сон. Мені часом сняться такі дивовижні сни. Наприклад, першої ночі я уві сні потрапляю на іншу планету, знайомлюся з місцевими мешканцями — кмітливими летючими мурашками. Ми разом мандруємо їхніми височенними будинками-термітниками, змагаємося з хитрючими співочими тарганами, які будь-що хочуть захопити мурашині оселі. І ось у найцікавішому місці мене будить пронизливий сигнал мобілки — це невблаганний будильник дурним голосом горлає: "Кукуріку!!!". Мені стає страшенно прикро, я не знаю, чим закінчиться ця пригода, але вже наступної ночі я бачу другу серію, потім третю, четверту — і так аж до закінчення мого нічного трилеру!

— Приготуйтеся! — почув я владний голос президента ТТБ пані Соломії, яка стояла біля карти-вітрини, на якій чітко було видно безкраю піщану пустелю і піраміду з усіченою верхівкою. — Зараз я вийду на

зв'язок із нашими помічниками. Тепер лише від них залежить успіх операції "Антижаб-2"!

Завдяки кільком камерам, розставленим у різних частинах піраміди, я міг добре роздивитися своїх батьків. Вони саме натрапили на якийсь старовинний предмет — невеличку фігурку кицьки з людською головою, і ретельно обмітали її спеціальними щіточками.

З усього було видно, що екстрений виклик заскочив їх зненацька, адже на зв'язок вони звикли виходити в чітко визначений час.

— Я не маю часу обговорювати всі деталі нинішньої операції, — бабуся навіть не привіталася з моїми розгубленими татом і мамою. — Важливо лише одне: зараз від вашого досвіду й сміливості залежить надзвичайно багато. Нам стало відомо про підземний хід, що веде від вашої піраміди прямісінько до таємного поховання фараонів, де тепер перебуває десант синьомордів разом зі своїми агентами та колишнім членом ТТБ Жуком.

— Як це сталося?! — зойкнула мама. — Вони захопили Жука в полон?

— Та ні, все навпаки — Жук сам доправив їх туди, підступом заволодівши моїм часолютом. Мені боляче це говорити, але Жук — зрадник...

Бабуся коротко переказала мою розповідь про підземелля, де стояли капсули з людьми-велетнями, які, скоріш за все, перебували в анабіозі — спали вже не знати скільки років чи тисячоліть. А коли батьки почули про велику скульптуру сфінкса, яку я помітив посеред підземної зали, то не могли втриматися від здивованих вигуків:

— Це просто неможливо, — промовив тато.

— Дослідники давньоєгипетської історії натрапляли на поодинокі згадки про Сонячного Сфінкса, але все це вважали звичайними вигадками... — підтримала його мама.

— Ну що ж, виходить, вам випала нагода перевірити, вигадка це чи правда, — промовила бабуса. — Але прошу пам'ятати, що зараз ваше головне завдання — знешкодити синьомордів та їхніх помічників. А те, що їм допомагає Жук, ще більше ускладнює ситуацію. Адже він знає багато секретів ТТБ і може передбачити наші дії.

— Усе зрозуміло. Треба діяти негайно, — сказав тато, а мама швидко збрала в наплічник необхідні речі: потужні галогенові ліхтарики, стінолази-присоски, лазерний діркокрот і такий же, як у мене, ПУПС — Похідний Універсальний Просторовий Сканер.

За кілька хвилин мої батьки вже були готові вирушити в небезпечну подорож до таємної усипальниці. Вони надягли на голови потужні ліхтарики на широких гумках, щоб освітлювати вузький підземний коридор. А завдяки відеокамерам, вмонтованим в оправы захисних окулярів, якими тато й мама захищали очі, ми могли стати якщо не учасниками, то свідками цієї небезпечної експедиції.

Розділ 26

Сонячний Сфінкс існує!

Тато йшов попереду, мама за ним, коридор був вузький — у ньому, схилившись, ледве могла пройти одна-єдина людина. А я, затамувавши подих, стежив за тим, як вони впритул наблизилися до глухої стіни, і тато приклав ПУПС до піщаної поверхні.

— Перегородка, що відділяє нас від підземної зали, зовсім тонка, — пошепки доповів тато.

— Треба використати наш діркокрут, — мама швидко витягла з наплічника невеличкий прилад, схожий на звичайну іграшкову дзиґу.

Працювала ця чергова бабусина цяцька за тим самим принципом, що й справжня дзиґа. Варто було кілька разів натиснути на металевий стрижень, що запускав схований усередині механізм, як "дзиґа" починала обертатися з шаленою швидкістю, викручуючи в стіні дірку. Однією з головних переваг цього хитрого механізму було те, що працював він зовсім беззвучно. Тож коли піщана стіна, що розділяла підземний коридор і величезну залу, розсипалася, цього не помітили ні синьоморди, ні їхні агенти, ні Жук.

— Ми погасимо ліхтарики і спробуємо підійти ближче, — прошепотів тато.

Батьки по черзі переступили через купу піску, що утворилася на місці перегородки, і почали обережно просуватися до центру зали. Туди, де жовтим світлом сяяла загадкова фігура Сфінкса.

— Ви це бачили?! — вигукнув професор, підскачівши зі свого пластикового крісла. — Я не вірю власним очам! Отже, Сонячний Сфінкс існує!!! Тоді це може цілком змінити наше уявлення про Давньоєгипетську цивілізацію і причини її загибелі. Адже, за переказами, саме Сонячний Сфінкс...

— Професоре, якщо ви не заспокоїтеся і ми не почуємо якусь важливу інформацію, то, можливо, за якихось три тисячі років ваш майбутній колега буде досліджувати причини загибелі НАШОЇ цивілізації... — бабуся так суворо глянула на балакучого професора, що слова просто застрягли у нього в горлі. Поважний учений щосили смикнув свою борідку й ображено затих.

А я сидів у зручному кріслі в розкішному торгівельному центрі й не знав, що робити. Решта членів ТТБ, які так само, як і я, опинилися цієї

ночі у секретному штабі Таємного Товариства Боягузів, тимчасово перейменованого на Таємне Товариство Брехунів, напружено стежили за величезним екраном, на який перетворилася вітрина дорогого салону сучасної електроніки.

Мені раптом здалося, що ми сидимо в кінотеатрі й дивимося якийсь фантастичний фільм у форматі 3D. Наприклад, нову серію "Аватару". Ось лише там чужопланетяни були беззахисні й добрі і жили у злагоді з природою, а земляни, навпаки, хотіли знищити їхній чудовий світ.

На жаль, усе, що відбувалося тепер, було не черговим кінотрилером. Моїм батькам, та й решті людства загрожувала цілком реальна смертельна небезпека. І я нічим не міг допомогти мамі й татові.

— Увага! Здається, синьоморди дають якісь інструкції своїм агентам, — сказала бабуся, і я відчув, як мої руки нервово вчепилися в поруччя пластикового крісла.

Розділ 27

Стах помічає міжчасовий коридор

Надчутливі камери, вмонтовані в захисні окуляри тата й мами, могли максимально наблизити зображення й посилити звук. З усього було видно, що банькаті монстри анітрохи не довіряють своїм прислужникам. Вони тримали на прицілі й огрядного мера, і його руду подругу, і решту поважних гостей супербалу, які виявилися агентами чужопланетян і разом із ними потрапили у пастку-клумачок.

— Хочу висловити своє спостереження, — раптом озвався біоробот Стах, який упритул наблизився до екрану й пильно вдивлявся у якусь точку на екрані. — Зверніть увагу на цей малюнок, — Стах притулив палець до екрану, і ми побачили зображення синьоморда на гладенькій, відполірованій стіні підземної зали. Час від часу малюнок ставав

прозорим, і за ним відкривалася безодня, в якій вирувала ядуча блакитна субстанція.

— Це відкривається міжчасовий коридор! — заклопотано проказала бабуса. — Треба діяти негайно!

Та в цю мить заговорив головний синьоморд — найпузатіший і наймордатіший з усіх блакитних жаб, що з'юрмилися навколо Сонячного Сфінкса. Страхітливі звуки синьомордівської мови за допомогою універсального перекладача миттєво трансформувалися у мову, зрозумілу землянам.

— Усі тут присутні земляни мають довести нам, вашим повелителям, свою відданість. Ви мусите впритул наблизитися до цієї фігури, — провищав синьоморд і показав перетинчастою лапою на Сонячного Сфінкса, — здертися їй на спину і вкласти в спеціальний отвір на шиї ось цей диск.

Хижий покруч простягнув наляканому мерові плаский предмет, який випромінював таке сліпуче сяйво, що всім присутнім довелося примружити очі. Одна половина диска була кислотно-блакитного кольору, а друга — ядучо-жовтого.

— Ні-ні-ні! — заверещав мер і з жахом відсахнувся від синьої лапи, яка тримала сяючий диск. — Ви обіцяли мені повну безпеку! Ви обіцяли мені повну владу над Європою! Я вимагаю...

— Ги-ги-ги! — склепіння підземної зали наповнилося скреготом, вищанням, свистом та гарчанням — то сміявся головний синьоморд та його поплічники.

Огрядний мер вхопився за серце, втягнув голову в плечі й спробував сховатися за спину рудоволосої жінки. Та вона не хотіла виходити наперед і почала щосили відштовхувати свого недавнього спільника. За

інших обставин ця нерозлучна парочка мала б доволі кумедний вигляд, але зараз мені зовсім не хотілося сміятися.

Напевно, головний синьоморд також вирішив, що треба поспішати, тож перестав реготати і заверещав ще пронизливіше:

— Якщо ви негайно не виконаєте мого наказу, вас буде ліквідовано!

— Це зроблю я! — почувся знайомий голос Жука. Жук простягнув руку і взяв у синьоморда плаский двоколірний диск.

— Запам'ятай! — гаркнув головний синьоморд. — Ти маєш вкласти диск в отвір на шиї Сонячного Сфінкса БЛАКИТНОЮ половиною!!! — гарчання ротатої потвори заповнило всю велетенську залу й відбилося від склепіння гучним відлунням. — БЛА-КИТ-НО-Ю-У-У-У!!!

Жук ствердно хитнув головою і почав зі спритністю мавпи здиратися вгору по гладенькій поверхні статуї.

— На що розраховує Жук? — схвильовано запитав Заєць, який, як і я, все ще не міг до кінця повірити у зраду нашого колишнього товариша.

— Боюся, що ми про це вже ніколи не дізнаємося, — сумно зітхнула бабуся. — Мабуть, він сподівається, що коли виконає їхнє завдання, то його помилують, та ще й дадуть йому владу над рештою землян. На жаль, історія нічого не вчить зрадників, адже закінчують вони завжди однаково — ганьбою і забуттям.

— А я б не була такою певною щодо цього хлопця, — раптом озвалася ведуча "Побрехеньки". Мені здається, що він бреше! І хоча робить це досить вправно, так, що зміг обдурити синьомордів, але деякі ознаки підтверджують мою правоту. По-перше, кутики вуст у нього опущені донизу. По-друге, він час від часу примружує очі. І по-третє, його права рука мимоволі стискається в кулак.

Розділ 28

Мама з татом вдаються до спецефектів

Президент ТТБ, видатна винахідниця пані Соломія Джура, яка водночас доводилася мені рідною бабусею, пильно глянула на чорняву телеведучу і ввічливо, але твердо відказала:

— Усе це дуже цікаво, і, мабуть, у деяких випадках ці прикмети спрацьовують, але боюся, що цього разу ви помилилися. По-перше, Жук викрав часоліт. По-друге, він переніс синьомордів до підземного саркофагу, в якому впродовж тисячоліть зберігалися прадавні таємниці. По-третє, саме в цю мить він збирається виконати наказ ватажка блакитних жаб, що може призвести до загибелі людства. А тепер пробачте, я маю зайнятися важливішими справами.

Бабуся відвернулася від ображеної зірки телеефіру і звернулася до мене:

— Климе, синьоморди про щось радяться. Ти маєш увійти з ними в телепатичний контакт, адже своїх таємниць вони не перекладатимуть на мову аборигенів, яких вони просто використають, а тоді знищать, як і обіцяли. А нам будь-що треба випередити цих космічних хижаків.

— Я готовий! Але мені потрібно бачити очі головного синьоморда.

— Гаразд, — прошепотів тато, який весь час перебував з нами в контакті, — ми з мамою спробуємо підійти зовсім близько.

Я побачив, що картинка на екрані стає все чіткішою, і врешті, коли морда блакитного монстра зовсім наблизилася, зрозумів, що батьки перебувають у небезпечній близькості до блакитних жаб.

— Тату, мамо, стережіться!

— Синку, не гай часу, — стиха промовила мама, — головний синьоморд саме дивиться в наш бік.

Я зосередився і уявив нашу першу зустріч, коли блакитний монстр гнався за мною на екскаваторі, та я зміг перехитрувати його. Тоді я зумів прочитати думки ватажка синьомордів. І враз я здригнувся, бо відчув знайомий стан і зрозумів, що вийшов на телепатичний контакт із пузатим мухощом. У моїй голові, ніби вибухнула бомба, і я відчув, що синьоморд готується до найголовнішої у своєму житті події.

"Ми заволодіємо Всесвітом! Диск — це ключ, що приведе в дію Сонячного Сфінкса, і моя влада стане безмежною! Головне, щоб ключ увійшов у шию саме блакитною половиною! Тоді влада синьомордів буде нездоланною! Мені підкориться час і простір! І ця смачна планета буде лише крихтою на моєму обідньому столі!"

— Тату, щойно Жук вилізе на спину Сфінксові й вкладе диск в отвір на його шиї, синьоморди заволодіють потужною космічною енергією і стануть непереможними. Ти можеш щось зробити?

— Не хвилюйся, у мене є ідея! Доведеться використати деякі спецефекти з арсеналу твоєї бабусі.

Відчувалося, що тато хвилюється, але він намагався жартувати, щоб підбадьорити мене і всіх членів ТТБ, які напружено стежили за розвитком подій у підземній залі.

— Климчику, зараз ти побачиш наш коронний номер, який ми виконали лише раз у часи нашої буремної юності, — додала мама.

Тато й мама скинули з плечей рюкзаки і витягли звідти... два маленькі паперові літачки. Батьки одночасно підняли вгору руки — й так запустили свої крихітні літальні апарати, що вони спіраллю закрутилися в повітрі, підлетіли аж до склепіння підземної зали і, торкнувшись її,

розпалися на тисячі ледь помітних клаптиків. Ті клаптики почали падати донизу, білих цяточок ставало все більше й більше, аж весь простір величезної зали заповнила біла заметіль.

Синьоморди вимахували лапами, розганяючи білу віхолу, яка невідь звідки взялася. Гладкий мер зі своєю рудою помічницею та решта синьомордівських агентів затуляли обличчя руками. А штучний сніг все падав і падав.

— Цієї заметілі має вистачити ще на кілька хвилин. Отже, сподіваюсь, ми встигнемо, — вдоволено зауважив тато. — А ще нам допоможуть стінолази.

— Ну що, згадаємо молодість? — весело запитала мама, і мої чудові батьки, блискавичними рухами натягнувши на руки й на ноги спеціальні насадки з гумовими присосками на кінцях, почали спритно здиратися по гладенькому тулубу Сонячного Сфінкса. Так, як кілька хвилин тому це зробив Жук.

Розділ 29

Мумії перетворюються на богів

Коли мої мама з татом за допомогою стінолазів видерлися на спину велетенської міфічної істоти, висіченої з дивовижного каменю, що випромінював світло, я зрозумів, як важливо, що їхні очі були прикриті захисними окулярами. Бо наш колишній товариш Жук, який раніше за них опинився на спині Сонячного Сфінкса, ніяк не міг дістатися до шиї статуї. Він крутив головою, мружився, засліплений яскравим світлом, — але вперто, сантиметр за сантиметром, просувався вперед, міцно затиснувши в руці диск. Його відділяло від мети лише кілька кроків, коли тато закричав:

— Хлопче, схаменися!

Але Жук зробив останнє зусилля і вклав сяючий диск в отвір на шиї міфічної істоти. Та що це? На шиї Сонячного Сфінкса сяяла не блакитна, а жовта половина диска. Отже, Жук порушив наказ Головного синьоморда і перевернув ключ протилежним боком!

Тієї ж миті гігантська статуя — створіння з лев'ячим тулубом і лапами та з людською головою, — поворушилася, повільно стала на всі чотири лапи, і на її спині почали розгортатися великі прозорі крила.

Синьоморди, що стояли біля підніжжя Сонячного Сфінкса, зчинили жахливий лемент. Ватажок хижих блакитних жаб намагався давати вказівки Жукові, але той, міцно вхопився за опуклий диск, за допомогою якого щойно оживив велетенську статую, і почав повертати його то в один, то в інший бік, як кермо в автомобілі.

— Він мене слухається! — радісно вигукнув хлопець, озирнувся на своїх батьків, що припали до спини сфінкса, і, усміхнувшись, додав: — Тримайтеся міцніше, зараз ми зробимо тренувальний обліт території!

— Що ти робиш? — гукнула до Жука моя мама, але той лише махнув рукою і спрямував крилатого велетня в бік синьомордів.

Банькаті потвори почали обстрілювати Сонячного Сфінкса з бластерів, але потужні лазерні промені не завдавали йому жодної шкоди. Навпаки: дивовижна істота з тілом лева й людською головою раптом почала тихенько муркотіти, потім ця котяча пісенька стала голоснішою, аж залунала голосно-голосно, заповнюючи всі найменші щілини старовинної гробниці.

— Погляньте, від цієї потужної звукової вібрації почали розколюватися й падати донизу прозорі капсули! — промовив вражений професор, що невідривно стежив за подіями в підземеллі на велетенському екрані.

Саме в цю мить пісня-муркотіння перейшла в інфразвук, що здер із таємничих постатей срібlistі шати!

— Ви бачите — вони оживають! — вигукнув професор, показуючи на істот, які ще хвилину тому непорушно височіли в прозорих капсулах. — А що це вони натягають собі на голови? — старенький учений був такий приголомшений, що втратив дар мови.

І справді було від чого заніміти — мумії надягай собі на голови чудернацькі маски, що зображували богів давнього Єгипту! Саме тих, про яких нам розповідав старий балакучий професор.

— Я не вірю своїм очам! — вигукнув учений. — Та це ж Тот, Сахмет, Анубіс, Бастет, Бес і Гор... Вони ожили! — дідусь щосили смикнув себе за бороду, ніби хотів переконатися, що все це не сон.

А я разом зі своїми побратимами з ТТБ, мов заворожений, дивився на те, як дивовижні звіроголові істоти зіскочили з кам'яних п'єдесталів, на яких простояли, завмерши, кілька тисячоліть, і посунули до натовпу синьомордів. Анубіс — бог царства мертвих з вовчою головою — змахнув списом, Сахмет — богиня війни з головою левиці — грізно загарчала, Бастет — богиня любові з котячою головою — ошкірилася й засичала, а Гор — бог Неба і Сонця з головою сокола — пропікав синьомордів палаючими очима, з яких вилітали сліпучі блискавки. Решта богів-велетнів вишикувалися в один ряд і почали заганяти синьомордів у глухий кут.

Блакитні жаби відступали все далі й далі — в той куток зали, де на стіні синім полум'ям пульсувала безодня, відкриваючи часовий коридор. Що ближче до сліпучої безодні підходили синьоморди, то більшим ставав отвір у стіні.

Аж урешті якась невидима сила підхопила першого прибульця і затигла його у шалений вир. За ним у вирву в стіні почали один за одним

провалюватися й інші любителі земних комах. Останнім у часовій прірві, смішно дриґаючи перетинчастими лапами й з останніх сил чіпляючись пазурами за підлогу і стіни, зник пузатий ватажок синьомордівського бойового десанту.

Розділ 30

Давні єгипетські боги повертаються додому

— Земляни, ми виконали своє завдання, — прогримів під склепінням велетенського підземного приміщення голос Гора. — Три тисячі років тому ми прибули на вашу планету, щоб захистити її від нашествия войовничої цивілізації квакожерів. Ці потвори нищать усе живе, що трапляється на їхньому шляху, залишаючи після себе випалену пустелю. Синьоморді космічні монстри підступом заволоділи пультом управління Сонячного Сфінкса, тож ми не могли повернутися до нашої галактики. Але ми вірили, що порятунок прийде, тому викопали цей велетенський підземний палац-бункер, щоб зберегти наші таємні знання, а самі розмістилися у спеціальних непроникних капсулах і занурилися в анабіоз... Ну що ж, тепер нам час повертатися додому.

— Заждіть! — вигукнув Жук і зробив крок назустріч Горові. — Невже ви не передасте свої знання людям?

— Людство ще не готове сприймати інформацію, яка може потрапити до рук істот, нічим не кращих від квакожерів.

Могутній бог повернув соколину голову в бік добровільних агентів синьомордів, які збилися жалюгідною купкою у найтемнішому куточку саркофагу й розгублено озиралися навсбіч. Певно, вони все ще не зрозуміли, що їхні господарі назавжди зникли в часовому вирі, й це врятувало їм життя.

Очі Гора засяяли жовтим полум'ям, і навколо мера та його поплічників утворилося вогненне коло. В якусь мить мені здалося, що зараз вогонь спопелить зрадників. Та коли сяйво згасло, ми побачили, що ці колишні VIP-персони живі й здорові, але було видно, що вони втратили весь свій гонор.

Я заворожено спостерігав за тим, як велетні з головами звірів на чолі з Гором попрямували до Сонячного Сфінкса. Гор зробив ледь помітний рух, і Сфінкс покійно ліг біля ніг свого повелителя. Один за одними прибульці з далеких світів сідали на спину крилатого лева з людською головою, аж урешті Гор осідлав Сонячного Сфінкса і поклав руки на променистий диск, що, як виявилось, і був тим пультом управління, на який посланцям космосу довелося чекати цілих три тисячі років.

Дивовижна істота розкинула крила й почала здійматися все вище й вище, спершу перетворившись на золотаву зірку, яка зникла з очей, розчинившись у безмежній темряві.

Пузатий мер, який першим отямився після смертельного переляку, почав вимагати пояснень, та його швидко заспокоїв мій тато, розтлумачивши, що всі перемовини між синьомордами та їхніми прислужниками, про всяк випадок, записані на диктофон.

Мер ущух, пошепотівся про щось зі своїми поплічниками, і вони, вилізши по металевому трапу нагору, вишикувалися в колону й понуро побрели в бік розкішного готелю "Мушля", де на них чекав теплий душ, м'яка постіль, а вранці — смачний сніданок. Звісно, якщо за все те буде чим платити. Але з усього було видно, що колишні агенти синьомордів — люди небідні, тож хвилюватися за їхній добробут було не варто.

Урешті в підземній залі залишилися тільки мої батьки і Жук. Хлопець досі мружився і ніяково поглядав на моїх маму й тата, розуміючи, що йому доведеться відповідати за свою божевільну поведінку перед президентом ТТБ.

— Може, ти спершу поясниш, що все це означає? — голос бабусі, що долинав з маленького передавача, звучав грізно й вимогливо.

Жук винувато усміхнувся, стріпнув головою і відповів:

— Пані Соломіє, ви ж самі перейменували нашу організацію в Таємне Товариство Брехунів! От я й випробував свої сили у мистецтві окозамилювання...

Розділ 31

Операцію "Антижаб-2" завершено!

Сивобородий професор, який вражено мовчав, спостерігаючи за карколомними подіями в гігантській підземній усипальниці, раптом озвався й обурено закричав:

— Шановні, ви що, не розумієте?! Ми стоїмо на порозі епохального відкриття! Треба негайно споряджати міжнародну експедицію до цієї дивовижної підземної зали! Я можу її очолити! Ми маємо розповісти світові про цих істот-велетнів, які спочивали в капсулах! Адже щойно ми стали свідками того, як міжзоряні мандрівники, які в сиву давнину потрапили на Землю і втратили керування над своїм літальним апаратом — Сонячним Сфінксом, що його давні єгиптяни вважали священною істотою, відлетіли до далекої галактики!

— Пане професоре, заспокойтеся, — лагідно звернулася до схвильованого вченого бабуся Соля. — Ви ж чули: людство ще не готове сприйняти таку інформацію. Поки що всі речові докази щодо перебування на землі представників могутньої позаземної цивілізації залишаться на місці — там вони будуть у безпеці. Жук разом із Климовими батьками повернеться додому. На щастя, часоліт готовий до переміщення. Про всяк випадок я встановила в ньому аварійне управління. Єдина проблема — це замаскувати наш металевий

"клуначок" і вхід до підземної зали. Але і з цим наші друзі впораються за допомогою діркокрута. Ви ж бачили, як він працює. Просто в пустелі з'явиться ще один високий піщаний пагорб.

Бабуся втомлено усміхнулася, і я зрозумів, що президент ТТБ знову перетворюється на лагідну пенсіонерку, яка найбільше в світі любить вирощувати квіти, варити смачнуче абрикосове й полуничне варення і пекти пиріжки для свого коханого онука. Та перед тим, як остаточно поринути в домашні клопоти, пані Соломія пильно оглянула всіх присутніх і сказала:

— Операцію "Антижаб-2" прошу вважати успішно завершеною. Дякую всім, хто долучився до порятунку Землі. А тепер час додому. Секретний штаб ТТБ вранці знову має перетворитися на розкішний салон надсучасної електронної техніки. Перед відходом прошу акуратно поскладати крісла — про нашу присутність тут нинішньої ночі ніхто не має здогадатися!

Усі мовчки почали зносити пластикові крісла в куток і складати їх одне в одне. Ми так утомилися, що просто не мали сил розмовляти. Не втрималася лише чорнява телеведуча, яка, проходячи повз бабусю, подивилася на неї чорними, як терен, очима й гордо промовила:

— А все ж я мала рацію — оті три прикмети, за якими я виявила брехню Жука, ніколи мене не підводили!

Бабуся Соля ствердно хитнула головою, але нагадала зірковій ведучій телешоу "Побрехенька":

— А от на вуха мого онука Клима ви все ж не звернули належної уваги!

Я дочекався, коли всі члени ТТБ розійшлися й залишилися тільки ми з бабусею, Заєць та біоробот Стах, до якого я вже встиг звикнути. Ми

вчотирьох піднялися рухомими сходами на майдан. Небо на сході вже почало сіріти, й учасники грандіозного балу, який мав увійти до Книги рекордів Гіннеса, потроху починали прокидатися й роз'їжджатися по домівках.

Для більшості гостей грандіозної вечірки все, що відбулося напередодні, було веселою розвагою з дивовижним показом штучних вогнів, небаченим лазерним шоу за участю кумедних блакитних жаб із синіми мордами й співочою свинкою-скарбничкою, яка чомусь розлетілася на друзки, розкидаючи навсібіч зібрані гроші. Снодійне, яке агенти синьомордів підклали у смачні тістечка, стерло з пам'яті людей багато подробиць. Ось чому наступного дня вже майже ніхто не згадував про дивні події, свідками яких вони були.

Ми ж із бабусею Солею, Зайцем і Стахом попрямували до зупинки приміського автобуса й за годину вже спочивали у старенькій хатинці-мазанці, де у садку під грушею все ще спав, прикритий рядном, представник хижої цивілізації блакитних жаб, на якого попереду чекало серйозне випробування тяжкою фізичною працею на свіжому повітрі. Та, гадаю, що він, ласий до комах, охоче погодиться на такий чесний бартер.